

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

A ZSOLTÁROK KÖNYVE

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2024. január, február, március

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2023 – Viața și Sănătate Kiadó, Pantelimon, România
A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:
E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő
Fordította: Bartha Sándor
Korrektúra és tördelés: Czinkota Judit Orsolya

Megjegyzés:
Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WHITE, ELLEN G.

A zsoltárok könyve / Idézetek a Bibliatanulmányokhoz /
2024. január, február, március / Ellen G. White

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon, Viața și Sănătate, 2023

ISBN 978-606-087-447-8

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Hogyan olvassuk a zsoltárokat?	5
2. Taníts minket imádkozni!	14
3. Isten uralkodik	22
4. Meghallgat és megszabadít az Úr	30
5. Ének az Úrról idegen földön	38
6. Felkelek!	46
7. Az egekig ér kegyelmed	54
8. Bölcsesség az igaz élethez	62
9. Áldott, ki jó az Úr nevében!	70
10. A múlt tanulságai	78
11. Vágyódás Isten után a Sionon	87
12. Soha véget nem érő imádat	95
13. Várjad az Urat!	103

1.

HOGYAN OLVASSUK A ZSOLTÁROKAT?

December 30., szombat délután

Jézus Krisztus keresztre feszítése és feltámadása után a tanítványok csodálkozva és ámulattal hallgatták az igazság leckéit, mert azok újaknak tűntek számukra. Krisztus azonban elmondta nekik, hogy „ezek azok a beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek valék... Akkor megnyilatkoztatá az ő elméjüket, hogy értsék az Írásokat.” (Lk 24:44–45) Az igazság folyamatosan feltárul, és a különböző emberek számára különböző jelleget mutat. Mindazok, akik az igazság bányáiban ásnak, szüntelen gazdag és értékes gyöngyöket fedeznek fel. Arra vágyunk, hogy mindazok, akik hitet tesznek a számunkra most feltárt igazság mellett, és különösen azok, akik az igazság másoknak való tanításának felelősségét is felvállalják, rendelkezzenek világosabb látással a Biblia témáinak mindenekfölött való jelentőségéről. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 404. o.

Az Istennel és a természettel való folyamatos érintkezés, a nyájról való gondoskodás, a veszélyek, a szabadulások, szerény életének örömei és bánatai nemcsak arra hívtak, hogy jellemét formálják, és életének további részét irányítsák, hanem hogy zsoltárok formájában Izrael szívében a hitet és az Isten iránti szeretetet felkeltsék, közelebb hozva őket örökké szerető Teremtőjükhöz. – *Pátriárkák és próféták*, 642. o.

A Biblia kijelenti, hogy Isten a szerzője, noha az emberek által, különböző stílusban íródott könyvek az írók jellegzetességeit tükrözik. Isten ihlette a kinyilatkoztatott igazságokat (2Tim 3:16), mégis emberi szavakban kerültek kifejezésre. A végtelen Isten a Szentlélek által küldött világosságot szolgálai elméjébe és szívébe. Álmodat és látomásokat, jelképeket és szemléltetéseket adott eléjük, így nyilatkoztatta ki az igazságot, hogy azt emberi nyelven leírassák. (...)

Az Úr a Bibliát tanítás könyveként adta minden ember számára, hogy gyerekkorban, ifjú- és felnőttkorban egyaránt tanulmányozható legyen... Az Igét önmaga kinyilatkoztatásaként adta, valamint azért, hogy kommunikációs eszközként szolgáljon a menny és az ember között. – *The Faith I Live By*, 10. o.

Amikor alázatos, tanulásra kész szívvel olvassuk a Bibliát, akkor közvetlenül Istennel kommunikálunk. A bemutatott gondolatok, ismeretek és tanítások által a mennyei Isten hangja szól hozzánk. (...)

A zsoltáríró így imádkozott: „Nyisd meg az én szememet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát!” A következő kijelentése pedig arra utal, hogy az Úr meghallgatta kérését: „Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méznél édesebb az az én számnak!” „Kívánatosabbak az aragnál, még a sok színaragnál is; és édesebbek a méznél, még a színméznél is.” (Zsolt 119:18, 103; 19:10) És ahogy meghallgatta Dávidot, úgy fog meghallgatni bennünket is, és válaszolni fog, hogy örömmel és boldogsággal tölthesse el a szívünket. – *That I May Know Him*, 196. o.

December 31., vasárnap

Az éneket az istentisztelet állandó alkotórészévé tette. Zsoltárokat írt nemcsak a szolgálatukat végző papok, hanem a nép számára is, akik az évenkénti ünnepek alkalmával megjelentek a nemzeti oltár előtt. Az ily módon végzett istentisztelet hatása nemcsak a helybeliekre, hanem a vidéken élőkre is jó hatással volt. Ennek eredményeként a nép felhagyott a bálványimádással. A körülöttük élő népek közül sokan Izrael jólétét látva elkezdtek jó szívvel gondolni és nyilatkozni Izrael Istenéről, aki ilyen nagy dolgokat cselekedett népéért. – *Pátriárkák és próféták*, 711. o.

Amikor Dávid városába hozták a frigyládát, az öröm és diadal zsoltárát énekelték. Akkor „az egész nép ezt mondta: ámen, és dicsérte az Urat” (1Krón 16:36). Az odaadó válasz bizonyította, hogy megértették az elhangzott szavakat, és részt vettek Isten tiszteletében. Istentiszteleteinken túl sok a formáság. Az Úr azt kívánja, hogy a Szentlélek megéleveníítő ereje járja át igehirdetőit, s hogy a hallgatóság ne üljön álmos közönnyel, fásultan maga elé meredve, válasz nélkül hagyva az elmon-

dottakat... A gyülekezetek legyenek éberek és tevékenyek. Támogassák Krisztus szolgálát, segítsenek nekik a lélekmentésben. Ahol világozásban jár a gyülekezet, ott felcsendülnek a vidám és szívből fakadó válaszok, ott elhangzanak majd az örömteli dicséret szavai. (...)

Tanuljuk meg már most az angyalok énekét, hogy majd ismerhessük, amikor csatlakozunk ragyogó soraikhoz. Mondjuk el a zsoltáríróval: „Dicsérem az Urat, amíg élek, énekelek az én Istenemnek, amíg vagyok.” „Dicsérnek téged a népek, ó, Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan.” (Zsolt 146:2; 67:6) – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 318. o.

Hajdanában Izrael gyermekei a pusztán át vándoroltak, és útjukat szent énekek dallamával vidították fel. Isten ma is megparancsolja gyermekeinek, hogy énekekkel örvendeztessék meg zarándokéletüket. Az Úr Igéjének szavait énekek által rögzíthetjük emlékezetünkben a legjobban. Az ilyen énekeknek csodálatos hatalmuk van, mert megzabolázzák nyers, nevetlen természetünket, felüdítik gondolatainkat, felébresztik rokonszenvüket, előmozdítják cselekedeteink összhangját, és számúzik a homályt, bánatot, balsejtelmet, amelyek megsemmisítik bátorságunkat, és elgyengítik erőfeszítéseinket. (...)

Az ének, mint az istentisztelet szerves része, ugyanolyan fontos tényezője a vallásos szolgálatnak, mint az ima. (...)

Amikor Megváltónk a végtelenség küszöbéhez vezet bennünket, Isten dicsőségétől ragyogó arccal felfoghatjuk a trón körüli mennyei kar dics- és hálaénekeit. Amikor az angyalok énekének visszhangja földi otthonunkban felcsendül, szívünket közelebb vonja a mennyei énekesekhez. Így a menny közössége már ezen a földön elkezdődik számunkra. Ezen a földön kell megtanulnunk a mennyei dicséret alaphangját. – *Előttes az élet*, 167–168. o.

Január 1., hétfő

Dávid ifjúságának és erejének teljében készült arra, hogy majd a föld hatalmasai között elfoglalja magas tisztségét. Tehetségét, mint Isten kegyes ajándékát, az ő nevének magasztalására használta fel. Az önvizsgálat és elmélkedés magányos órái azután jutalmul hozták neki azt a bölcsességet és áhítatosságot, amely kedvessé tette őt Isten és az angyalok előtt. Mert amíg Teremtője tökéletességét szemlélte, lelkében megvilágosodott az istenfogalom. S Istent kereső lelke előtt a homályos

dolgok megvilágosodtak, a bonyolult helyzetek megoldódtak, a látszólagos ellentmondások kiegyenlítődték, minden fénysugár újabb elragadtatást váltott ki lelkéből, és újabb lelkesedéssel dicsőítette a világ Teremtőjét és Megváltóját.

Gondolatait állandóan féltő szeretet, gyötrő gondok és győzelmek foglalkoztatták; és amikor életének minden mozzanatában Isten gondoskodó szeretetét fedezte fel, szíve még inkább megtelt imádatokkal és hálával, dalai még lelkesebben, hárfája diadalmasabban zengett, és a pásztorfiú erőre erőt, ismeretre ismeretet halmozott, mert az Istennek Szentlelke rajta nyugodott. – *Pátriárákák és próféták*, 642. o.

Erőmet mindig az Úrtól kell elnyernem. A tőle való függésemnek sosem szabad meginognia. Egyetlen emberi hatalom sem ékelődhet be a lelkem és az én Istenem közé. Az Úr az egyedüli reménységem. Őbenne bízom, és Ő sohasem fogja megengedni, hogy elessem. Eddig mindig segített, ha csüggedésbe estem. Hálát adok az Úrnak, és dicsőítem az ő szent nevét.

Dicsérem az Urat, mert bármikor bízhatok benne. Ő a testem egészsége, az én mentsvárom, ahová menekülhetek, hogy biztonságban legyek. Tudja, mire van szükségem, és arcáról fény árad felém, hogy magam is fényt áraszthassak másokra. Nem fogok elesni, és nem veszítem el a bátorságomat. Őrá, mennyei Atyámra tekintek, aki erőt és kegyelmet ad. Minden időben dicsőítem Őt anélkül, hogy előbb valamilyen boldogságérzésre várnák. Dicsérem az Urat, mert jó, és mert irgalmával közeledik hozzám reggel, délben és este. A boldogság bizonytalan dolog, de az ő szava bizonyosságot jelent számomra. – *That I May Know Him*, 266. o.

Az Úr úgy küldte el Igéjét, ahogy akarta, hogy az eljusson hozzánk. Különféle írókon keresztül szólt hozzánk, akiknek saját egyéniségük volt, még akkor is, ha ugyanazt a történelmet jelenítették meg. Egy értekezés beszámolóihoz hasonlítható bizonyágtételeik egy és ugyanazon könyv lapjain olvashatók, stílusuk azonban különböző. Mindegyik más tapasztalatokkal rendelkezik. Ez a változatosság mélyíti el azt az ismeretet, aminek különböző gondolkodású embereket kell elérnie. A gondolatoknak nincs előre meghatározott formájuk, nem öntvényformából kerülnek ki. Ez igen egyhangúvá tenné olvasásukat. Az efféle egység

a báj és a megkülönböztető szépség elvesztését jelentené. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 21. o.

Január 2., kedd

Dávid zsoltárai a bűnbe süllyedt és önmagát elítélő ember tapasztalatait, a legbensőségesebb hitet és az Istennel való mély összeköttetést tükrözik. Élettörténete hirdeti, hogy a bűn csak szégyent és fájdalmat hozhat az emberre, Isten szeretete és irgalma pedig a legmélyebb mélységbe is elér. A bűnbánó lelket a hit emeli fel az istenfiúságban való részesedés magasságába. Minden biztosíték és ígélet közül, amelyet Isten szava tartalmaz, az tesz a leghatásosabban bizonyosságot róla, amely az Atyának az emberek iránt gyakorolt hűségéről, igazságáról, irgalmasságáról szól. (...)

Ragyogóak az ígéretetek, amelyeket az Úr Dávidnak és a házának adott. Olyan ígéretetek ezek, amelyek az örökkévalóságra mutatnak előre, és Krisztusban találják meg a beteljesedésüket. – *Pátriárkák és próféták*, 754. o.

Isten szól hozzánk Igéjében is. Abban még világosabban nyilatkozik meg jelleme, hozzánk való viszonya és nagy megváltási terve. Előttünk fekszik a próféták, az ósatyák és a többi szent ember története. Mindannyian „hozzánk hasonló természetű” emberek voltak (Jak 5:17). Látjuk, hogy hozzánk hasonlóan nekik is küzdeniük kellett csüggedésekkel, kísértésekkel, de mégis mindannyiszor felülkerekedtek, és Isten kegyelme által győzelmet arattak. Ha példáikat látjuk, az életszentiségre irányuló törekvéseinkhez bátorságot merítünk. Ha azon fenséges tapasztalatokról olvasunk, melyeket ezek a férfiak szereztek, ha azt a fényt, szeretetet és áldást szemléljük, melyeknek örvendhettek, ha arról a munkáról olvasunk, melyet a nekik adott kegyelem által elvégeztek, akkor ugyanaz a Lélek, mely ihlette őket, felgyújtja ma bennünk is a lelkesedés szent lángját; teljes szívünkéből vágyakozunk hozzájuk hasonló jellemre és hozzájuk hasonlóan járni Istennel. – *Jézushoz vezető út*, 87. o.

Akik a Biblia költőivel és bölcseivel érintkeznek, akiknek lelkét megtárazták a hit és igazság vértanúinak dicsőséges cselekedetei, azok e dús

mezőkről sokkal jobban megtisztult szívvel és emelkedettebb lélekkel fognak visszatérni, mint ha a világ legnagyobb tudósainak tanításain vagy a világ nagyjainak hőstettein elmélkedtek volna. (...)

Milyen magasztos gondolatokat és igazságokat tár fel a Szentírás, hogy elménk azokkal foglalkozzon! Hol találhatnánk emelkedettebb eszméket? Hol találhatók ilyen mélységes igazságok? Vagy az emberek összes tudományos kutatásai bármilyen értelemben is összehasonlíthatók-e a Biblia tudományának magasztosságával és csodájával? Létezik-e olyasvalami, ami jobban csiszolhatná az elmét? (...)

„A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket.” (Zsolt 119:130) Angyalok állnak oda a Szentírás kutatói mellé, hogy befolyásolják, vezessék őket, és megvilágítsák értelmüket. Krisztus parancsa ma is éppen olyan nyomatékosan szól hozzánk, mint tizenkilenc évszázaddal ezelőtt első tanítványaihoz: „Tudakozzátok az Írásokat!” (Jn 5:39) – *Üzenet az ifjúságnak*, 255–257. o.

Január 3., szerda

Az őszinte hittel olyan emelkedettség, elvhűség és állhatatosság jár együtt, amely sem az idő múlásával, sem a fárasztó munkával nem csökken. „Elfáradnak az ifjak, és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!” (Ésa 40:30–31) (...)

Mondják el kéréseiket a kegyelem trónjánál! Könyörögjenek Szentlélekért! Isten állja minden ígérését. Bibliáddal a kezekben mondd, hogy ígérétére hivatkozol: „Kérjétek, és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek, és megnyittatik néktek.”

Imáinkat ne csak Krisztus nevében mondjuk el, hanem a Szentlélek sugallata szerint is. Ez a magyarázata annak, hogy a „Lélek esedezik miérettünk kimondhatatlan fohászzkodásokkal” (Róm 8:26). Az ilyen imára örömmel felel az Úr. Amikor buzgósággal és mélységes áhítattal rebegünk el Krisztus nevében imát, ez az áhítat, amelyet Isten ébresztett, biztosítja a választ imánkra – „véghetetlen bőséggel... feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Eféz 3:20). – *Krisztus példázata*, 147. o.

Jézust gyakorta találták imádkozva. A félreeső lugasokat és hegyeket kereste fel, hogy elmondja Atyjának kéréseit. Mikor a nap gondjai, ügyei véget értek, és a fáradt emberek nyugvóhelyet kerestek, akkor a Megváltó imának szentelte idejét. Nem akarunk senkit lebeszélni az imáról, nagyon-nagyon szűkében vagyunk az imának és a virrasztásnak. S még kevesebb az olyan ima, amikor a hívó a Lélek által és értelmesen is imádkozik. Mindig helyénvaló a buzgó és erényes ima, és sosem fárasztó. Az ilyen imák mindenkor mélyen érintik és felüdítik azokat, akik szeretik Isten tiszteletét.

Valamennyien elhanyagoljuk a titkos imát. Ezért is ajánlanak fel sokan olyan hosszúra nyúló, fárasztó, elcsépelt imát az istentiszteleteken. Imáikban sorra veszik az elmúlt hét elhanyagolt kötelességeit, körbe-körbe kapkodnak, remélve, hogy behozzák a mulasztásukat. Megnyugtatják rossz lelkiismeretüket, hiszen az furdalja őket. Remélik, hogy beimádkozzák magukat Isten kegyeibe. Az ilyen imák gyakran másokat is a lelki sötétségnek e síkjára rántanak le. Ha a keresztények hazavinnék magukkal Krisztus virrasztásról és imáról szóló tanításait, értelmesebben magasztalnák Istent. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 582. o.

Amikor nehéz körülmények közé kerülünk, Ő alázatos imánkra válaszul megmutatja hatalmát és bölcsességét. Bízzál benne, mint imát meghallgató és imára válaszoló Istenben. Ő olyan Istenként fogja kinyilatkoztatni magát neked, aki segíteni tud minden válságos helyzetben. Ő, aki az embert teremtette, Ő, aki csodálatos testi, szellemi és lelki képességeket adott neki, nem tartja vissza, ami szükséges annak az életnek a fenntartásához, amelyet Ő adott. Ő, aki Igéjét – az élet fájának leveleit – nekünk adta, képessé tesz bennünket arra, hogy ellássuk nincstelen gyermekeit élelemmel. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 199. o.

Január 4., csütörtök

Felkenetése után [Dávid] ugyanolyan szerényen tért vissza Betlehem lankái közé, és ugyanolyan gyengéd figyelemmel őrizte a rábízott nyáját, mint azelőtt. Énekeit új lelkesedéssel énekelte. Gazdag szépségével terült el előtte a táj; köröskörül szőlőfürtök csillogtak a napsugárban. Az erdők fáinak zöld lombja suttogott a szélben. Reggelenként a nap

előtte bontotta ki arany palástját, s szinte olyan volt, mint a szobájából előjövő vőlegény, vagy mint az erős vitéz, aki örömmel áll ki versenyfutásra. El-elnézte a körülötte merészen magasba szökő sziklákat és a szelíd lankájú dombokat; a távolban Moáb kopár sziklabércei tűntek fel, és az egész kép fölött megnyugtatóan, mélykéken ragyogott az ég. Mindezek fölött pedig Isten, a hatalmas Teremtő.

Nem láthatta Őt, de minden alkotása a dicséretét zengte. Az erdőket, hegyeket, réteket és folyókat bearanyozó fény szárnyra kapta gondolatait, és felvitte a magasba a világosság Atyjához, minden jó és tökéletes ajándék adójához. Isten hatalmának és fenségének mindennapi megnyilatkozása imádattal és örömmel töltötte el az ifjú költő szívét. Isten és az ő műveinek szemlélése közben ereje, képességei itt fejlődtek ki és erősödtek meg a jövő kötelességeinek hordozásához. Napról napra meghittebb közösségbe került az Úrral. Istennel naponta érintkezve lelke mindig új mélységekbe hatolva állandóan új szépségeket talált, amelyek új énekekre, új dalra hangolták. Hangjának gazdagabb csengése magasba szállt, és visszaverődött a közeli hegyekről, dombokról, mintha mennyei angyalok örvendező énekére válaszolna. – *Pátriárkák és próféták*, 641. o.

Amint Krisztust tesszük mindennapos kísérőtársunkká, tapasztalni fogjuk, hogy a láthatatlan világ hatalmasságai körbevesznek minket; Jézus csodálása által az ő képmására változunk el. Szemléletünk átalakul. Jellemünk szelídebbé, lágyabbá válik, megfinomul, s egyre nemesedik majd a mennyei ország számára. Az Úrral való érintkezésünk és közösségünk biztos gyümölcse a megnövekedett istenfélelem, erkölcsi tisztaság és buzgóság lesz. Imáink egyre tartalmasabbá válnak. Isteni nevelésben részesülünk, s ez meglátszik szorgalmas, becsületes életünkön.

Aki naponként buzgó esedezéssel az Úrhoz folyamodik segítségért és támogatásért, annak nemes vágyai lesznek, és világos fogalmai az igazságról és a kötelességről. Magasztosabb célokat lát, és egyre inkább szomjazza, éhezi majd az igazságot, vagyis a megszentelt életet. Isten a vele való kapcsolat által tesz alkalmassá arra, hogy a körülöttünk levőkre szétárasszuk a szívünkben uralkodó világosságot, békét és nyugalmat. Imából merített, szívós igyekezettel párosult erő készíti az értelmünket a mindennapi kötelességek teljesítésére. Egyúttal bármi-

lyen körülmények között is békeességben őrzi meg lelkünket. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 85. o.

Január 5., péntek – További tanulmányozásra

Üzenet az ifjúságnak: „A zene áldásai” című fejezet (291. o.)

2.

TANÍTS MINKET IMÁDKOZNI!

Január 6., szombat délután

A mindennapi ima oly szükséges a kegyelemben való növekedéshez, a lelki élethez, mint a táplálék a testi egészség fenntartásához. Emelkedjünk fel gyakran imában Istenhez. Ha gondolataink elterelődnének, uralnunk kell azokat; a kitartó törekvés végül eredményre vezet, és később élvezetünké válik az imádság. Krisztustól távol egy pillanatig sem érezhetjük magunkat biztonságban. Jelenlétét minden egyes lépésünkénél biztosíthatjuk, de csak úgy, ha az általa kitűzött feltételeknek eleget teszünk.

Legyen a hit a legfőbb dolog az életünkben. Minden egyéb ügy ennek legyen alárendelve. Minden testi, lelki és szellemi erőnket a keresztyén küzdelembe kell beállítanunk. Ha erőt és kegyelmet kérve Krisztusra tekintünk, akkor olyan bizonyos lesz a győzelmünk, mint amilyen biztos, hogy Jézus meghalt értünk. – *Megszentelt élet*, 93. o.

Krisztus azért jött el a világra, hogy megmentse, és a végtelen Istenhez vezesse a bukott embert. Jézus követői legyenek a világosság közvetítői. Istennel fenntartott közösségben adják tovább a mennytől kapott áldásokat a sötétségben és tévedések közt veszteglőknek. Énókot nem szennyezte be korának bűnözőne, miért szennyeződnenk hát be ma? Nekünk is, akárcsak Mesterünknek, szánnunk kell a szenvedő emberiséget, bőkezűen figyelembe kell vennünk a szerencsétlenek, ínséget szenvedők, kétségbeesettek érzéseit és szükségleteit.

Akik valóban keresztyények, azok igyekeznek jót tenni másokkal, s egyúttal úgy irányítják a beszédüket és a viselkedésüket, hogy fenn tudják tartani megszentelt békességüket. Isten elvárja tőlünk, hogy váljunk Üdvözítőnkhez hasonló emberekké, viseljük magunkon a képmását, és kövessük életpéldáját. Az önzés és a világ szeretete nem a keresztyén fa gyümölcse. Senki sem élhet kizárólag önmagának, mert azzal lemond Isten támogatásáról. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 113. o.

A kísértések, melyeknek napjában ki vagyunk téve, szükségessé teszik az imát. Hogy Isten ereje – hit által – megtartsa minket, óhajaink folyton-folyvást emelkedjenek fel csöndes fohászban segítségért, világosságért, erőért és tudásért. (...)

Kétféle életet kell élnünk: a gondolkodás és a cselekvés életét, a csöndes foháskodás és a becsületes munka életét... A léleknek, mely napi komoly imával Istenhez folyamodik erőért, támaszért, képességért, nemes céljai lesznek, világosan fölfogja az igazságot és kötelességét (magasak lesznek a céljai), s folyvást éhezni és szomjazni fogja az igaz, szent életet. Az Istennel való kapcsolat fenntartásával képesek leszünk rá, hogy másokkal érintkezve szívünkben honoló fényt, békét, nyugalmat árásszunk rájuk, s a tántoríthatatlan hűség példáját állítsuk eléjük a végzett munkánkkal. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 459. o.

Január 7., vasárnap

Isten Igéjében találjuk meg azt az erőt, amely megalkotta a földet, és kiterítette az eget. Csak a Szentírásban találkozunk népünknek az emberi előítéletektől és büszkeségtől mentes történelmével. Itt vannak följegyezve a világ által valaha ismert legnagyobb emberek küzdelmei, kudarcai és győzelmei. Ki vannak nyilatkoztatva a kötelességünkre és sorsunkra vonatkozó nagy kérdések. A látható és a láthatatlan világ között húzódó lepel el lett távolítva, és immár betekinthezünk a jó és gonosz között dúló nagy küzdelembe, a bűn első megjelenésétől egészen az igazság és a feddhetetlenség végső győzelméig, és ezek mind-mind Isten jellemének a kinyilatkoztatásai. Az Ige által bemutatott igazságok áhítatos csodálása által elménk közösségbe kerül a végtelen gondolkodással. Az ilyes fajta tanulmányozás nem csupán csiszolja és nemessé teszi a jellemet, hanem bővíti és megújítja az értelmi képességeket is. – *Reflecting Christ*, 115. o.

Attól fogva, hogy Jézust szülei a templomban találták, életútja rejtély volt számukra. Nem szállt vitába, példája mégis állandó lecke volt. Úgy tűnt, hogy elkülönül az emberektől. Akkor voltak boldog órái, ha egyedül volt a természettel és Istennel. Valahányszor megengedték, munkahelyéről a mezőkre ment, hogy a zöld völgyekben elmélkedjen, és közösségben legyen Istennel a hegyoldalon vagy az erdő fái között. A hajnal gyakran félreeső helyen találta elmélkedve, az Írásokat kutatva vagy

imádkozva. E csendes órák után visszatért otthonába, hogy végezze kötelességeit, és példát adjon a türelmes munkára. – *Jézus élete*, 89. o.

Szüntelen veszélyben forgunk, hogy önhittek leszünk, a magunk bölcsességére támaszkodunk, és nem Isten lesz az erőnk. Semmi sem zavarja meg annyira az ősellenséget, mintha ismerjük a mesterkedéseit. Igen fontos ébernek lennünk. Ha ismerjük veszedelmeinket, akkor úgy fogjuk érezni az ima szükségességét, mint Nehémiás, és mint ő, mi is elnyerjük a veszélyben a biztonságot nyújtó védelmet. Ha hanyagok és közönyösek vagyunk, az ellenfél csapdái biztosan legyőznek minket. Fontos tehát ébren lennünk. Mikor Nehémiás példája szerint imában Isten elé tárjuk aggodalmainkat és terheinket, nehogy azt képzeljük, hogy semmi tennivalónk sincs. Örködnünk is kell, nem csupán imádkoznunk! – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1138. o.

Január 8., hétfő

A mennyet a földdel titokzatos, láthatatlan létra köti össze; ennek alsó vége a földben gyökerezik, legfelsőbb foka azonban az Örökkévaló trónját érinti. Ezen a fényesen ragyogó létrán állandóan fel-alá járnak az angyalok, és fölviszik az Atyához a szegények és nyomorgók sóhaját, és áldást, reményt és bátorítást hoznak le az embereknek. A világgosság angyalai mennyei légkörrel veszik körül a lelkeket, és fennkölt magaslatokra juttatják őket. Testi szemünkkel nem láthatjuk a lényüket. Mennyei dolgok csak lelki szemekkel ismerhetők fel. Mennyei hangok harmóniáit csak lelki fülünk foghatja fel.

„Az Úr angyala tábornok jár az őt félők körül, és kiszabadítja őket.” (Zsolt 34:8) Isten megbízza angyalait, hogy megvédjék választottait a veszedelemtől, „a dögvésztől, amely a homályban jár”, és „a döghaláltól, amely délben pusztít” (Zsolt 91:6). Számtalanszor beszéltek angyalok emberekkel, miként barát beszél a barátjával, és sokakat biztonságba helyeztek. Gyakran felemelte az angyalok bátorító szava a hűségeseket a csüggedésből, és magasabb rendű dolgokra irányította gondolataikat. Így vált lehetővé, hogy a hívők hitben láthatták a győzelmi koronát, a pálmaágakat, a fehér ruhákat és a győzők jutalmát: Isten ajándékát.

Az angyalok feladata: közeledni a szenvedőkhöz, megpróbáltatához és megkísértettekhez. Fáradhatatlanul munkálkodnak minden lélekért, akiért Krisztus meghalt. – *Az apostolok története*, 153. o.

Az a hit, amely erőt adott Habakuknak, valamint minden szentnek és igaznak is a súlyos próba idején, ma is élteti Isten népét. A legsötétebb órákban, a legijesztőbb körülmények között is bízhat a keresztény hívó a minden fény és hatalom forrásában. Nap mint nap megújulhat reménye és bátorsága Istenbe vetett hite által. „Az igaz ember a hite által él.” Isten szolgálatában nem kell sem csüggedni, sem bizonytalankodni, sem félni! Az Úr nemcsak valóra váltja a benne bízók legdrágább reményeit, hanem annál többet is tesz. Megadja azt a bölcsességet, amelyre különböző helyzetekben van szükség.

Pál apostol ékeesen tesz bizonyoságot arról, hogy Isten milyen túláradóan gondoskodik minden megkísértett lélekről. Isten így bátorította: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” A menny megpróbált szolgálja hálával és bizalommal mondta erre: „Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12:9–10) – *Próféták és királyok*, 386–387. o.

Félelmetes próbák és nehézségek várnak Isten népére. A föld egyik szélétől a másikig háborús lelkelet forrong a nemzetekben. De a ránk váró nyomorúság idején – amilyen nem volt attól a naptól fogva, hogy nép kezdett lenni a földön – Isten választott népe szilárdan fog megállni hitben. Sátán és angyalai nem semmisíthetik meg őket, mert hatalmas erejű angyalok védelme alatt lesznek. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 2. köt., 55. o.

Január 9., kedd

Láttam, hogy Sátán különösen Isten népén gyakorolja hatalmát. Sokakat megmutattak nekem, akik kétkedő, szorongó lelkeletben élnek. A test betegségei kihatnak a gondolkodásra. Minden hájjal megkent és hatalmas ellenség követi minden lépésünket, és veti latba erejét és hozzáértését, hogy letérítsen a helyes útról. Isten népe igen gyakran nem virraszt, így fogalmuk sincs félrevezetéséről. Az ördög olyan módszereket alkalmaz, melyek a legjobban álcázzák őt, és így gyakran el is éri célját. – *Bizonyágtételek*, 1. köt., 304. o.

Tápláljuk és ápoljuk a próféták és apostolok hitét – a hitet, amely megragadja Isten ígéreteit, és várja, hogy szabadulást hozzon, akkor és ahogyan jónak látja. A biztos prófétai beszéd végső beteljesülése a mi Urunk és megváltó Jézus Krisztusunk dicsőséges adventje lesz, amikor eljön, mint királyok Királya és uraknak Ura. A várakozási idő talán hosszúnak tűnik, és az embert lesújtják a csüggesztő körülmények. Sokan, akikben bízunk, talán elhullanak az úton. De bizakodóan mondjuk a prófétával együtt, aki a példátlan hitehagyás idején bátorította Júdát: „Az Úr azonban ott van szent templomában: csendesedjék el előtte az egész föld!” (Hab 2:20) Tartsuk mindig emlékezetünkben ezt a vigasztaló kinyilatkoztatást: „Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, hamarosan célhoz ér, és nem csal meg: ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el... Az igaz ember a hite által él.” (Hab 2:3–4) – *Próféták és királyok*, 387. o.

Az igazi megtérés... tanít meg erősen bízni az egyedüli reménységünkben. Megtérés által egyesítjük gyengeségünket Isten erejével, tudatlanságunkat az ő bölcsességével, méltatlanságunkat az ő érdemeivel, szegénységünket az ő végtelen gazdagságával és tehetetlenségünket az ő örök hatalmával.

Tanulmányoznunk és magunkévá kell tennünk Isten Igéjét. A Jézus Krisztuséhoz hasonló alázatos lelkület fog hozzásegíteni ahhoz, hogy megismerjük Őt, aki az ő dicsősége és hatalma által elhívott bennünket.

Ha az igazságot mindennapi életünk részévé tennénk, akkor egyre nagyobb megértést sajátítanánk el Isten kinyilatkoztatásaira vonatkozóan. Krisztus kijelentette a zsoldáros által: „Dicsérjelek téged a gyülekezetben.” (Zsolt 22:23) Hangja a világegyetem énekének a kifejeződése volt. Végtelen hatalma, felfoghatatlan bölcsessége és az emberiségért hozott csodálatos áldozata segít megértenünk Isten szeretetét. Szükség, hogy mindenkinek a lelkében személyesen lakozzon Krisztus. Ki kell tárunk az elménket és a szívünket, hogy bennünk maradjon az igazság Lelke. Értékelnünk kell azokat az előjogokat, amelyekben a szent és magasztos igazság birtokosaiként részesültünk. Gondoljunk csak arra, hogy mit jelent számunkra, hogy Isten örökösei és Krisztus örökösársai lehetünk! – *In Heavenly Places*, 248. o.

Január 10., szerda

Épp azon próbáknak, melyek a legsúlyosabb vizsga elé állítják hitünket, és melyek úgy tüntetik fel a dolgokat, hogy Isten elhagyott minket, az a rendeltetése, hogy közelebbi közösségre vezessenek minket Krisztussal, lába elé helyezzük minden terhünket, és megtapasztaljuk a békét, melyet Ő nyújt viszonzásul... Mikor teljesen Istennek adod át magad, mikor összetörve zuhantál Jézusra, olyan győzelem lesz a jutalmad, melynek még sosem tapasztaltad meg az örömét. Amikor tisztánlátással vizsgálod fölül a múltat, fölismered, hogy épp amikor egész életed bizonytalanság és teher volt, Jézus akkor volt hozzád közel, akkor törekedett a világosságra vezetni téged. Mennyei Atyád melletted állt, és kimondhatatlan szeretettel hajolt föled. Javadra vitt téged a gyötrelembe, amint az aranyfinomító egyre tisztogatja a becses ércet. Mikor azt képzelted, hogy elhagyatott vagy, akkor is közel állt hozzád, hogy vigasztaljon és támogasson. Ritkán látjuk úgy Jézust, amint van, és sosem fogadjuk olyan készségesen a segítségét, mint amilyen készségesen Ő akar segíteni rajtunk. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 220. o.

Az egész ötvennegyedik fejezet Isten népére vonatkozik, s a jövődőlés minden egyes meghatározása be fog teljesedni. Az Úr nem fogja elhagyni népét megpróbáltatásának idején. Ezt mondja: „Rövid szempillantásig elhagytalak, de nagy irgalmassággal egybegyűjtelek. Búsulásom felbuzdulásában elrejtettem orcámat egy pillantásig előled; de örök irgalmassággal könyörülök rajtad, mondja megváltó Urad.” A vigasztalásnak ezen szavai azoknak szólnak talán, akik semmissé tették Isten törvényét? Már hogyan szólnának? Az ígéret azoké, akik az általános hitehagyás közepette is megtartják Isten parancsolatait, és magasra emelik az erkölcsi színvonalat a világ szemé előtt, akik elhagyták az utasításokat, rendeléseket, s akik megtörték az örök szövetséget (lásd: 54:9–13). – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1148. o.

Néha elfog bennünket érdemtelenségünk mélységes tudata, és félelmet keltve hullámoz át lelkünkön, ez azonban nem annak a bizonyítéka, hogy Isten megváltozott volna irányunkban, vagy mi őiránta. Sose törekedjünk kedélyünk felcsigázására, hogy bármi is bizonyos érzelmeket keltsen bennünk. Lehet, hogy ma nem érezzük azt a békét és örömet, amelyet tegnap élveztünk, de ragadjuk meg hitben Krisz-

tus karját, bízunk teljesen őbenne, akár fényben járunk éppen, akár homályban.

Sátán a füledbe súghatja: „Te sokkal bűnösebb vagy, semhogy Krisztus megmenthetne!” Bár elismered, hogy bűnös és méltatlan vagy, mégis nekiszegezheted a kísértőnek: „Krisztus engesztelő áldozatának érdeme által Ő az én Üdvözítőm. Nem saját érdemeimben bízom, hanem a Megváltó drága vérében, amely megtisztít engem. Most is rajta csüng a gyenge lelkem.” A keresztény élete az állandó, élő hit élete legyen. A megingathatatlanul erős hit hoz békét és biztonságot. – *Üzenet az ifjúságnak*, 111–112. o.

Január 11., csütörtök

Krisztus a mi egyedüli reménységünk. Feltekinthetünk rá, mert Ő a mi Üdvözítőnk. Szaván foghatjuk, bizalmunkat belé helyezhetjük. Ő tudja, hogy mire van szükségünk, mi pedig nyugodtan rábízhatjuk magunkat. Ha csupán emberi bölcsességben bízunk, hogy irányítson, akkor csak vereség érhet. Ám közvetlenül az Úr Jézushoz fordulhatunk, mert Ő mondta: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terhelve vagytok. Én megnyugosztalak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, s találtok nyugodalmat a ti lelketeknek.” Kiváltságunk, hogy Ő tanítson bennünket. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 486. o.

Az Úr Jézus Krisztus azért jött le a földre, hogy fáradhatatlanul szolgálja az ember szükségleteit. Elvette erőtlenségünket, hordozta betegségeinket (Mt 8:17), hogy az emberiség minden nyomorán enyhíthesen. Azért jött, hogy levegye rólunk a betegség, a nyomor és a bűn terhét. Isten azért küldte, hogy az embernek tökéletes gyógyulást hozzon, egészséget, békességet adjon neki, és tökéletessé tegye jellemét.

Különbözőek voltak a körülményei és a nehézségei azoknak, akik segítségért esedeztek, de senki, aki hozzá jött, nem távozott tőle elégedetlenül. Áradt belőle a gyógyító erő, és az embereket testileg, szellemileg és lelkileg meggyógyította. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 17. o.

Mennyei angyalok állnak mindazok mellett, akik embertársaik segítségével szolgálnak Istennek. Maga Krisztus is együttműködik veled.

Ő a Megváltó. Ha az ő irányításával munkálkodszt, nagyszerű eredmények tanúja leszel. (...)

Krisztus felemeli mindazokat, akik vágnak a vele való közösségre; akik vágyakoznak eggyé válni vele, miként Ő is egy az Atyával. Engedi, hogy meglássuk és érezzük mások szenvedéseit, mert meg akar szabaddítani az önzéstől. A maga jellemének vonásait: könyörületét, kedves-ségét és szeretetét akarja kialakítani bennünk. Ha engedjük, hogy munkálkodjék a szívünkben, iskolájának tanulóiként felkészülünk a mennyei életre. (...)

„Ha parancsolataimat megtartod – mondja az Úr –, ki- és bejárást engedek néked ez itt állók [a trónját körülvevő angyalok] között.” (Zak 3:7) Ha részt veszünk a mennyei lények munkájában a földön, alkal-massá válunk társaságukra a mennyben is. Az üdvösség örököseinek szolgálatára elküldött „szolgáló lelkek” (Zsid 1:14), az angyalok köszön-tik a mennyben azt az embert, aki a földön nem azért élt, „hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon” (Mt 20:28). – *Krisztus példázatai*, 388–389. o.

Január 12., péntek – További tanulmányozásra
Megszentelt élet: „A próbakő” című fejezet (11–12. o.)

3.

ISTEN URALKODIK

Január 13., szombat délután

Isten felszólítja az embereket, hogy szemléljék az egek csodáit. „Emeljétek föl a magasba szemeteket, és lássátok meg, ki teremté azokat. Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevéen szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen.” (Ésa 40:26) Azt akarja, hogy kutassuk a végtelen természetet, és ezáltal tanuljuk meg szeretni és tisztelni Őt, valamint engedelmeskedni neki. Az ég és a föld az összes gazdagságával együtt Isten szeretetének, gondoskodásának és hatalmának a leckéire kell, hogy megtanítsa bennünket.

Isten felszólítja az általa teremtett lényeket, hogy forduljanak el a körülöttük levő zűrzavartól, és csodálják meg kezének alkotását. Az ő műveit kutatva mennyei angyalok csatlakoznak hozzánk, hogy felvilágosítsanak és megóvjanak Sátán csalásaitól. (...)

A zsolttáros kijelentette: „Helyetted mondja a szívem: Az én orcámat keressétek! A te orcádat keresem, ó, Uram!” (Zsolt 27:8)... A 81. zsolttár elmagyarázza, hogy Izrael azért lett szétszórva a népek közé, mert megfeledkezett Istenről. Így feledkeznek meg napjainkban is a gyülekezetek az Úrról.

A végidőre vonatkozó események a figyelmeztetésünkre lettek megírva... Isten Igéje olyan leckéket tartalmaz, amely hasznos a feddésre, a figyelmeztetésre és a bátorításra, és mely leckék gazdag ígéreteket tartalmaznak. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 456–457. o.

Istenünk szavára hallgat a menny és a föld, s Ő pontosan tudja, mire van szükségünk. Mi csak rövid távolságot látunk be magunk előtt, de „nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt, mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szeme előtt, akiről mi beszélünk” (Zsid 4:13). Az Úr magasan trónol a föld nyugtalansága fölött. Isteni tekintete előtt nincs titok. Nagy és zavartalan örökkévalóságából rendeli el, amit jónak lát.

Az Atya tudta nélkül egyetlen veréb se hull a földre. Sátánt Isten iránti gyűlölete arra vezeti, hogy az állatteremtényeket is pusztítsa. Csak Isten védő gondoskodása óvja meg a madarakat, hogy örömeinkkel felvidíthassanak bennünket. A verebekről sem feledkeznek meg: „Ne féljete azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.” (Mt 10:31) – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 272–273. o.

Az ember egész lénye nemesebbé válik, amikor figyelme Krisztus keresztségére összpontosít. A Megváltó szeretetének megismerése teszi engedelmissé a lelket, az elmét pedig a mulandó dolgok és érzelmek fölé emeli. Tanuljuk meg a mulandó dolgokat a keresztfényben mérlegelni. Igyekezzünk megérteni, hogy milyen mélyen megalázta magát az Üdvözítő azért, hogy az ember az örök gazdagságokban részesülhessen. Amikor a megváltási tervet tanulmányozzuk, szívünk átérzi a Megváltó szerető szívének dobbanását, és csodálatba ejti őt Krisztus jellemének szépsége. – *Lift Him Up*, 248. o.

Január 14., vasárnap

Ha szemügyre vesszük környezetünk természetes szépségét, gondolataink felemelkednek a természet Alkotójához, aki minden szépséget teremtett. Isten művei szólnak érzékeinkhez, dicsőítik az Úr hatalmát s bölcsességét. Minden teremtett dolognak megvan a maga varázsa, bája, mely felkelti Isten gyermekének érdeklődését, s arra neveli, hogy többre becsülje Isten szeretetének becses bizonyítékait, mint az ember alkotásait.

A látnok a lelkesedés szavaival dicsőíti Isten teremtett műveit: „Mikor látom egeidet, a te ujjaidnak munkáját, a holdat és a csillagokat, amelyeket teremtettél, micsoda az ember – mondom –, hogy megemlékezel róla, és az embernek fia, hogy gondod van reá?” „Mi Urunk, Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön!” „Dicsérlek, Uram, teljes szívvel, hirdetem minden csodatételeidet.” – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 377. o.

Isten állandóan munkálkodik. Fenntartja és szolgálatába állítja alkotásait. A természet törvényei útján eszközeiként alkalmazza őket. Nem önműködőek. A természet munkája tanúsítja egy olyan lény tuda-

tos jelenlétét és aktív szerepét, aki mindent akarata szerint működtet. (...)

A föld nem önmagában rejlő képesség folytán termi meg évről évre gyümölcsét, és folytatja pályáját a nap körül. A végtelen Lény keze szüntelenül vezérli ezt a bolygót. Folytonosan érvényesülő hatalma tartja a földet körforgásban. Istennek gondja van arra is, hogy a nap felkeljen az égen. Ő tárja ki a menny „ablakait”, és ad esőt. – *A nagy Orvos lábnymán*, 416. o.

Isten a természetben minden nap, minden órában és pillanatban munkálkodik, hogy fenntartsa az életünket, hogy fejlődést és megújulást biztosítson számunkra. Amikor testünk valamelyik része szenved, azonnal elindul egy megújulási folyamat; a természet erőit állítja munkába egészségünk helyreállítása érdekében. És ez az erő nem más, mint az Úr hatalma. Minden életadó erő tőle jön. Amikor valaki kigyógyul egy betegségből, akkor Isten gyógyította meg őt. A betegség, a szenvedés és a halál az ellenség műve. Sátán rombol, de Isten az, aki helyreállít.

Fontos leckét tanulunk meg, amikor megértjük a kapcsolatunkat Istennel. (...)

Istennek tartozunk engedelmességgel, mert tőle jön az életünk. Nem emberi természetünktől, hanem csakis Istentől kaptuk azt. Az övéi vagyunk, mivel Ő teremtett és váltott meg minket. Még a testünk sem a magunké, nem bánhatunk vele akárhogy, nem rombolhatjuk rossz szokásokkal, mert így nem hozhatunk Istennek tökéletes áldozatot. Életünk és képességeink az Úréi. Ő gondoskodik rólunk minden pillanatban, Ő tartja életben a testünket. Ha minderről akár csak egy pillanatra is nekünk kellene gondoskodnunk, elpusztulnánk. Teljesen Istentől függ az életünk. – *The Faith I Live By*, 165. o.

Január 15., hétfő

Az eget Ura előtt a múlt és a jövő nyitott könyv. Isten a bűn okozta nyomorúságon, sötétségen és romokon túl látja szeretete és áldásai céljának a teljesedését. Noha felhő és homály veszi körül, trónjának alapja mégis igazság és ítélet. A megváltási terv véghezvitele által azonban sokkal többet tett az ember megmentésénél és a világ megváltásánál. Azzal, hogy Krisztus bemutatta Isten jellemét, az isteni uralom jóté-

kony hatásait az egész világegyetem előtt is bemutatta, Sátán vádjai pedig örökre el lesznek hallgattatva, fény derül a bűn valódi természetére, és bebizonyosodik az isteni törvény örökérvényűsége.

Akkor majd a bűn eltörlése elégtételt szerez Isten szeretetének, az ő tisztessége pedig újra helyreáll a világegyetemben azon lények által, akik szívesen cselekszik az akaratát, és szívükben őrzik a törvényét. – *That I May Know Him*, 366. o.

„Fel tudod talán fogni Istennek mélységét, mindenható Urad tökéletességét? Magasabb az égnél – mit teszel annak láttán? Alvilágnál mélyebb – és a te tudásod?” (Jób 11:7–8) „Hiszen az én gondolataim nem a ti gondolataitok, és az én útjaim nem a ti útjaitok – mondja az Úr. – Igen, amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál, az én gondolataim a ti gondolataitoknál.” (Ésa 55:8–9) „Isten vagyok, és nincs senki hozzám hasonló. Kezdetől fogva kijelentettem a jövődöt, és előre megmondtam, amik meg sem történtek még.” (Ésa 46:10) Az ember véges értelme képtelen felfogni a végtelen Isten jellemét és tevékenységét. A legélesebb és legképzettebb elme előtt is titokba burkolózott a szent lény.

Pál apostol felkiált: „Mekkora a mélysége Isten gazdagságának, bölcsességének és tudásának? Milyen megfoghatatlanok szándékai, mily kifürkészhetetlenek útjai!” (Róm 11:33) Bár „felhő és homály van körülötte; trónjának támasza jog és igazság” (Zsolt 97:2). Annyira meg tudjuk érteni bánásmódját és indítékait, hogy felismerhetjük a végtelen szeretetnek és a könyörületnek a végtelen hatalommal való párosulását. Szándékából annyit megértünk, amennyi javunkra válik. Ami ezen túl van, azzal kapcsolatban meg kell bízunk a Mindenható hatalmában, mindenek Atyjának és Uralkodójának szeretetében és bölcsességében. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 698–699. o.

„Akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt!” (Zsolt 97:10) – tanácsolja a zsoltáros... Szavaival rámutat, hogy fejlődést csak az Istenért végzett szolgálat eredményezhet. Félre kell tennünk a gonosz beszédet, az önző tervezést, és mindazt, ami hatással van az ítélőképességünkre. A szívből ki kell üríteni minden önzést, és vigyázni kell, hogy a magatartásunkkal egyetlen lelket se vezessünk rossz útra. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 397. o.

Január 16., kedd

Amikor Krisztus eljön, a föld remegni fog előtte, az égbolt feltekeredik, mint egy könyvtekercs, és minden hegy és sziget kimozdul a helyéből. „Jön a mi Istenünk, nem hallgat. Előtte emésztő tűz, körülötte hatalmas szélvihar. Hívja az eget odafent és a földet, mert ítélni akarja népét. Gyűljetek hozzám, híveim, akik áldozattal kötöttetek szövetséget velem! Igazságát hirdesse az ég, mert ítéletet tart az Isten.” (Zsolt 50:3–6) Isten nagy napját szemlélve láthatjuk, hogy abban van az egyetlen biztonságunk, ha minden bűnt és gonoszságot elhagyunk. Akik megmaradnak a bűnben, azok a kárhozottak és elveszettek közé fognak számláltatni. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 116. o.

Isten próbára teszi az embereket, mert látni akarja, hogy tudnak-e bízni egy rajtuk kívül álló, felsőbbrendű erőben. Ő látja mindazt, amit az emberek nem. Sok esetben emberi kapcsolatokat kell szétszakítania és megváltoztatni, amit az ember tervezett, amikor azt hitte, hogy jól mérte fel a dolgokat. Amit azonban az ember saját lelki javának tekint, meg sem egyezik azzal, amit Krisztus követőjének meg kellene tapasztalnia. A saját személyével kapcsolatos véleményei távol állnak az igazságtól. (...)

A jellemet próbára kell tenni, mert ha nem mutatnak rá helytelen hajlamaira, nagyon sok keresztény követné saját büszkeségének és becsvágyának útját, és csak hamis vallásosságról tenne bizonyosságot. Amikor azonban Isten nehéz próbát enged meg az életükben, kegyességüknek, szelídségüknek és krisztusi alázatuknak a hiánya fog rámutatni arra, hogy szükségük van a Szentlélek beavatkozására.

Az igazi keresztény a tekintetét arra szegezi, aki a szívet és a veséket vizsgálja, és elvárja, hogy az igazság a szív rejtekében lakozzon. Az ilyen keresztény így imádkozik szüntelen: „Vizsgálj meg engem, ó, Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja. És vezérelj engem az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139:23–24) – *In Heavenly Places*, 266. o.

Az ítélet jelenetének bemutatásakor – amikor az igazak elnyerik jutalmukat, a gonoszok fölött pedig elhangzik az ítélet – az igazak azt kérdezzék, hogy vajon mit tettek, hogy ilyen nagy jutalomban részesültek. Csakhogy ők szüntelenül és szilárdan hittek Krisztusban.

Betöltek Szentlélekkel, és kényszer nélkül dolgoztak Jézusért, szolgálva az ő szentjeinek, ami biztos jutalmat hozott számukra. De ők nem a jutalomért szolgálnak. Az alkalmakra hatalmas megtiszteltetésként tekintenek – hiszen így azt tehetik, amit Krisztus is tett. Mindent szeretetből cselekszenek a Megváltóért és embertársaikért, és a szenvedő emberiséggel azonosuló Krisztus úgy tekint a szeretet és az együttérzés cselekedeteire, mintha vele cselekedték volna meg. – *Lift Him Up*, 343. o.

Január 17., szerda

Isten uralmának alapja a szeretet törvénye, ezért csak a szeretetből végzett szolgálat kedves a menny előtt. Isten mindenkinek szabad akaratot adott, az embereket felruházta azon képességgel, hogy tanulmányozhassák a jellemét, és hogy szeressék és szolgálják Őt. Míg az Urat imádták, a teremtett lények összhangban éltek a teljes világegyetemmel. Amíg mindennél fontosabb volt az Isten iránti szeretetük, addig gyarapodott az embertársaik iránti szeretetük. Amíg nem hágták át az Isten jellemét kinyilatkoztató törvényt, addig semmi sem zavarta meg a mennyi harmóniát.

Isten ismeri kezének alkotásait, és a kegyelem szövetsége (egy meg nem érdemelt előjog) öröktől fogva ott élt az elméjében. Azért nevezük örök szövetségnek, mert a megváltási terv nem az ember bűnbeesésekor született meg, hanem egy olyan titkot képez, „mely örök időtől fogva el volt hallgatva, most pedig... minden pogánynak tudomására adatott” (Róm 16:25–26). – *That I May Know Him*, 366. o.

A menny Istene úgy van bemutatva, mint aki fölemeli az elesetteket. Ő mindazoknak a barátja, akik szeretik Őt, és félik a nevét, de mindenkiket meg fog büntetni, aki el akarja távolítani gyermekeit a biztonságos útról, hogy nyomorúságba vezesse őket, miközben lelkiismeretesen igyekeznek az Úr útján maradni, és az igazak honába jutni.

Mennyi Atyánk tudta nélkül egyetlen veréb sem hull a földre. Éppen ezért tehát az embereknek vigyázniuk kell, nehogy szavakban vagy tettekben gonoszul bánjanak az Úr legkisebb gyermekeivel is, vagy bántásák őket. Ha mennyi Atyánknak tudomása van arról is, hogy mikor esik le a földre egy lélek nélküli veréb, akkor minden bizonnyal értékesek a szemében azok a lelkek, akikért Krisztus meghalt. És vajon nem

fogja megbüntetni azokat, akik fájdalmat és csalódást okoznak azok szívének, akikért Jézus Krisztus az életét adta?

Ki mérhetné fel az Atya ajándékát? A bűn évszázadokon át akadályozta Isten jótéteményeinek kiáradását az emberekre, mégsem szűnt meg kiáradni a földre az emberi nemzetségnek megígért kegyelem és végtelen szeretet. Isten él és uralkodik, és Krisztus által a gyógyulás áradatát küldte a világra. Megváltónk mindent biztosított, ami az ember számára szükséges. – *The Upward Look*, 364. o.

Január 18., csütörtök

A Krisztus által a Sínai-hegyen elmondott tíz szent elv Isten jellemének a kinyilatkoztatása volt, s ismertté tette a világ előtt, hogy neki az egész emberiség fölött fennhatósága van. Annak a legnagyobb szeretetnek tíz elvhű törvénye, mely egyáltalán az ember elé tárható, az Isten hangja volt, mely a mennyből szólt az ember lelkéhez az ígérettel: „Ezt cselekedd, akkor nem kerülsz Sátán uralma és hatalma alá.” Nincs semmi tilalom ebben a törvényben, még ha úgy is tűnhet. Hanem, hogy „ezt cselekedd, és élj”. (...)

Istennek sokat kedvezett az ősi zsidó egyház által népének, melyet kihozott Egyiptomból, s külön kincsének ismert el. A számos és nagy horderejű, drága ígéret, melyben részesültek: ez volt a zsidó egyház reménye és bizodalma. Ebben bíztak, s hitték, hogy üdvösségük bizonyos. Egyetlen más nép sem vallotta, hogy Isten parancsolatai igazgatnák őket. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1105. o.

Ám a zsoltáros kijelenti: „A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van, és nincs bántódásuk.” (Zsolt 119:165) Az ember nem tud békét teremteni. Az egyén vagy a társadalom megtisztítására, felemelésére szolgáló emberi tervek nem hozhatnak békét, mert nem hatolnak el a szívig. Azt egyetlen erő, amely az igazi békét létrehozhatja, fenntarthatja, Krisztus kegyelme. Ha ez meggyökerezik a szívben, kiveti onnan a gonosz szenvedélyeket, amelyek egyenlenséget, civakodást okoznak. „A tövis helyén ciprus nevededik, és bogács helyett mirtusz nevededik”, és az élet pusztája „örül és virul mint őszike” (Ésa 55:13; 35:1). – *Jézus élete*, 302. o.

Tekintse a tanuló a Bibliát kalauzának, és képviselje szilárdan elveit, akkor a lehető legmagasabbra tűzheti a célt! Minden emberi filozófia, melyben Isten nem minden mindenkben, zűrzavarhoz és szégyenhez vezet. De az a drága hit, amelyre az Úr ösztönöz, erőt ad, és nemes jellemet terem. Miközben Isten jóságáról, irgalmáról és szeretetéről elmélkedünk, mind jobban megértjük az igazságot, és még inkább vágyunk a szentségre és szívünk és gondolatvilágunk tisztaságára. És lelkünket, ha szent gondolatok tiszta légkörében él, átformálja az igekutatás az Istennel való kapcsolat által. Az igazság olyan mérhetetlen és megszegehető, olyan mély és széles, hogy szem elől veszítjük az ént. Szívünk elcsendesül, és megtanulunk alázatosnak, kedvesnek lenni és szeretni.

A szentség és az engedelmesség gyarapítja természetes képességeinket. Az élet Igéjének kutatása elmélyíti, serkenti és nemesíti a tanuló gondolkodását. Ha Dánielhez hasonlóan Isten Igéjének hallgatói és cselekvői lesznek, akkor a tudomány minden ágában fejlődhetnek. Tiszta lelkűek lévén erős lelkűekké is válnak. Minden értelmi képességük megélnékül. Olyan műveltségre és fegyelmezettségre tesznek szert, hogy mindenki, aki a hatáskörükben van, megláthatja, mivé lehet és mire képes az ember, ha a bölcsesség és hatalom Istenével van közösségben. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 465–466. o.

4.

MEGHALLGAT ÉS MEGSZABADÍT AZ ÚR

Január 20., szombat délután

Ha áttekintjük Isten kegyelmének és kimeríthetetlen szeretetének megnyilvánulásait – nem pedig élményeink sötét fejezeteit –, sokkal több dicséret hangzik majd el ajkunkról, mint panasz. Akkor Isten szerető hűségéről beszélünk majd, a nyáj gyengéd, megértő Pásztoráról, akinek kezéből senki ki nem ragadhatja a juhokat. Akkor majd nem önző zúgolódás és panasz tör elő szívünkéből, hanem kristálypatakhhoz hasonló dicséret árad az Istenben igazán hívő emberekből. „Bizonyára jószágod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.” „Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségedbe fogadsz be engem. Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön.” (Zsolt 23:6; 73:24–25) – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 367. o.

Szeretném felhívni a figyelmedet az Isten Igéjében található drága ígéretekre... Örülök, hogy nem úgy gondolod, hogy mi nem vagyunk Isten gyermekei. De az ellenség azt akarja elhitetni veled, hogy olyan dolgokat tettél, amelyek elszakítanak téged Istentől, hogy Ő már nem szeret téged, pedig Urunk még mindig szeret, erről megbizonyosodhatunk a Szentírásban ránk hagyott szavaiból: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamiságtól.” (1Jn 1:9)

Isten szeret téged, és az érted is meghalt Üdvözítő nem hagy el a kísértésben, így még a gyengeséged ellenére is győzhetsz. Ő még mindig szeret téged. – *That I May Know Him*, 285. o.

Annyira közel juthatunk Istenhez, hogy minden váratlan megpróbáltatás alkalmával oly természetesen fordul hozzánk a szívünk, mint a virág a napfény felé.

Hozzátok gondotokat, örömeiteket, szükségleteiteket és aggodalmaitokat, és mindazt, ami nyom és kínoz, Isten elé! Terheiteket sohasem találja nehezeknek, soha ki nem fáraszthatjátok Őt. Ő, aki hajatok szálát is számon tartja, nem közömbös gyermekei szükségletei iránt... Nyomorunk és jajkiáltásunk a szívéig hat. Vigyétek hozzá mindazt, ami a szíveteket nyomja. Senki sem olyan nehéz, hogy ne bírná el, mert hisz Ő tart fenn világokat, kormányozza a világmindenség ügyeit. Békeségünk feltételei közül egyik sem oly jelentéktelen, hogy ne részesítené figyelemben. Élettapasztalataink egyetlen fejezete sem oly homályos, hogy el ne olvasható; nem lehet olyan nehéz helyzetünk, hogy meg ne oldható. Legkisebb tanítványát sem érheti kár, nem kínozhatja gond szívünket, nem érhet öröm, és őszinte ima nem hagyhatja el az ajkunkat, amely iránt ne érdeklődne közvetlenül. „Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.” (Zsolt 147:3) Isten és minden egyes lélek között oly gyengéd és bensőséges a viszony, mintha nem volna más lélek kívüle, akiért szeretett Fiának életét áldozta. – *Jézushoz vezető út*, 99–100. o.

Január 21., vasárnap

Az ember teremtésekor egy személyes Isten cselekvő ereje nyilatkozott meg. Amikor az Úr a saját képére teremtette meg az embert, az emberi test formája és egész felépítése tökéletes volt. Éppen csak élet nem volt benne. S akkor a személyes Isten, akinek élete van önmagában, ebbe a testbe belelehelte az élet leheletét, és az ember élő, értelmes lénnyé lett. Az emberi szervezet minden része működésbe lépett. Szíve, ütő- és verőerei, nyelve, keze, lába, érzékszervei, értelmi képességei mind elkezdtek munkájukat, és Isten mindennek törvényt szabott. Az ember élő lélekké lett. A személyes Isten Krisztus, az Ige által teremtette meg az embert, és felruházta értelemmel és erővel.

Csontjaink sem voltak elrejtve előtte, amikor titokban formálódunk. Ő látta már formátlan csontjainkat is, és könyvében minden tagunk fel volt jegyezve, amikor még meg sem voltak.

Isten azt akarta, hogy az ember – a teremtés koronája – minden alacsonyabb rendű lényt megelőzően fejezze ki az ő gondolatát, és nyilat-

koztassa ki dicsőségét. Az embernek azonban nem szabad istenítenie önmagát. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 415. o.

Életünk az Atya kezében van. Ő látja a ránk leselkedő veszélyeket, amelyeket mi nem látunk. Ő minden áldásunk adományozója, minden kegyelem forrása, és Ő irányítja az életünket is. Próbákat enged meg népére, melyek szomorúsággal töltik el gyermekeinek a szívét, mivel Ő látja, hogy igaz úton kell járnia a lábuknak. Ő ismer és tudja, hogy porból lettünk. Még a hajunk szálainak számát is ismeri. Ő a természet által is arra akarja emlékeztetni gyermekeit, hogy nem feledkezett meg róluk, sőt, szeretné, ha többé nem járnának olyan utakon, ahol a feddés hiányában nagy veszélybe kerülhetnének. – *The Upward Look*, 65. o.

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta halálra, hogy megválthassa Sátán hatalma alól az embert. Ha ez így van, akkor vajon az Úr nem gondoskodik a saját képmására teremtett emberről? (...) Istennek még az elpusztult verébről is tudomása van, egy sem hullhat el belőle anélkül, hogy Ő ne látná. Mennyei Atyánk nem fogja elhagyni benne bízó gyermekeit, akik az ő ígéreteibe kapaszkodva haladnak előre még a sötét és félelmetes kilátások ellenére is. Ő megérti életünk minden helyzetét. Látja és tudja, hogy hol vagyunk most. Ismeri a fájdalmainkat és a nehézségeinket. Mindannyiunkat a nevünkön ismer, megindul erőtlenségünk láttán, hiszen Ő is megkísértetett mindenben hozzánk hasonlóan, és tudja, hogyan segíthet a kísértésben. Jézus a mi segítségünk, aki gondoskodni fog a benne bízókról. – *Review and Herald*, 1885. augusztus 25.

Január 22., hétfő

Ha lelki szemünk megnyílna, látnánk a bánattól lesújtott, megterhelt és megkísértett embereket, akik úgy roskadoznak, mint a kévékkel megakasztott szekér. Csüggedten várnak a halálra. Látnánk, hogy angyalok sietnek a segítségükre; visszaszorítják az őket körülvevő gonosz sereget, és lábukat biztos alapzatra helyezik. (...)

Ő, aki nem szunnyad, aki állandóan tervei véghezvitelén munkálkodik, előreviszi művét. Meghiúsítja a gonosz emberek szándékát, és összezavarja azoknak a tanácsát, akik rosszat forralnak népe ellen. A Király, a seregek Ura kerubok között ül, és a nemzetek harca és

kavargása közepette őrzi népe nyugalmát. Amikor a királyok erősségei összeomlanak, amikor a harag nyilai áthatolnak Isten ellenségeinek szívében, népe biztonságban van a Mindenható karjában. – *Próféták és királyok*, 175–176. o.

„Bízzatok az Úrban mindenkor, mert az Úr a mi kősziklánk [erősségünk] mindörökké!” (Ésa 26:4) (...)

Hatalmas erőforrás Ő, akire minden bajban számíthatunk! Szívünknek nem kell kételkednie. Az ember tévedő, makacs, lázadó, és kihívóan viselkedik Istennel szemben, de az Úr kedves, türelmes, gyengéd és részvételtjes irántunk. Az ő rendelkezésére áll az ég és a föld, tudja, mire van szükségünk, még mielőtt kimondanánk a kívánságainkat.

Mi csak keveset látunk az előttünk levő útból, de „minden dolog mezítelen és leplezetlen annak szeme előtt, akiről mi beszélünk” (Zsid 4:13). Teremtőnk mindent világosan lát a zűrzavar és a bonyodalmak közepette, minden nyitva áll isteni tekintete előtt. Az Örökkévaló elrendelheti, amit gondviselése a legjobbnak lát. – *Az én életem ma*, 10. o.

Isten jelenléte bizonyosság a kereszténynek. A hitnek ez a sziklája az Isten élő jelenléte. A leggyengébb is rábízhatja magát. Akik magukat a legerősebbnek tartják, a leggyengébbnek bizonyulhatnak, hacsak Krisztusra mint erősségükre és érdemszerzőjükre nem bízzák magukat. (...)

A lelkek erőssége Istenben van, nem az emberekben. A csendes bizodalom az erőssége mindenkinek, aki szívét Istennek adja át. Krisztus nem csak alkalmanként érdeklődik irántunk, hanem erősebben és gondoskodóbban, mint az anya gyermeke iránt. Megváltónk emberi szenvedés és gyötrelme, bántalmazás, szidalom, gúny, visszautasítás és halál révén vásárolt meg minket. Mindig figyel rád, Isten reszkető gyermekére. Az ő védelme alatt biztonságban vagy... Emberi természetünk gyengesége nem akadályozza meg mennyei Atyánkhoz való menetelünket, mert Krisztus meghalt, hogy engesztelést szerezzen értünk. – *Isten fiai és leányai*, 77. o.

Január 23., kedd

Minden ember szembesülni fog próbákkal. Ha Jézusra tekintesz, ha benne mint személyes Megváltódban bízol, akkor kiállsz minden próbát,

türelemmel fogsz elviselni minden megpróbáltatást, és erősebbé válsz az újabbnál újabb próbák előtt.

Csak szűklátkörünk akadályoz meg abban, hogy meglássuk Isten szeretetét az egyházára megengedett fegyelmezésben, mint ahogy az Úr által biztosított nagy áldásokban is. Bármilyen zavargásban és félreértésben az Úr biztos menedék gyermekei számára. Az ő védelmének árnyékában biztonságban vannak. A tisztítási céllal megengedett nehézségekben az evangélium ereje vigasztalja őket. Igazi menedékre lelnek az ő biztos Igéjében. – *Our High Calling*, 317. o.

„E világon nyomorúságotok léssen; de bízzatok: én meggyőztem a világot.” (Jn 16:33) Krisztus nem vallott kudarcot, nem vesztette el a bátorságát, és követőinek ugyanazt a minden nehézséget elhordozó hitet kell bemutatniuk a világ számára. Úgy kell élniük, ahogy Jézus élt, és úgy kell munkálkodniuk, ahogy Jézus munkálkodott, mert mint nagy munkavezetőjüktől és tanácsadójuktól, tőle függenek. Bátorságnak, energiának és állhatatosságnak kell a birtokukban lennie. Ámbár látszólagos akadályok állnak majd az útjukba, az ő kegyelmével tovább kell menniük. A nehézségekről való panaszkodás helyett Uruk arra szólítja fel őket, hogy győzzék le a nehézségeket. Nem kell semmitől kétségbeesniük, mindig reménykedniük kell. Páratlan szeretetének aranylánccával Jézus az Isten trónjához láncolta őket. Krisztus azt akarja, hogy a világmindenségben létező legmagasabb befolyás, amely a legnagyobb hatalom forrásából áramlik, a követőivé legyen. Követőinek olyan hatalommal kell bírniuk, amely ellenáll az ördögnek; olyan hatalommal, amelyen sem föld, sem halál, sem pokol nem tud erőt venni; hatalommal, amely képessé teszi őket arra, hogy mindezen diadalmaskodjanak, mint ahogy Krisztus is diadalmaskodott. – *Jézus élete*, 679. o.

Isteni irgalom jelent meg a Fiú ábrázatán, amikor szálnalmas tekintettel szemlélte a templomot és a hallgatóit. Fájdalomtól elgyötört hango és keserű könnyek között jelentette ki: „Jeruzsálem, Jeruzsálem! ...hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kiscsirkéit szárnya alá; és te nem akartad.” (...)

Azon az eseménydús napon a Krisztus ajkáról elhangzó igazság drága kincsei nagyon sok szívbe vésődtek be. Ezekből új gondolatok és vágyak születtek, és egy új történelmi időszak kezdődött. Az Üdvözítő kereszthalála és feltámadása után ezek az emberek előléptek, lel-

kesen és bölcsen, a magasztos feladathoz mérten tettek eleget a menny által rájuk bízott küldetésnek. Olyan üzenetet hirdettek, amely szíveket mozgatott meg, és félretette azokat a régi hiedelmeket, amelyek hosszú idő óta uralták az emberek szívét. Bizonyoságtételük előtt egyszerű meséknek tűntek az emberi tanok és filozófiák. Hatalmas eredménye volt a Megváltó szavainak, amelyek a jeruzsálemi templom előtt álló, csodálkozó és megrémült tömeg füle hallatára hangzottak el. – *Lift Him Up*, 337. o.

Január 24., szerda

Amikor Jézust felkeltették a viharban, Ő tökéletesen nyugodt volt. Szavaiban, tekintetében nyoma sem volt félelemnek, mivel szívében nem lakozott félelem. Ám nem a mindenható erő birtokában pihent. Nem, mint az „ég, föld s tenger Ura” pihent ott csendben. Ő ezt a hatalmat letette, és így szólt: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól.” (Jn 5:30) Az Atya hatalmában bízott. Jézus hitben pihent – hitt Isten szeretetében és gondviselésében –, a vihart lecsendesítő szó hatalma pedig az Úr hatalma volt.

Ahogy Jézus hittel pihent Atyja gondviselésében, úgy kell nekünk megpihennünk Megváltónk gondoskodásában. Ha a tanítványok bíztak volna benne, békében maradtak volna. A veszedelemben tanúsított félelmük megmutatta hitetlenségüket. Abbeli erőfeszítésükben, hogy megmeneküljenek, megfélelkeztek Jézusról, és csak akkor fordultak hozzá, aki segíthet rajtuk, amikor magukban már nem bízhattak.

Milyen gyakran szerzünk a tanítványokéhoz hasonló tapasztalatot! Amikor a kísértés vihara eljön, rettentő villámok cikáznak, a hullámok átcsapnak rajtunk, mi egyedül küszködünk a viharral, mert elfelejtjük, hogy valaki segíthetne rajtunk. Saját erőnkben bízunk, míg reményünk porba hull, s már-már elveszünk. Akkor eszünkbe jut Jézus, s ha Őt hívjuk, hogy mentsen meg, nem kiáltunk hiába... Az Údvözítőbe vetett élő hitünk lecsendesíti az élet tengerét, és Ő olyan módon szabadít meg a vészből, ahogy azt a legjobbnak ítéli. – *Jézus élete*, 336. o.

Nem kell amiatt aggódnod, hogy már nem vagy a drága Megváltó karjaiban, hanem maradj meg a hitben. Ő szeret, és gondoskodik rólad. Ő megáld, a kegyelmét és békéjét adja számodra. Ő azt mondja: „Megbocsáttattak a te bűneid!” Talán el vagy csüggedve testi betegségeid

miatt, de ez még nem azt jelenti, hogy Isten nem munkálkodik nap mint nap az érdekedben. Ő megbocsát, és gazdagon rád árasztja megbocsátását. Rejtsd szívedbe Isten édes ígéreteit. Jézus a mi állandó, változhatatlan barátunk, aki azt akarja, hogy bízz benne. Ne magadra, hanem Krisztus tökéletességére nézz. – *That I May Know Him*, 285. o.

A Krisztusban való élet a lelki nyugalom élete. Ez nem mindig az elragadtatás érzése, de legyen állandóan békés, bizalommal teli. Reményetek nem önmagatokban, hanem Jézusban van. Gyengeségeket kiegészíti az ő ereje, tudatlanságotokat a tökéletessége. Azért ne magatokra, hanem Krisztusra tekintsetek! Foglalkozzanak gondolataitok az ő szeretetével és jellemének tökéletességével! A Megváltó önmegtágadása, alázatossága, tisztasága, szentsége és leírhatatlan szeretete legyen a tárgy elmélkedéseteknek. Csak ha Őt szeretjük, ha az ő példáit követjük, és teljesen rábízunk magunkat, akkor alakulhatunk át az ő képmására. – *Jézushoz vezető út*, 70. o.

Január 25., csütörtök

Isten mennyei temploma nyitva áll, s a küszöbe dicsőségtől ragyog minden gyülekezet számára, mely szereti Istent, s megtartja a parancsait. Tanuljunk, elmélkedjünk és imádkozzunk. Akkor megnyílik lelki látásunk, akkor látni fogjuk a mennyei templom belső udvarait. Fülünk fel fogja a trón körül álló mennyei kar énekeinek és hálaadásának témáit. Akkor Sion felkel és ragyogni fog, fénye átható lesz, s a dicséret és hála drága énekei hallatszanak a szentek gyülekezésein. Megszűnik a zúgolódás és a panasz az apró kellemetlenségek és csalódások miatt. Ha használjuk a drága szemgyógyító írt, megpillantjuk a menny dicsőségét. A hit áttör az ellenfél sötét árnyain, s látni fogjuk közbenjárónkat, amint érdemeinek jó illatát ajánlja fel értünk. Ha majd úgy látunk, amint a dolgok valóban vannak, amint az Úr akarja, hogy lássuk, akkor megértjük Isten szeretetének nagyságát és sokoldalúságát. – *Bizonyítételek*, 6. köt., 368. o.

Jézus ismeri gyermekei szükségleteit, és szeretettel hallgatja imádásait. Gyermekei zárják ki a világot és mindent, ami elvonja gondolataikat Istenről! Érezzék, hogy egyedül vannak az Úrral, akinek a szeme a szív legmélyére hatol a lélek vágyait kikutatva! Érezzék, hogy

beszélgethetnek Istennel! Alázatos hittel kapaszkodhatunk bele az ígéreteibe, és bár semmink sincs önmagunkban, amivel Isten tetszését igényelhetnénk, Krisztus érdemei és igazsága miatt mégis bátorsággal járulhatunk a kegyelem trónusához, és irgalomra lelhetünk alkalmas időben. Semmi sem vértézheti fel annyira a lelket Sátán kísértéseivel szemben, mint az, hogy alázatosan keressük az Urat, kitárva előtte lelkünket az elesettségekben, Istentől várva segítséget és védelmet.

Gyermeki hittel járuljunk mennyei Atyánkhoz, és mondjuk el neki szükségleteinket! Ő mindig kész megbocsátani és segítséget nyújtani. Az isteni bölcsesség forrásai kimeríthetetlenek, és az Úr arra bátorít minket, hogy bőségesen merítsünk belőle. A lelki áldásokért való kíváncsúságát írják le ezek a szavak: „Mint a szarvas kíváncsúsodik a folyókákra, úgy kíváncsúsodik az én lelkem hozzád, ó, Isten!” Szükséges, hogy sokkal jobban vágyakozzunk a menny gazdag ajándékai után, hogy meg is kaphassuk azokat.

Ó, bárcsak emésztő vágyakozás töltene el mindnyájunkat, hogy tapasztalatból ismerjük Istent, hogy a legfelségesebb udvarába lépjünk, megragadjuk a hit kezét, és kiszolgáltatott lelkünket a hatalmas Isten karjába helyezzük, aki egyedül képes megmenteni minket! Az ő szerető jósága több, mint az élet. – *Isten fiai és leányai*, 121. o.

5.

ÉNEK AZ ÚRRÓL IDEGEN FÖLDÖN

Január 27., szombat délután

Amikor nehézségek és próbák vesznek körül, meneküljünk Istenhez, és várjunk tőle segítséget bizalommal, mert neki van hatalma és ereje üdvözíteni és megszabadítani minket. Először is kérnünk kell Isten áldását. Szükségszerű kötelességünk az imádság, de a hálaadást se hanyagoljuk el! Nem kellene gyakrabban hálát adnunk áldásaink adományozójának? Ápolnunk kell a hálaadás lelkületét! Elmélkedjünk és beszéljünk az Úr irgalmáról! Magasztaljuk és dicsőítsük szent nevét, még akkor is, amikor fájdalmunk van, és szenvedésen megyünk keresztül. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 2. köt., 268. o.*

„És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben... és háládatosak legyetek. A Krisztusnak beszéde lakozzék tibennetek gazdagon minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást zsoldárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak.” (Kol 3:15–16) Jézus is így tett. Gyakran támadták kísértések, de nem engedve a provokációnak Istent dicsőítette énekkel. Lelki énekekkel nyugtatta le azoknak a szóáradatát, akiket Sátán viszálykeltésre használt fel.

Amikor kísértések érik azokat, akik szeretik Istent, inkább dicsőítsék a Teremtőt, és ne szóljanak vádló vagy vitatkozó szavakat. Az Úr meg fogja áldani a békességhezót. Bízatok az Úrban! Vigyázzatok, hogy meggondolatlan szavaitok által ne adjatok támadási lehetőséget az ellenségnek. Tekinteteket szegezzétek Jézusra! Ő a ti erőtök. – *That I May Know Him, 185. o.*

Ha kételkedünk Isten szeretetében, vagy bizalmatlanok vagyunk ígéreteivel szemben, szégyent hozunk rá, és elszomorítjuk Szentlelkét. (...)

Ha Sátán kísért titeket, a kétely vagy hitetlenség egyetlen szavát se ejtsétek ki. Ha sugalmazásait meghalljátok, bizalmatlanság és lázadó gondolatok támadnak szívetekben. Ha érzelmeiteket kifejezésre juttatjátok, akkor a kétely minden egyes szava nemcsak magatoknak árt, hanem olyan magvetés lesz, mely mások szívében is gyökeret ver, és mérges gyümölcsöt terem; és lehetetlen lesz saját szavaitok káros hatását ellensúlyoznotok. Magatok talán kigyógyulhattok a kísértésekből, és kiszabadulhattok Sátán csapdájából, de mások, káros befolyásotoktól megfertőzve, talán soha többé nem tudnak a hitetlenség töréből kiszabadulni, melybe a ti hitetlenségeitek vezette őket. Milyen fontos tehát, hogy csak olyan dolgokról beszéljünk, melyek lelki erőt és életet árasztanak. (...)

Mindenkit érnek megpróbáltatások, fájdalmak és szomorúságok, melyeket nehéz elviselni; kísértések környékeznek, melyeknek nehéz ellenállni. Ne egymásnak panaszoljátok el gondjaitokat, hanem vigyétek imáitokban Isten elé! Legyen életszabályotok, hogy a kétely vagy csüggedés egyetlen szavát sem ejtitek ki ajkatokon! Nagyban hozzájárulhattok mások életének felvidítéséhez, amennyiben őket a remény és vigasz szavaival erősítitek. – *Jézushoz vezető út*, 118–119. o.

Január 28., vasárnap

Sok embert nagyon elbizonytalanít a bűn eredete és oka. Látják a gonoszság munkáját és rettenetes következményeit: a szenvedést, a pusztulást, és azt kérdezik, miként lehetséges mindez annak a lénynek az uralma alatt, akinek a bölcsessége, hatalma és szeretete végtelen. Ez olyan titok, amelyre ők nem találnak magyarázatot. Bizonytalanságuk és kételkedésük megvakítja őket, és nem veszik észre az Isten Igéjében világosan kinyilatkoztatott és az üdvösség szempontjából nélkülözhetetlen igazságokat. Vannak olyanok, akik – miközben a bűn létezéséről kérdezősködnek – azt is meg akarják tudni, amit Isten nem nyilatkoztatott ki. Ezért nem találnak megoldást problémáikra. S mivel hajlanak a kételyre és az akadékoskodásra, mentségül hozzák fel Isten Igéjének elvetésére. (...)

A Szentírás semmit nem tanít világosabban, mint azt, hogy Isten semmiképpen nem felelős a bűn létrejöttéért; hogy nem vonta vissza önkényesen kegyelmét; hogy nem volt hiba uralkodásában, ami alkalmat adott volna a lázadásra. A bűn „betolakodó”, melynek jelenlétét nem

lehet megindokolni. A bűn titokzatos, érthetetlen; mentegetése egyenlő volna igazolásával. Ha mentséget lehetne találni rá, vagy okot a létezésére, akkor megszűnne bűn lenni. A bűnre egyetlen meghatározás van, amelyet Isten Igéje ad: „a bűn pedig a törvénytelenység”; egy olyan elv testet öltése, mely harcban áll a menny kormányzatának alapjával: a szeretet nagyszerű törvényével. – *A nagy küzdelem*, 492. o.

Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nemzetek fejlődése, birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vitézség függvénye, és hogy az események alakulását nagymértékben az emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehúzza a függönyt, és az emberi érdekek, hatalom és indulatok minden akciója és ellenakciója mögött, fölött és által meglátjuk a végtelen irgalmú Isten munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez akaratát.

A cselekvés színterére lépő minden nemzetnek megengedték, hogy elfoglalja helyét a földön, hogy nyilvánvalóvá legyen, betölti-e a vigyázó és szent Isten szándékát... A nemzetek elvetették az Úr elveit, és ezzel saját vesztükbe rohantak, de még így is mindig megmutatkozott, hogy végső soron Isten szándéka valósult meg minden tettükön keresztül. – *Isten csodálatos kegyelme*, 50. o.

Az Úr hozzánk való irgalma hatalmas. Soha nem hagyja el a benne bízókat. Ha kevesebbet gondolkodnánk és beszélénk nehézségeinkről, és többet Isten irgalmáról és jóságáról, akkor azon vennénk észre magunkat, hogy magasan a szomorúság és gondok felett állunk. Testvéreim! Ha ösvényeteket sötétnek érzitek, és hárfáitokat a babiloni foglyokhoz hasonlóan fűzfákra kell akasztanotok, akkor is próbáljatok meg énekelni! Talán azt kérdezitek: hogy lehetne énekelni ilyen sötét kilátásokkal és a fájdalomnak és a gyásznak ezzel a lelki terhével? A földi fájdalom soha nem szakít el mindenható barátunktól, Jézustól... Amíg Megváltónk él, okunk van a szüntelen hálaadásra és dicséretre. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 268. o.

Január 29., hétfő

„Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak.” (Mt 5:4) Az Üdvözítő szavai a vigasz üzenetét tartalmazzák a lesújtottak vagy gyászban

szenvedők számára. Szomorúságunk nem a véletlen műve. „Mert nem szíve szerint veri és szomorítja meg [Isten] az embernek fiát.” (Sir 3:33) Amikor próbákat és szenvedést enged meg, a javunkra teszi, hogy ezek segítségével szentségének részeseivé váljunk. Ha hittel elfogadjuk az oly keserűnek és súlyosnak látszó próbákat, ezek majd áldásnak bizonyulnak. A földi örömeinket megrontó súlyos csapás arra szolgál eszüközül, hogy a mennyre irányítsa tekintetünket. Sokan soha meg sem ismerték volna Jézust, ha a szomorúság rá nem vezette volna őket, hogy nála keressenek vigaszt.

Az élet próbái Isten eszközei, hogy eltávolítsák jellemünkből a tisztátalanságokat és durvaságokat. Vésésük, faragásuk, csiszolásuk, dörzsölésük fájdalmas folyamat számunkra; nem kellemes a köszörűkőre szorítva éreznünk magunkat. Ám így készül el az épületkő, hogy betöltse a helyét a mennyei templomban. Hasznavehetetlen anyagra a Mester nem pazarol ilyen gondos, alapos munkát, csakis drágaköveket csiszol a szent épület számára. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 10. o.

A dicsőség Ura váltságként meghalt az emberi nemzetségért. Krisztust – mialatt odaadta drága életét – nem lelkesítette diadalmas öröm. Valami nyomasztó homály telepedett rá. Nem a halálfélelem nehezedett rá. Nem a kereszt fájdalma és szégyene okozta kifejezhetetlen kínjait. Jézus a szenvedők fejedelme volt. Fájdalmai a bűn gonoszságának tudatából eredtek, abból az ismeretből, hogy a gonosszal való érintkezés folytán az emberek vakok lettek a bűn borzalmaival szemben. A Megváltó látta, milyen mélyen belegyökerezett a bűn az emberek szívébe, hogy milyen kevesen vannak azok, akik készek kitörni a bűn hatalmából. Krisztus tudta, hogy Isten segítsége nélkül az emberiségnek el kell pusztulnia; látta, hogy az emberek sokasága miként pusztul el akkor, mikor a bőséges segítség már elérhető közelségben van hozzájuk.

Isten Krisztusra mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. „A bűnösök közé számláltatott” (Ésa 53:12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától. Ádám minden leszármazottjának a bűne az ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt rettenettel töltötte el a Fiú szívét. Jézus egész élete az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének jó hírét közölte az elesett világgal. Üdvösség a bűnösök számára, ez volt a feladata és állandó célja

működésének. Most azonban, mivel a bűn szörnyű terhét hordozta, nem látta az Atya megbékülést sugárzó arcát. Annak az érzete, hogy az Atya megvonta tőle jelenlétét legnagyobb nyomorúságának órájában, olyan szomorúsággal és fájdalommal döfte át a Megváltó szívét, amit senki ember fia nem érthet meg teljesen. – *Jézus élete*, 752–753. o.

Január 30., kedd

Nem a legkönnyebb haladni az örök nap felé vezető ösvényen, sőt, néha sötétnek és tövisesnek látszik. De tiétek lehet a bizonyosság, hogy Isten örök karjai körülölelnek titeket, hogy megvédjenek a gonosztól. Azt akarja, hogy a legbuzgóbb hitet gyakoroljátok benne, és tanuljatok meg benne bízni az árnyékban éppúgy, mint a napfényben.

A fészkebe igyekvő sas a vihar gyakran visszaveti a szűk hegyszorosba. Sötét, haragos felhők ereszkednek le, és elzárják útját a napsütéses magaslatok felé, ahol fészke várja. A sas egy ideig vadul küzd, erős szárnyaival ide-oda csapkod, mintha a sűrű felhőket akarná elűzni. Végül beleveti magát a sötétségbe, és pillanatok múlva éles győzelmi kiáltása hangzik, midőn felérkezett a derűs, napfényes magasba. A vihart és a sötétséget legyűrte, körülötte az egek kéksége fénylik. Boldogan, elégedetten telepszik le magasban épült fészkebe a sziklaszirten. A világosságot a sötétségen át érthette csak el.

Krisztus követői is csak ezt az utat járhatják be. Élő, erős hitet kell gyakorolniuk, ami majd áthatol a felhőkön, ami olyan, mint egy vastag fal, mely elválaszt minket a menny világosságától. A hit magaslatait kell elérnünk, ahol minden csupa béke és Szentlélek általi öröm. – *Isten fiai és leányai*, 323. o.

Isten minden jó örök és kiapadhatatlan forrása. Mindenki, aki bízni benne, ekként találja meg Őt. Akik neki mint mennyei Atyjuknak szolgálnak, azokat arról biztosítja, hogy ígéreteit beteljesíti. Öröme fogja betölteni szívüket, és teljes lesz az örömük.

Kiváltságunk, hogy megnyissuk a szívünket, és beengedjük Krisztus jelenlétének napsugarát. Fivérem, húgom, nézzetek a fényforrásra! Lépjetek valódi, személyes kapcsolatba Jézussal, hogy felemelő és frissítő hatást gyakorolhassatok másokra! Legyen a hitetek erős, tiszta és állhatatos! Isten iránti hála töltse be a szíveteket! Amikor reggel felkeltek, térdeljetek az ágyatok mellé, és kérjétek meg Istent, hogy adjon

erőt a napi kötelességek teljesítéséhez és a kísértésekkel való szembenézéshez! Kérjétek meg Őt, hogy segítsen Krisztus jellemének frissességét beépíteni munkátokba! Kérjétek meg, hogy segítsen olyan szavakat szólnotok, amelyek reménységet és bátorságot adnak a körülöttetek lévőknak, és közelebb vonnak benneteket a Megváltóhoz! – *Isten fiai és leányai*, 199. o.

Január 31., szerda

Dávid, a zsoldtáros, élete folyamán gyakran ment át érzelmi változásokon. Időnként, amint bepillantást nyert Isten akaratába és útjaiba, igen boldog volt. Majd mikor az Úr kegyelmének és változatlan szeretetének visszaját pillantotta meg, akkor mintha minden a sötétség fellebbebe burkolózott volna. De ő még a sötétségen át is Isten tulajdonságait látta. Ez bizalmat támasztott benne, és megerősítette hitét. Hanem ha az élet nehézségeiről és veszélyeiről elmélkedett, annyira fenyegetőnek tűntek, hogy azt gondolta, Isten elhagyta őt a bűnei miatt. Olyan éles megvilágításban látta bűneit, hogy fölkiáltott: „Ez az én gyöngeségem; mégis emlékezni fogok a felséges jobb kezének éveiről.” (...)

Hit által ragadta meg Istent, s ez megerősítette és bátorította őt. Bár felismerte Isten útjainak titokzatosságát, mégis bizonyos volt benne, hogy irgalmassággal és jósággal teljese; hiszen az volt Isten jelleme, amit Mózesnek kinyilatkoztatott. (...)

Amint Dávid magáévá tette az ígéreteket és előjogokat, elhatározta, hogy nem lesz többé elhamarkodott az ítéletre, nem csügged el, s nem veti magát tehetetlen kétségbeesésbe. Mikor Isten jelleméről elmélkedett, amint az tanításaiban, türelmében, túlszárnyaló nagyságában és irgalmában előtűnt, s látta, hogy Isten cselekedeteit és csodáit nem lehet korlátozni, lelke fölbátorodott. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1149. o.

Isten áldásait hinti utunkra, hogy világosságot árásson rá. Így akarja szívünket arra készíteni, hogy szeressük és dicsőítsük Őt. Azt szeretné, hogy örömmel merítsünk üdvösségünk forrásaiból, és a szívünk felüdjön. Énekelhetjük Sion énekeit, szívünk felvidulhat, és mások szívét is megvidámíthatjuk; ezáltal a reménység megerősödik, a sötétségből pedig világosság lesz. Isten nem hagyott magunkra a sötét földön – mint idegeneket és vándorokat, akik jobb, mennyei hazát keresnek – anélkül, hogy ne adott volna számunkra értékes ígéreteket,

amelyek minden terhünket megkönnyítik. Az útszélen ígéreteinek gyönyörű virágai virulnak. Ezek mindenütt megtalálhatók, és bőségesen árasztják illatukat.

Nagyon sok áldást elveszítünk, mert elhanyagoljuk és szem elől tévesztjük a naponként kapott áldásokat, és mindig azután vágyunk, amivel nem rendelkezünk... A szerény és sötét helyen található virágok képesek válaszolni minden egyes napsugárnak, és magasra nyújtogatják leveleiket. A kalitkába zárt madár ott, a napfény nélküli börtönében is úgy énekel, mintha fényáradatban úszó palotában lakna... Istennek tetszik, hogy a szívünk hálával van tele, hogy bízunk az Igében található ígéretekben, abból merítve vigaszt és reménységet, és ilyenkor az ő szeretetének mélységeit nyilatkoztatja ki előttünk. (...)

Kapaszkodjunk élő hittel Isten gazdag ígéreteibe, és éjt nappallá téve adjunk hálát neki. – *Our High Calling*, 10. o.

Február 1., csütörtök

Sokan gazdagság és hatalom szerzésével igyekeznek mennyet csinálni maguknak. „...Gonoszságot szólnak; elnyomásról beszélnek fennhéjázással” (Zsolt 73:8), lábbal tiporva az emberi jogokat, és semmibe véve Isten tekintélyét. Lehet a kevélynek egy ideig nagy hatalma és sikeres minden vállalkozása; de a végén csalódnai fog, és szerencsétlen lesz.

A megvizsgálás ideje már a küszöbön van. A Magasságos leszáll, hogy meglássa, amit az emberek fiai építettek. Meg fog mutatkozni minde nekifőlötti hatalma; az emberi büszkeség műveit pedig porba veti. „Az égből letekint az Úr, látja az emberek minden fiát. Székhelyéről lenéz a föld minden lakosára.” „Az Úr elforgatja a nemzetek tanácsát, meg hiúsítja a népek gondolatait. Az Úr tanácsa megáll mindörökké, szívének gondolatai nemzedékről nemzedékre.” (Zsolt 33:13–14, 10–11) – *Pátriárkák és próféták*, 124. o.

Jelentőségteljes események előtt állunk, és szeretnénk felrázni népünket a nemtörődomségéből, hogy készüljön fel a nagy napra. Nem szabad elvetnünk bizodalunkat, hiszen minden idők legbiztosabb ígéré tét kaptuk. Mindedig megsegített az Úr, és végig a segítségünkre lesz. Szemléljük azokat az emlékoszlopokat, amelyek arra emlékeztetnek, amit Isten tett értünk azért, hogy vigasztalást nyújtson, és megszabadítson az ellenség karjaiból. Élénken őrizzünk az emlékezetünkben

minden könnyet, amit az Úr letörölt a szemünkről, minden fájdalmat, amin könnyített, minden eltávolított aggodalmat, minden szertefoszlattott félelmet, minden teljesített szükségletet, minden irányunkban tanúsított irgalmat, és a megtett útra való emlékezésünkből merítkezve kell megerősödnünk az előttünk álló eseményekre. – *This Day With God*, 58. o.

Krisztus élete – a jászoltól a kereszttig – önmegtagadásra, a szenvedésben való részvételre hív. Leleplezi az emberek szándékait. Jézus a menny igazságát hozta, s mindazok, akik engedelmeskedtek a Szentlélek szavának, vonzódtak hozzá. Akik önmagukat imádják, azok Sátán birodalmához tartoznak. Krisztus iránti magatartásunk mutatja meg, kinek az oldalán állunk. Így mondja ki mindenki önmaga felett az ítéletet.

A végső ítélet napján minden elveszett lélek meg fogja érteni, mit dobott el magától azzal, hogy elvetette az igazságot. A keresztt áll majd szemük előtt, és mindenki – akit bűnei addig elvakítottak – felismeri igazi jelentőségét. Kálvária látomása nyomán, a titokzatos áldozat látán minden bűnös elismeri, hogy a menny ítélete jogos. Minden hazug mentség semmivé lesz. Az emberiség hitehagyása a maga irtózatosságában mutatkozik meg. Mindenki meglátja majd, mit választott. Tisztázódik az igazság és a tévelygés minden kérdése, amely a hosszú küzdelem alatt felmerült. A világegyetem ítélőszéke igazolni fogja, hogy Isten nem felelős a bűn keletkezéséért és következményeiért. – *Jézus élete*, 57–58. o.

Február 2., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete: „A jó Pásztor” című fejezet; *Bizonyságtételek*, 5. köt., „Az elpecsételés” című fejezet.

6.

FELKELEK!

Február 3., szombat délután

Az Úr nemsokára eljön az ég felhőin hatalommal és dicsőséggel. Vajon ez az esemény és az eseményre való felkészülésünk nincs kellően tisztázva a kinyilatkoztatott igazságokban ahhoz, hogy ünnepélyesen emlékeztessen a kötelességünkre? Ezt a témát érthetően és kiemelten kell népünk elé tárni. „Eljő az embernek Fia az ő dicsőségében... és elébe gyűjtetnek mind a népek.” (Mt 25:31–32) (...)

Az utolsó ítélet egy felettebb ünnepélyes és félelmetes esemény, aminek az egész világegyetem előtt kell lezajlania. Az Atya ezt az ítéletet Jézusra bízta. Ő fogja megismertetni azt a jutalmat, amit a Jehova törvényei iránti hűségeseknek ad. Az el nem bukott lények jelenléte szintén az Úr igazságát fogja igazolni és Őt fogja dicsőíteni. Isten uralmának jogossága a legmagasabb szinten nyer majd igazolást. Itt nem egy egyén vagy egy nemzet fölött kimondott ítéletről, hanem az egész világ fölötti ítélkezésről van szó. Ő, hogy megváltozik akkor a teremtett lények megértési szintje! Akkor majd mindenki elismeri az örök élet értékét. – *This Day With God*, 296. o.

Krisztus színtiszta vallása a forrás, melyből a jóakarát, szeretet és önfeláldozás forrásai folynak.

A keresztyén az a krisztusszerű ember, aki tevékeny Isten szolgálatában, jelen van a tapasztalati órán, s jelenlétével másokat is bátorít. A vallás nem áll cselekedetekből, mégis tevékeny, de nem alvó.

Sokan azt gondolják, hogy a vallás szűklátókörűvé és korlátozottá tesz. A valódi vallás azonban sohasem tesz szűkkeblűvé. A vallás hiánya szűkíti le a képességeket és a gondolkodást. Mikor valaki merev, ez azt bizonyítja, hogy Isten kegyelmére, mennyei kenetre van szüksége. A keresztyén az, akin át az Úr, a seregek Istene tud munkálkodni, hogy megtartsa az Úr útjait, s másoknak is kinyilatkoztassa Isten akaratát. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 935. o.

Olyan öröm és vigasztalás lesz a tiszta szívű, hívő keresztény része, amelyet a világ nem ismer. Számukra ez titok. A kereszténység reménye nagy, halhatatlansággal és dicsőséggel teljes. A kárpiton belülré hatol, és ez a lélek biztos és erős horgonya. Amikor Isten haragjának vihara eljön az istentelenekre, a reménység elkíséri őket, és Isten elrejtí őket hajlékának rejtekében. (...)

Noha a föld ide-oda tántorog, mint a részeg, és összedől, mint a ka-lyiba, ha Istenben bízunk, Ő megszabadít minket. „Aki a Felséges rejte- kében lakik, a Mindenható árnyékában nyugszik az.” „Mert az Úr az én oltalmam, a Felségest választottad a te hajlékoddá, nem illet téged gonosz... mert angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged min- den utadban.” – *Isten fiai és leányai*, 354. o.

Február 4., vasárnap

Sátán joggal tartja fogságában az elbukott embert. Krisztusnak az volt a küldetése, hogy megmentse az embert a nagy ellenség hatalma alól. Természetéből fakadóan az ember hajlamos követni az ördög sugalla- tait, és nem képes ellenállni egy ilyen szörnyű ellenségnek, ha Jézus, a hatalmas győztes, nem lakik a szívében, ha nem irányítja a vágyait, és nem ad neki erőt. Csak Isten képes korlátot szabni a gonosz erejé- nek. Ő népének tagjainál is jobban tudja, hogy milyen erőt nyerhetnek, ha a Megváltó erejére támaszkodnak. Amikor alázattal imádkoznak a hatalmas győzteshez, még a legjelentéktelenebb hívő is – ha Krisz- tusra támaszkodik – sikerrel verheti vissza Sátánt az ő seregeivel együtt.

A kísértő angyalainak egész légióit hívja segítségül, hogy megakadá- lyozza egyetlen lélek haladását is, és ha lehet, kiragadja Jézus kezéből. De ha a veszélyben forgó személy kitartó, és tehetetlenségében teljes mértékben Krisztus vérének érdemeire hagyatkozik, Megváltónk meg- hallgatja a hit buzgó imáját, és erős angyalait küldi segítségül. Sátán gyűlöli azokat az embereket, akik Istenhez folyamodnak, mert ő is fél és retteg az Úr hatalma és fensége előtt. Amikor hallja a buzgó imát, Sátán egész seregével együtt megremeg. – *Our Father Cares*, 216. o.

A Jézustól kapott erő által „felettébb diadalmaskodunk”. Ezt az erőt azonban nem önmagunktól, hanem csak és kizárólag Isten Szentlelké- től kapjuk.

Tanulmányoznunk kell Krisztus természetét és „minden ismeretet felülhaladó szeretetét” (Eféz 3:19). A feddhetetlenség napjának melegét árasztó sugaraiban kell élnünk. Csak Krisztus együttérző szeretete, mennyei kegyelme és végtelen hatalma tehet képessé arra, hogy ellenálljunk a kíméletlen ellenségnek, és meg tudjuk fékezni a szívünkben található ellenkezést. Mi is a mi erőnk? Az öröm az Úrban. Hagyjuk, hogy Jézus szeretete töltsse be a szívünket, mert így készülünk fel elfogadni azt az erőt, amit adni akar számunkra.

Adjunk hálát minden nap Istennek a kapott áldásokért. Ha az ember megalázza magát Isten előtt, ha megérti, hogy képtelen megtisztítania saját lelkét, ha félreteszi öngizultságát, akkor Krisztus költözik a szívébe. Az Úr a saját kezével fogja új emberré változtatni, és ezt a munkát addig végzi, mígnem eléri a tökéletességet az Úrban. – *In Heavenly Places*, 64. o.

Február 5., hétfő

Aki szájalmat érez a szenvedők, vakok, sánták, megkínzottak, árvák és rászorulóok iránt, azt Krisztus a törvény megtartójaként ismeri el, és örök életet ad neki.

Látva mindazt, amit a menny megtesz az elveszettek megmentése érdekében, a Krisztus kegyelmének gazdagságaiban részesült ember hogy tagadhatná meg figyelmét és kedvességét embertársaitól? Hogy engedheti meg magának a rangsorolás vagy az osztálykülönbségek büszkeségét, amivel megveti a szegényeket és a nyomorult helyzetben levőket? – *Welfare Ministry*, 209. o.

Amikor valaki őszintén törekszik arra, hogy eltartsa magát és a családját, de mégsem képes ezt megvalósítani, aminek következményeképpen családjának nélkülöznie kell mind az élelem, mind pedig ruházkodás terén, az Úr nem fogja ártatlannak tekinteni szolgálattelvő testvéreinket, akik könnyel szemlélik az illető személy helyzetét, és olyan feltételeket állítanak elé, amit lehetetlen teljesítenie. Át kell éreznünk a nyomorúságos helyzetben levő testvérünk állapotát.

A magukat Krisztus követőinek vallók részéről bárminemű hanyagság a szegény sorban levő testvér vagy testvérnő szükségleteinek kielégítésében úgy lesz feljegyezve, mint Jézus ellen elkövetett vétek. Az Úr számon fogja kérni a Krisztus szavait másoknak hirdetőket, ha

nem tanúsítanak gyöngéd irgalmat és odafigyelést azon hittestvérük iránt, akinek náluk kevesebb lehetősége adódott az életben. – *Welfare Ministry*, 210. o.

Micsoda hatalmas ajándékot adott Isten az embernek, és milyen nagy örömben részesítette! Felülmúlhatatlan odaadással kínálta fel az üdvösséget az emberek lázongó fiainak, hogy segítsen meglátniuk az Úr akaratát, és megismerniük szeretetét. Abban a meggyőződésben hozzátok el ajándékaitokat, hogy nincs semmi jó, amit felkínálhatunk annak, aki „az ő egyszülött Fiát adta”?

Az adományozás lelkülete mennyei lelkület. Az önzés lelkülete pedig Sátán lelkülete.

Ügye előhaladásában Isten nem függ az emberektől. Ő angyalokat is elküldhetett volna igazságának követeként, vagy közvetlenül is szólhatott volna az emberekhez, mint ahogy a Sínai-hegynél tette. Ő azonban azért választotta ki az embert erre a munkára, hogy így erősítse benne az adományozás lelkületét.

Az önfeláldozó cselekedet megerősíti az adományozóban a jótétemény lelkületét, s így egyre közelebb kerül a világ Megváltójához, aki „gazdag volt, és szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok”. Csak akkor lesz számunkra áldás az élet, ha eleget teszünk a teremtéskor kapott isteni rendeltetésnek. Az Istentől kapott összes ajándék csupán átkot fog jelenteni az ember számára, ha nem használja fel embertársai áldására és Isten ügyének előmenetelére. – *Counsels to Stewardship*, 19–20. o.

Február 6., kedd

Dávid tudta, hogy Isten magasztos célja Izraellel csak akkor valósul meg, ha uralkodói a néppel együtt szüntelen éberséggel igyekeznek az eljűk tárt norma elérésére. Tudta, hogy az ifjú uralkodó csak akkor képes megfelelni megbízatásának, amivel Isten megtisztelte, ha nem csupán katona, államférfi és uralkodó, hanem erős, jó, az igazság tanítója és a hűség mintaképe.

Dávid szeretettel, de nyomatékosan kérlelte Salamont, hogy legyen határozott és nemes lelkű; tanúsítson irgalmat és szeretetet alattvalói iránt; dicsőítse Isten nevét a föld népeivel való minden eljárásában, és mutassa meg, hogy milyen szép a szent élet. A sok próba és a figyelemre

méltó tapasztalat, amelyet Dávid átélt, megtanította a nemesebb érények értékelésére, és kimondatta vele Salamonhoz intézett utolsó felhívásában: „...Az emberek igaz uralkodója, az istenfélő uralkodó olyan, mint a fölkelő nap reggeli fénye, mint a felhőtlen reggel, melynek sugárától eső után fű zöldül a földön.” (2Sám 23:3–4) – *Próféták és királyok*, 26. o.

Körültekintő intézkedésében, amellyel alattvalói jogait és szabadságát akarta védeni, Josafát hangsúlyozta, hogy az igazság Istene, aki mindenkin uralkodik, tekintettel van az emberi család minden tagjára. „Isten ott áll az isteni közösségben, ítéletet tart az istenek fölött.” És akit arra jelölt ki, hogy uralma alatt ítélkezzenek, azok védjék a „nincstelennek és az árvának a jogát, szolgáltassatok igazságot a nyomorultnak és szűkölködőnek... Ragadjátok ki a bűnösök kezéből.” (Zsolt 82:1, 3–4) – *Próféták és királyok*, 198. o.

Előfordul, hogy ha valakit felelős vezetőnek neveznek ki, azt képzelettel, hogy tekintélyes állásánál fogva hittestvéreinek kötelességük, mielőtt valamit is tennének, először is engedélyt kérni tőle. Ez az állapot veszedelmes. Ugyanis szemük elől tévesztették az Isten népe közötti igazi vezetőnek a szerepét. Ahelyett, hogy bölcs tanácsadóként állna mellettük, a szigorú uralkodó felségjogaival él. Istenre hoz szégyent a tekintélytartásnak és az önfelmagasztalásnak minden ilyen megnyilatkozása. Ember a saját erejében sohasem lehet felebarátjának lelkiismerete és ítélője, akit az Úr a művében felhasznál. Senki se szögezzon le emberalkotta szabályokat és rendeleteket, hogy önkényesen uralkodjon munkatársai felett, akik már tapasztalatokat szereztek az igazságban.

Akik Isten munkásai felett, őket meg nem illető hatalmat gyakoroltak, az Úr felszólítja, hogy tartózkodjanak ettől. Törekedjen mindenki, akit szent felelőségekkel bíztak meg, felismerni egyéni kötelességeit Isten előtt, és végezze alázatosan és hűségesen a feladatát. Senki se tekintse magát mesternek, aki irányító hatalmat gyakorolhat hittestvérei felett. Isten Igéjének elveit tanítsuk és gyakoroljuk. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 491–492. o.

Február 7., szerda

Isten az emberiséggel szembeni bánásmódjánál hosszan tőr a megátalkodottak iránt. Az Úr a kijelölt eszközeit használja, hogy hűségre szólítsa az embereket. Ha megtérnek, teljes bűnbánatot ígér nekik. De mert Isten hosszútűró, az emberek visszaélnék irgalmasságával. „Mivel a gonoszsgot nem éri utol azonnal a büntetés, az emberek fiainak szíve teljesen a gonoszra adja át magát.” Isten türelme és hosszútűrése, mely meglágyítja és lecsillapítja a lelket, homlokegyenest ellenkező hatással van a hanyagokra és a bűnösökre. A fékentartás teljes félreveté- sére viszi, és megerősíti őket a szembeszegülésekben, Úgy vélik, hogy mivel a menny mindent eltűr nekik, nem törődik a romlottságukkal. Ha a közvetlen megtorlás rendszerében élnénk, az Isten elleni kihágások nem lennének olyan gyakoriak. De csak mert késik a megtorlás, azért ugyanolyan bizonyos, mivel az Úr hosszantűrésének is van határa. Elér- hetik a hosszantűrés határát, s akkor Isten egész biztosan büntetni fog. S mikor az Úr kézbe veszi az elbizakodott bűnös eseteit, nem áll meg, míg csak teljesen végére nem ér.

Kevesen értik meg a bűn bűnös voltát; azzal áltatják magukat, hogy Isten túl jó, hogy megbüntesse a vétkezőt. Azonban Mirjám, Áron, Dávid és sok más eset is azt bizonyítja, hogy nem biztonságos vétkezni az Isten ellen tettekkel, szóval vagy akár gondolatban is. Isten végtelenül szerető, szánakozó lény. Mégis emésztő tűznek, féltve szerető Istennek jelenti ki magát. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1166. o.

Ahogy a szivárványt a felhőben a napfény és a zápor együtt ala- kítja ki, úgy képviseli a királyi széket körülvevő szivárvány az irgalom és igazság egyesült erejét. Nem az igazságnak kell egyedül fenntartania, mert ez elhomályosítaná a trón feletti szivárvány dicsőségét, és az ember csak a törvény büntetését látná. De ahol nincs igazság, ott nem lenne stabilitása Isten kormányzásának. Az ítélet és irgalom együttese teszi teljessé az üdvösséget.

Az irgalom arra hív bennünket, hogy lépünk be a kapukon Isten városába, az igazság pedig minden kiváltságot megad minden engedel- mes léleknek – mint a királyi család tagjának, a mennyei király gyerme- kének. Ha jellemünk fogyatékos lenne, nem léphetnénk be a kapukon, melyeket az irgalom nyitott meg az engedelmesek előtt. Mert az igaz-

ság ott áll a kapunál, és szentséget igényel mindenkitől, aki látni fogja Istent. – *Maranatha*, 326. o.

Ha eltűnne az igazság, és az isteni kegyelem előtt kitarulna a kapu az egész emberiség számára az egyének jellemétől függetlenül, akkor még rosszabb lenne a helyzet a hűtlenség és a lázadás terén, mint volt Sátán mennyből való levettetésekor. A menny békessége, harmóniája és boldogsága meg lett rontva. Az emberek jelleme nem attól fog megváltozni, hogy a földről átköltöznek a mennybe, mivel a megváltottak boldogságát a földi életben Krisztus jelleméhez hasonlóvá vált jellem fogja eredményezni. A mennybe jutott szentek már itt a földön is szentül élnek... Isten törvényét nem gyöngíti meg az evangélium, viszont a bűn erejét megtöri, és a kegyelem jogarát nyújtja a megtérő bűnös felé... Isten sosem fog megfélemedezni a gonosz ellen küzdő népről. – *Review and Herald*, 1892. december 13.

Február 8., csütörtök

Az egész szertartásnak az volt a célja, hogy tudatosítsa Izraelben Isten szentségét és bűnnel szembeni gyűlöletét, és azt is, hogy a bűnnel való érintkezés óhatatlanul beszennyező. Az engesztelési munka során mindenkinek meg kellett sanyargatnia magát. Minden munkát félre kellett tenni, és ezt a napot Izrael egész gyülekezetének Isten előtt komolyan megalázkodva, imával, böjttel és mélységes önvizsgálattal kellett töltenie. (...)

Az engesztelési napon a főpap átvette a gyülekezet által bemutatott áldozatot, és az áldozat vérével bement a szentek szentjébe; majd a vért a frigyláda fedelére hintette, közvetlenül a törvény fölé, hogy a törvény kívánalmainak eleget tegyen. Közbenjáróként a bűnöket magára vette, és kivitte a templomból. Kezét Azázel bakjának fejére téve megvallotta ezeket a bűnöket, és jelképesen önmagáról a bakra helyezte. Ezután a bak elvitte a bűnöket, és ezáltal a nép örökre megszabadult tőlük. – *A nagy küzdelem*, 419–420. o.

Mivel Sátán a bűn szerzője, és ő a közvetlen felbujtó minden bűnre, melyek Isten Fiának halálát okozták, az igazság úgy kívánja, hogy ő szenvedje el a végső büntetést. Krisztus műve, szolgálata az emberek megváltásáért és a világegyetem büntől való megtisztítása a bűnnek a mennyei szentélyből való eltávolításával záródik majd le. Ezek a bűnök

az ördögre helyeződnek rá, aki magára veszi a végső büntetést. A jelképes szolgálatban a templomi szolgálat évenkénti sorozata a szentély megtisztításával és a kecskebak fején a bűnök megvallásával záródott le.

Így a szent sátor szolgálatában és később a templom szolgálatában Izrael népét minden egyes nap Krisztus halálára és szolgálatára vonatkozó nagy igazságra tanította. Évente egyszer pedig gondolataikat a záró jelenetre: Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelemre, a világegyetemnek a bűntől és a bűnösöktől való végső megtisztítására irányította. – *Pátriárkák és próféták*, 358. o.

Ma [Jézus] ott áll a kegyelem oltáránál, és Isten elé tárja a tőle segítséget várók imáját. Egyetlen könnyező, bűnbánó embert sem utasít el. Ingyen megbocsát mindenkinek, aki bocsánatért és gyógyulásért fordul hozzá. Senkinek sem mondja el mindazt, amit tud róla, hanem minden remegő emberbe bátorságot akar önteni. Mindenki, aki csak akarja, erőt kaphat Istentől, és békét köthet a mennyei, és Ő kész békét kötni vele.

Mindenkit, aki hozzá menekül, Jézus megment a vádló, perlekedő nyelvektől. Sem ember, sem gonosz angyal nem gáncsolhatja el őket. Krisztus lényükbe ötvözi saját Isten-ember lényét. Az Isten trónjáról sugárzó fényben állnak a csodálatos bűnhordozó mellett. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 90. o.

AZ EGEKIG ÉR KEGYELMED

Február 10., szombat délután

„Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot. Te vagy segítségem, szabadítóm, ó, Istenem, ne késsél!” (Zsolt 40:18)

Ne hagyjátok, hogy a nagy nehézségek elcsüggyesszenek. A bűnösök Megváltója, a barátok nélkül élők barátja még az anyai gyöngédségnél is nagyobb gyöngédséggel hív: „Térjetez énhozzám, hogy megtartassatok.” (Ésa 45:22) „És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.” (Ésa 53:5)

Nagy veszélyben vagyunk, ha nem vonatkoztatjuk magunkra Krisztus tanításait, ha nem fogadjuk el, hogy azok személyesen hozzánk szólnak. Jézus a tanításaiban rólam beszél. Én teljes mértékben magamévá tehetem az ő érdemeit, halálát és büntől megtisztító vérét, mintha rajtam kívül nem is lett volna más bűnös a világon, akiért Krisztusnak meg kellett volna halnia. – *That I May Know Him*, 280. o.

Mindig Jézustól tanulj, szüntelen növekedj a hitben, kegyelemben és az igazság ismeretében... Segítségünk az Úrtól van, Ő a mi pajzsunk. Ő sosem hagy el, és nem fordul el tőlünk. Isten angyalai is részt vesznek a világot figyelmeztető üzenet hirdetésének munkájában. Önmagunk által semmit sem tehetünk. Isten Lelke nélkül gyengék vagyunk, mint a pára. Erősségünk abban áll, hogy el kell rejtőznünk Jézusban. Legyen Krisztus számunkra a legvonzóbb, aki tízezer közül is kitetszik. – *This Day With God*, 60. o.

Ne esetek kétségbe. A gyenge szívűek megerősíttetnek, a reménytelenek reménységet nyernek. Isten gyöngéden gondoskodik népéről. Füle meghallja gyermekeinek kiáltását. Én nem félttem Isten ügyét. Az Úr maga fog gondoskodni róla. A mi kötelességünk pedig eleget tenni

a ránk bízott feladatoknak, éljünk alázatosan élnünk a kereszt lábánál, és éljünk szent életet őelőtte. Ha így járunk el, akkor nem leszünk a világ szégyenévé, hanem a lelkünk szent reménységgel fog bízni benne. (...)

Szívemben eltökéltem, hogy bízom Istenben. Nekünk hatalmas Üdvözítőnk van. Örülhetünk tökéletessége gazdagságának. Szeretnék még odaadóbb, még odaszenteltebb életet élni Istenért. Ez a világ túl sötét számomra. Jézus kijelentette, hogy elmegy, hogy helyet készítsen, és majd vele lehessünk. Áldom az Urat ezért! Szívem örömtől repes, amikor erre gondolok. (...)

Minél inkább megérezzük és megértjük Isten csodálatos szeretetét, annál nyugodtabbak leszünk, hálával fogunk áldozni neki, és mind a szívünk, mind a hangunk neki fog énekelni. A korszakok Szikláján álljon a lábunk, s akkor állandó támogatásban és bátorításban részesülünk. Lelkünk töretlen hittel bízson az Úrban. – *Reflecting Christ*, 351. o.

Február 11., vasárnap

Szívem ma reggel telve van hálával és köszönettel Isten iránt, akitől kegyelmet és áldásokat kaptunk. Jó az Úr, és irgalma örökké megmarad. Áldom Őt, aki az én arcom világossága és az én Istenem. Ő minden hatékonyságom és erőm forrása. Miért nem dicsőítjük Őt másokat bátorítva és vigasztalva? Miért olyan hallgatag az ajkunk? A beszéd Isten ajándéka, amit fel kell használnunk, hogy dicsőítse Őt, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el bennünket.

Ó, milyen sok jót lehetne tenni, ha Istent tisztelnék mindazok, akik magukat kereszténynek vallják! A világ Világossága árad ki az emberekre a gazdag áldások révén. Mindent megtett, hogy eleget tegyen mind mulandó, mind pedig lelki szükségleteinknek. Ennek ellenére mégis csak nagyon kevés köszönet hangzik el az Adományozó felé! – *That I May Know Him*, 219. o.

Isten meg akarta mutatni az izraelitáknak, hogy nem tulajdoníthatják maguknak Kánaán bevételét. Az Úr seregének fejedelme, vezére győzte le Jerikót. Ő és angyalai vonultak fel a harcra. Krisztus megparancsolta a mennyei seregeknek, hogy rontsák le Jerikó falait, hogy előkészítsék Józsué és Izrael seregeinek bevonulását. Ezen rendkívüli csoda által Isten nemcsak megerősítette népe hitét hatalmában, mellyel leigázta ellenségeit, hanem megdorgálta előbbi hitetlenségükért is.

Jerikó dacolt Izrael seregeivel és a menny Istenével. Amikor látták, hogy Izrael serege minden nap egyszer körüljárja a várost, megrettenetek, de erős védelmükre, szilárd, magas falaikra tekintettek, és biztonságban érezték magukat; hitték, hogy minden támadásnak képesek ellenállni. Amikor azonban erős falaik hirtelen meginogtak, és a leghangosabb mennydörgés dörejéhez hasonló rettenetes robajjal leomlottak, a félelemtől megbénultak, úgy, hogy képtelenek voltak ellenállást kifejezni. – *A megváltás története*, 181. o.

A zsoltsárszerző ezt írja: „Az egek beszélik Isten dicsőségét, és kezének munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést.” (Zsolt 19:2–3) Némelyek úgy vélik, hogy a természet világának nagyszerű dolgai azonosak Istennel. De ez nem így van. Az égen látható csodák nem tesznek mást, mint végzik kijelölt feladatukat. Isten irányítja őket. Mindennek teremtmője és felügyelője Isten, aki a teremtett világ dolgait fenntartja. Ugyanaz a kéz, mely egyensúlyban tartja a hegyeket, titokzatos pályákon vezeti a világokat a nap körül.

Aligha van valami olyan a természetben, amire ne találánánk utalást Isten Igéjében. A Biblia kijelenti, hogy Isten az, aki „felhossa az ő napját”, és aki „esőt ad” (Mt 5:45). Isten az, aki „füvet sarjaszt a hegyeken”, és „olyan havat ad, mint a gyapjú, és szórja a deret, mint a port. Darabokban szórja le jegét... Kibocsátja szavát, s szétolvasztja őket; megindítja szelét, s vizek folydogálnak.” (Zsolt 147:8, 16–18) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 293–294. o.

Február 12., hétfő

Dávid bűnbánata őszinte és mély volt. Semmi kísérletet nem tett arra, hogy elfedezze bűnét. Nem igyekezett megszökni a fenyegető ítélet elől, hanem inkább imára készítette. Láta Isten ellen elkövetett bűne szörnyűségét, beszennyezett lelkét, és undorodott a bűntől. Nemcsak bocsánatért, hanem a szíve tisztaságáért is könyörgött. Dávid kétségbeesésében sem adta fel a küzdelmet. Bűneiket megbánó bűnösöknek adott isteni ígéretben meglátta az Úr bocsánatát, és ez biztosíték volt, hogy neki is megbocsát. (...)

Dávid történetének e szakasza nagy jelentőségű a bűnbánó bűnös számára. Ez az emberiség harcáról, kísértéseiről, az Isten előtti őszinte

bűnbánatról és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hitről adott egyik legerőteljesebb szemléltetés. Évszázadokon át szolgált bátorításul a bűnbe esett és a vétkek terhe alatt küzdő lelkek számára. Isten gyermekeinek ezrei, akik bűnbe estek, és kétségbeesésükben már-már feladták a küzdelmet, emlékeztek meg arról, hogy Isten miként fogadta el Dávid őszinte bűnbánatát és beismerését, noha szenvedett a törvényszegéséért; és így bátorságot merítettek a bűnbánatra, és ismét erőt kaptak Isten parancsolatainak útján járni.

Mindenki, aki a menny dorgálásának súlya alatt bűnbánattal és bűnvallással megalázza lelkét, amint Dávid is tette, biztos lehet abban, hogy van remény számára. Aki hittel elfogadja Isten ígéreteit, bocsánatot nyer. Az Úr egyetlen őszinte lelket sem vet el. – *Pátriárkák és próféták*, 725–726. o.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy mi mindannyian vétkezünk, és még a nagy tapasztalatokkal rendelkező férfiak és nők is néha, de tévelygésük miatt Isten nem hagyta el őket. Ádám minden eltévelyedett fiának vagy leányának egy új lehetőség előjogát kínálta fel.

Jézus szívesen fogad, amikor úgy jövünk hozzá, ahogy vagyunk: bűnösen, tehetetlenül. Járuljunk hozzá gyengeségeinkkel, balgaságunkkal és bűnös voltunkkal, és megtérve boruljunk a lába elé. Dicsőségét képezi, hogy átkarolhat szeretetének karjával, beköthetheti a sebeinket, és minden hamisságtól megtisztíthat.

Ezen a ponton esnek el sokan: nem hiszik, hogy Jézus személyesen bocsát meg minden embernek. Ők nem hiszik el Isten szavát. Minden ember előjoga tudni, hogy a megbocsátás ingyen van felkínálva külön-külön minden vétkekre. Ne legyetek bizalmatlanok, és ne kételkedjetek abban, hogy rátok is vonatkoznak Isten ígéretei, mivel azok minden megtérő bűnösnek adtak. Krisztus erőben és kegyelemben részesíthet az angyalok szolgálata révén, akik a hívő emberekért munkálkodnak. Senki sem olyan bűnös, hogy ne találjon erőt, tisztaságot és feddhetetlenséget Krisztusban, aki érte is meghalt. Őt is várja Jézus, hogy vesse le a büntől bemocskolt ruháját, hogy az ő feddhetetlenségének fehér ruháját adhassa rá, ezáltal életet és nem halált kínálva fel neki. – *The Faith I Live By*, 134. o.

Február 13., kedd

„Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat meg?! Hiszen tenálad van a bocsánat, hogy féljenek téged!” (Zsolt 130:3–4)

Az Úr bátorítja azokat, akik idegen utakon járnak. Ha megtérnek, meghallgatja imáikat. Jézus végtelen áldozata és az ő nevében való hit által ők is részesülhetnek Isten ígéreteiben. Ádám fiai Isten fiaivá válhatnak. Ó, milyen hálásnak kellene lennünk azért, hogy Krisztus emberi természetet öltött magára, és egy újabb esélyt adott számunkra! Jézus előnyös helyzetet teremtett az ember számára. A vele való kapcsolat által Isten munkatársaivá lehetünk. A krisztusi, naponként kiáradó kegyelem által az Úr fiaivá és leányaivá válhatunk. Semmihez sem mérhető ez a szeretet. – *This Day With God*, 255. o.

Sokan mondják: „Megbocsátok minden rosszat, amit elkövettél ellenem.” Viszont a megbocsátásuk sosem fog elfedezni vagy eltávolítani egyetlen bűnt sem. Ezzel szemben teljes hatékonysággal bír az a hang, ami a Golgotán is felhangzott: „Fiam, leányom, megbocsáttattak a te bűneid!” Csak Jézus ezen szavai bírnak olyan erővel, amely hálára készíti az emberi szívet. Nekünk van közbenjárónk. A megbocsátás csak egy módon lehetséges, és ez a módszer mindig a rendelkezésünkre áll, és csak itt árad ki ránk a mennyei kegyelem és megbocsátás bőséges árja. (...)

Sokan csodálkoznak azon, hogy Isten milyen sok véráldozatot követelt a zsidó ceremóniális rendszerben, csak hogy Ő mindezt azért tette, hogy gyermekei elméjébe vesse azt a nagy és ünnepélyes igazságot, miszerint vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. (...)

Nem fogjuk megérteni Isten szeplőtlen Báránya szenvedéseinek és kínjainak mélységeit, míg nem értjük meg, hogy mennyire mély a bűn verme, amelyből ki lettünk emelve, és milyen szörnyű a bűn, amelyet az emberiség elkövetett. Tehát hit által kapaszkodjunk bele a nekünk felkínált megbocsátásba. – *The Upward Look*, 219. o.

Ha hibát követsz el, vereségedet fordítsd át győzelemre. Ha jól megtanuljuk az Úr által küldött tanítást, akkor mindenben segítségünkre lesz alkalmas időben. Bízzál Istenben. Imádkozzál sokat, és higgy. Ha bízol, remélsz, hiszel, és szorosán fogod a végtelen hatalom kezét, hódítóknál hatalmasabb leszel.

Az igaz munkások hittel járnak és fáradoznak. Mikor a jó és gonosz hatalmak közti csata elkeseredetté válik, olykor belefáradnak a munka lassú haladásának látványába. De ha nem félnek és nem is rettegnek, észreveszik majd, hogy a felhők felszakadnak, s beteljesedik a szabadulás ígérete. A homályon át, mellyel Sátán körülvette őket, meglátják az igazság Napja fényes sugarainak ragyogását. (...)

Várjál, nem nyugtalankodva, hanem rendíthetetlen hittel és rendíthetetlen bizalommal várj. – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 244–245. o.

Február 14., szerda

Nem Isten roppant hatalma és mérhetetlen fensége lesz az, ami elnémtíja a szeretetét elutasítók és az iránta engedetlenek mentegetőzését. Szeretete, együttérzése és hosszútűrése fog azok ellen tanúskodni, akik nem szánják oda életüket a szolgálatra. Akik teljes szívükkel, lelkekkel és elméjükkel Istenhez fordulnak, zavartalan biztonságra lelnek nála. – *Isten fiai és leányai*, 19. o.

Magasztaljuk többet Istent „kegyelméért és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért” (Zsolt 107:8)... Napról napra részesedünk a menny kegyelmének ajándékaiban, és mégis milyen kevés hálát tanúsítunk iránta, mennyire keveset magasztaljuk és dicsőítjük azért, amit velünk cselekedett. (...)

A mi Istenünk szeretetteljes, irgalmas Atya... Nem akarja, hogy gyermekei, akiket oly dicsőn megváltott, kegyetlen és zsarnok munkaadónak tekintsék. Legjobb barátjuk Ő, és mikor Őt imádják, az Úr velük van, tőle vigaszt és áldást várhatnak, mely örömmel és szeretettel tölti be a szívüket. Isten azt akarja, hogy gyermekei vigaszt merítsenek az ő szolgálatából, és inkább örömmel, mint tehernek tekintsék a szolgálatát. Legmélyebb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve, mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve, hűségesen és becsületesen járhassanak el minden dologban.

Gyűljünk hát Krisztus keresztje alá! A megfeszített Krisztus legyen elmélkedésünk, beszélgetésünk és legszentebb örömünk tárgya. Gondoljunk állandóan Isten áldásaira, és ha végtelen szeretetét tapasztaljuk, örömmel tegyünk le mindent abba a kézbe, melyet értünk keresztre szegeztek. – *Jézushoz vezető út*, 102–103. o.

„Eljő az óra – mondta –, és az most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát.” (...)

A vallást nem szabad külső formákra vagy ceremóniákra korlátozni. Egyedül az a vallás vezet Istenhez, amely Istentől jön. Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, isteni Lélektől kell születnünk. Ő megtisztítja a szívet, megújítja a gondolkodást, új képességgel ruház fel, hogy ismerjük és szeressük az Urat. Összes parancsolata iránt készséges engedelmes-séggel ajándékoz meg. Ez az igaz istentisztelet, a Szentlélek munkájának gyümölcse. A Lélek fogalmaz meg minden őszinte imát, és az ilyen ima elfogadható Isten előtt. Ha valahol egy lélek vágyakozik Isten után, ott megnyilvánul a Lélek munkája, és az Atya megnyilatkozik annak az embernek. Ő az ilyen imádókat keresi. Arra vár, hogy elfogadhassa, majd fiaivá és leányáivá tehesse őket. – *Jézus élete*, 189. o.

Február 15., csütörtök

„Áldjad, én lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad, én lelkem, az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet. Aki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged. Aki jóval tölti be a te ékességedet, és megújul a te ifjúságod, mint a sasé.” (Zsolt 103:1–5)

Isten azért adta a beszéd ajándékát, hogy másoknak is elmondhas-suk, mit tett értünk Ő, hogy az ő szeretete és együttérzése mások szí-vét is megérinthesse, s így az emberek dicsőítsék, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el minket. „Ti vagytok az én tanúim” – jelentette ki (Ésa 43:10). Ahhoz azonban, hogy a bizonyágtevés hatékony legyen, a tanúnak Krisztustól kell tanulnia. A mennyei Király gyer-mekeként kell képeznie magát, hogy tiszta és érthető hangon tudjon bizonyágot tenni, és hogy senki se gondolhassa róla, hogy csak fenn-tartásokkal tud beszélni az Úr irgalmáról. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 242–243. o.

A Gecsemánéban értünk szenvedett az Úr... Ő, miért volt szükség erre a kínszenvedésre és szégyenre? Azért, hogy önfeláldozása révén kinyilatkoztatást nyerjen a szeretete, amivel megnyerheti magának a bűn útján járó embereket. De miután ilyen nagy árat fizetett az emberért, vajon el fogja hagyni őt? Ő, dehogya! Ő hűséggel betartja ígéreteit,

karját kinyújtja, hogy szeretettel magához ölelje az isteni szeretet teljes gyöngédségével a megtérőket. Jézusban biztos, változhatatlan baráttra lettünk, és még ha minden földi terv kudarcba is fullad, és minden földi barátság hamisnak bizonyul, Ő akkor is hűséges marad.

Szolgái az ő szeme fényei. Próbákban, szegénységben és nehézségben sem hagy magunkra. Bizalommal telve szólít meg: „Kövess engem!” Mert „el nem hagylak téged, és el nem távozom tőled”. – *Manuscript Releases*, 12. köt., 115. o.

A Biblia történelme Isten könyörületének reményével vigasztalja az elalélt lelket. Nem kell kétségbe esnünk, hiszen látjuk, hogy mások is olyan csüggedéseken verekedtek át magukat, olyan kísértéseknek voltak kitéve, mint mi, mégis visszaszerezték elveszett területüket, és Isten megáldotta őket. Az ihletés szava megvigasztalja és felüdíti a tévelygő lelket. Bár az ősatyák és az apostolok is emberi gyöngeségek alatt nyögtek, hit által mégis jó bizonyítványra tettek szert. Az Úr erejével megvívták csatáikat, és dicső győzelmet arattak. Mi is így hagyatkozhatunk rá az elfedező áldozat érdemeire, s Jézus nevében mi is diadalmaskodni tudunk. Az ember csak ember a földkerekség bármely részén, Ádámtól kezdve mind a mai nemzedékig, és Isten szeretete is egyedülálló a korszakokon át. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 15. o.

Február 16., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt., „Krisztus legyen a központban” című fejezet (155–156. o.)

8.

BÖLCSESSÉG AZ IGAZ ÉLETHEZ

Február 17., szombat délután

„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.” (Zsolt 90:12) Az időnk is az Istené. Minden pillanat az övé, ezért ünnepléses kötelességünk azt az ő dicsőségére kihasználni. Isten nem is annyira a kapott talentumokat fogja számon kérni, mint inkább az időnket.

Az idő mindennél értékesebb. Krisztus felettébb értékesnek tartott minden pillanatot, ezért nekünk is ilyen módon kell viszonyulnunk az időhöz. Az élet túl rövid ahhoz, hogy eltékozzunk. Csupán néhány nap próbaidő áll a rendelkezésünkre, ami alatt fel kell készülnünk az örök életre. Nincs sem vesztegetni való időnk, sem pedig az önző gyönyörökre elpazarolható időnk, sem olyan, ami alatt megengedhetjük magunknak, hogy vétkezzünk. Most van itt az ideje felkészülni a vizsgálati ítéletre. – *The Faith I Live By*, 158. o.

Hiszem, hogy az öröklét küszöbén állunk, ezért igyekszem folyamatosan közösségben maradni Istennel. Nagyra becsülöm az örök életet, és semmi sem szakíthat el Isten szerelmétől. Szüntelenül nevelni és edzeni akarom a lelkemet, hogy Krisztusra támaszkodjon, mert csak tőle nyerhet lelki erőt. Istennek az a szándéka, hogy tapasztalatok által ismerjük meg Fiát, hogy hú tanúbizonyságai lehessünk, tetteink és szavaink által biztonságot tehessek Jézus kegyelméről, s így gyakoroljunk akár tudatosan, akár tudatlanul is befolyást másokra. (...)

Amikor arra a munkára gondolok, amit Isten végez az elesett emberért, csodálatba ejt, ahogy erkölcsi erővel akarja felruházni a szegény, elesett embereket azért, hogy jellemeket átformáló kegyelme által képessé tegye őket a mennyei létre. Ő készíti fel az embert, hogy megállhasson a jelenlétében, hogy együtt lakozzon az angyalokkal, és közösségben lehessen Istennel. Ő, mennyire vágyik már a szívem ott lenni azok

között, akik Jézus Krisztussal fognak járni az újjáteremtett földön!
– *This Day With God*, 117. o.

A keresztény élete gyakran tele van veszéllyel, és nehéznek látszik a kötelességteljesítés. Képzletünk egy közeledő szerencsétlenséget tár elénk, amely után szolgaság és halál következik. Isten szava mégis világosan mondja: „Menjetelek előre!” Engedelmeskedjünk akkor is ennek a parancsnak, ha tekintetünk nem tud áthatolni a sötétségen. Sohasem tűnnek el az előrehaladás akadályai egy bizonytalankodó, kételkedő lélek elől. Aki csak akkor akar engedelmeskedni, ha minden bizonytalanság szertefoszlik, és a sikertelenség vagy vereség veszélye megszűnt, az sohasem fog engedelmeskedni. A hit túltekint a nehézségeken, megragadja a láthatatlant, a Mindenhatót, ezért nem jöhet zavarba. A hit Krisztus kezének megragadása minden szükség idején. (...)

Jézus nem azért szólít fel követésére, hogy azután elhagyjon bennünket. Ha életünket átadjuk szolgálatára, akkor többé nem fordulhat elő olyan helyzet, amelyről Isten nem gondoskodott már előre. Bármilyenek is a körülmények, van vezetőnk, hogy irányítsa utunkat, bármilyen tanácsstalanok vagyunk, van megbízható tanácsadónk. – *Az evangélium szolgálói*, 262–263. o.

Február 18., vasárnap

„Boldogok, akiknek útjuk feddhetetlen, akik az Úr törvényében járnak.”
(Zsolt 119:1)

A bűnös ember saját erejéből nem képes eleget tenni Isten elvárásainak, ezért ahhoz kell segítségért folyamodnia, aki lefizette megváltásunk árát.

Krisztus a mi reménységünk. Akik hisznek benne, megtisztíttatnak. Isten kegyelme és uralma tökéletes összhangban van egymással. Amikor Jézus az ember helyettesévé lett, jósága és hűsége találkozott, igazsága és békessége „csókolgatta egymást”. A golgotai kereszt tesz bizonyosságot Isten törvényének magasztos előírásairól.

A Tízparancsolatra nem a tiltások szempontjából, hanem a kegyelem szempontjából kell tekinteni. A tiltások az engedelmes embernek biztos boldogságot szavatolnak. Amikor a törvény Krisztus által elfogadásra kerül, megtisztítja a jellemet, ami örök boldogságot eredményez. A törvény az engedelmes ember számára védőfal. Látja benne Isten

jóságát, amely kinyilatkoztatja a feddhetetlenség azon örök elveit, amelyek próbálják megvédeni őt a törvény áthágása okozta gonoszságtól. – *Our High Calling*, 137. o.

Csak úgy tudjuk betartani a törvényt, ha elsajátítjuk Krisztus feddhetetlenségét. Ő mondta: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” Amikor elfogadjuk a mennyei ajándékot, Krisztus feddhetetlenségét, akkor ismerjük fel, hogy mennyei kegyelem lett a rendelkezésünkre bocsátva, és hogy az emberi erőforrások teljesen erőtlenek. Jézus bőszesen kiárasztja ránk Szentlelkét, hogy segítségül legyen a szükségben, hogy erősítse a gyengeségünket, hogy bátorítson, hogy világosságot árásson az elménkbe, hogy megtisztítsa és nemesebbé tegye a szívünket. Krisztus így válik számunkra bölcsességgé, feddhetetlenné, szentséggé és megváltássá.

A keresztyén életben – az elejétől a végéig – egyetlen lépést sem tehetünk Krisztus nélkül. Ő küldte el Szentlelkét, hogy velünk legyen szüntelen, hogy követhessük Őt, bárhová megy, amennyiben fenntartás nélkül bízunk benne, és akaratunkat átengedjük neki. – *Reflecting Christ*, 103. o.

A Megváltó győzött, hogy megmutassa az embernek, hogyan győzhet. Krisztus Isten Igéjével válaszolt Sátán minden kísértésére. Mivel bízott Isten ígéreteiben, erőt kapott az Isten parancsolatai iránti engedelmességhez, és a kísértő nem juthatott előnyhöz. Ez volt minden kísértésre Jézus válasza: „Meg van írva.” Az Úr nekünk is adta Igéjét, hogy ellenálljunk vele a bűnnek. „Igen nagy és becses ígéretet” kaptunk, hogy általuk „isten természet részeseivé” legyünk, „kikerülve a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:4).

Mondd el a megkísértett embernek, hogy ne a körülményeket és saját gyengeségeit nézze, sem pedig a kísértés hatalmát, hanem Isten Igéjének erejét! Ez az erő a mienk. „Szívembe rejtettem a te beszédedet – mondja a zsoltáríró –, hogy ne vétkezzem ellened.” (Zsolt 119:11) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 181. o.

Február 19., hétfő

Az emberi család alig kezdte el a földi létet, máris megjelent a halál. Az ember, aki a munkanapjával méri az időt, végül képessé válik a hal-

hatatlanságra és az örökkévalóságban való lakozásra. Figyelmeztettek bennünket, hogy „áron is váltsuk meg az időt”. Az eltékozolt időt azonban többé nem lehet visszaszerezni. Így hát az idő „visszaváltásának” egyedüli módja, hogy a hátralevő életünkben tegyünk meg minden tőlünk telhetőt Isten munkatársaiként az ő nagy megváltási művében.

Minden egyes pillanatnak örök következménye van. Legyünk a pillanat emberei, szolgáljunk készségesen, valahányszor alkalmunk adódik. Meglehet, hogy soha többé nem lesz alkalmunk megosztani az élet igéit egy szükségben levő lélekkel, miközben Isten így szólítja meg őt: „Ma éjjel elkérik a te lelkedet”, de a mi hanyagságunk miatt ez az ember nem fog tudni felkészülni (Lk 12:20). Az ítélet napján hogyan fogunk erről számot adni Isten előtt? – *The Faith I Live By*, 15. o.

Életünk legfontosabb teendője legyen az örök életre való felkészülés. Nem tudjuk, milyen rövid idő alatt ér véget földi utunk, ezért a legfontosabb feladatunk legyőzni elbukott, bűnös természetünket, hogy Krisztushoz hasonlóvá válhassunk. Egyetlen pillanatot sem veszíthetünk el. Minden nap álljunk készen az örök életre. Életünket azért kaptuk, hogy keressük az örök élet ajándékát. Isten próbaidőt adott számunkra, és ha hetven évet élünk is, akkor is túl rövid ez az idő üdvösségünk tökéletesítése szempontjából. Továbbá pedig vesd össze ezt az életet az isteni étellel. Rövid próbaidőnk bármely pillanatban véget érhet. Mennyire lelkeseknek kellene lennünk ahhoz, hogy helyet kapjunk az új földön!

Az a vágyam, hogy végezzem a munkát, amit a Mester rám bízott, és hogy semmi se tántorítson el ettől... Igyekezzünk egyesülni az Úrral. Legyen az ő érdeke a mi érdekünk is, az ő érzelmei és tervei legyenek a mieink is. Ismerjük Isten mérhetetlen áldozatát és bűnösök iránti szeretetét, ami által lehetővé tette a veszendő lelkek megváltását, ezért tehát egyesüljünk Krisztussal erre a nagy munkára. – *This Day With God*, 117. o.

Jézus soha nem hagy el, hiszen az életét adta értünk. Az ember elhagyhatja Krisztust, legyőzhetik a kísértések, de az Üdvözítő sohasem fordul el azoktól, akiknek a megváltásáért az életével fizetett. (...)

Éljetek Krisztussal összeköttetésben, Ő majd szilárdan megtart titeket szent kezével, és soha nem enged el. Ismerjétek meg és higgyétek el az Isten irántunk való szeretetét, akkor biztonságban lesztek, és éltek. Ez a szeretet egy olyan erő, amelyet Sátán semmiféle ámítása, semmi-

lyen rohama nem tud bevenni. „Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folya-
modik az igaz, és bátorságos lesz.” (Péld 18:10) – *Gondolatok a hegyibe-
szédről*, 118–119. o.

Február 20., kedd

Ha Jézus jellemének szépségén, jóságán, irgalmasságán és szeretetén
időzöl, s ráneveled az értelmet Krisztus cselekedeteinek végzésére,
arra, hogy engedelmes gyermek legyél, akkor szokásoddá válik meg-
kérdezni: Ez az Úr útja? Jézus tetszése szerint lenne, ha ezt tenném? Ez
az út a magam örömeire van, vagy Jézus örömét szolgálja?

Akkor minden lélek emlékezni fog az Úr szavaira: „Elődbe vetted
titkos bűneinket.” Sokunknak határozott változásra van szüksége gon-
dolataink és cselekedeteink alaphangját illetően, ha Jézus kedve szerint
akarnak tenni. Ritkán látjuk csak bűneinket az Isten által látott súlyos
megvilágításban. Sokan rászoktatták magukat a bűn ösvényének jár-
ására. Sátán hatalmának hatása alatt szívük egyre jobban megkemé-
nyedik. Gondolatiak is Sátán gonosz hatásának foglyai lettek; hanem
amikor Isten ereje és kegyelme által az ördög kísértéseivel szembesze-
gezik értelmüket, gondolkodásuk tiszta lesz, szívüket és lelkiismeret-
tüket Isten Lelke fogja befolyásolni, ezért érzékennyé válnak. Akkor
a bűn úgy jelenik meg előttük, amint van: borzalmasan bűnösnek. Tit-
kos bűnük most kerül eléjük. Bevallják Istennek bűneiket, megbánják,
és már szégyellni fogják a bűnt... Az Úr pedig háta mögé veti azokat.
– *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1150. o.

Amikor Józsefet megkísértették, hogy eltérjen az igaz útról, áthágja
Isten törvényét, és hűtlen legyen gazdájához, szilárdan ellenállt, és
bizonyítékát adta az istenfélelem felemelő erejének gazdája feleségének
adott válaszában. (...)

Ő egy példa mindazok előtt, akik élni fognak a földön. Habár kísérté-
seknek lehetnek kitéve, mindig fel kell ismerniük, hogy közel a segítség,
azért saját maguk lesznek a hibásak, ha nem találnak védelmet. Isten
lesz igen biztos segítségük, Lelke pedig pajzsuk. Habár a leghevesebb
kísértés veszi körül majd őket, rendelkezésükre áll egy forrás, amelyet
igénybe vehetnek, és ekként ellenállhatnak neki. (...)

József azért szenvedett, mert nem akarta feladni feddhetetlenségét.
Hírnevét és érdekeit azonban Isten kezébe tette le. Bár egy ideig

eltúrta szenvedéseit, hogy előkészítsék egy fontos tisztség betöltésére; mégis Isten féltve őrizte őt, hogy a gonosz vádoló által befeketített hírneve később felragyogjon az Úr által legjobbnak látott időben. Isten még a börtönt is felemelkedésének útjává tette. Az erény a maga idejében meghozza jutalmát. Az a pajzs, amely József szívét megvédte, Isten félelme volt, és ez arra indította, hogy hűséges legyen urához, igazságos gazdájához és igaz Istenéhez. – *A megváltás története*, 101–102. o.

Február 21., szerda

Angyalok éjjel-nappal foglalatoskodnak Isten szolgálatában az emberiség fölemelésére a megváltás tervének megfelelően. Az embernek mindenekfölött kell szeretnie Istent, vagyis minden erejével, értelmével, képességével, felebarátját pedig, mint önmagát. Az ember képtelen erre, ha meg nem tagadja magát. Krisztus azt mondta: „Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét, és úgy kövessen engem.” (...)

Kutass gondosan, és ismerd fel, vajon az igazság, amelyet elfogadtál, szilárd elvvé vált-e benned. Magaddal viszed-e Krisztust, mikor kilépsz az imahelyedről? Őrt áll-e vallásod az ajkadnál? Szeretettel és szánezéssel nyúl a szíved mások után a családon kívül? Szorgalmasan igyekszel világosabban megérteni a bibliai igazságot, majd mások számára is fényleni világosságoddal? E kérdésekre feleljetek a lelketeknek. Legyen a beszédek kegyelemmel teljes, és a viselkedések bizonyítsa keresztény emelkedettségeket. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 521. o.

Némelyek mindig kimagyarázzák, hogy miért az ellenség tanácsaira hallgatnak. Azt gondolják, hogy testi fogyatékek feljogosítja őket rosszszindulatú beszédre, vagy arra, hogy minden kedvességet nélkülözően viselkedjenek. De vajon Jézus nem tett meg mindent azért, hogy az ilyen emberek is legyőzhessék a kísértést? A megpróbáltatás és a szenvedés miatt nekik talán hálátlanoknak és szentségteleneknek kell lenniük? Vajon Krisztus igazságának ragyogó sugarai nem elég fényesek ahhoz, hogy az életükből eloszlassák a sátáni homályt?

Ki van jelentve, hogy Isten kegyelme elégséges minden emberi szenvedésben, próbában és küzdelemben. (...)

Ó, milyen értékes Jézus a benne bízó lélek számára! Mégis sokan járnak sötétségben, mivel a hitüket elásták Sátán árnyékában. Nem tették

meg, amit Krisztus kegyelme által erejük lett volna megtenni. Nem beszélnek hitről, reménységről és bátorságról. Még egy pillanatra se engedjük meg Sátánnak, hogy azt higgye, megszorító és zaklató ereje nagyobb Jézus támogató és erőt adó hatalmánál. – *This Day With God*, 177. o.

Isten arra szólít, hogy foglalkozzunk nagyszerű és tiszta gondolatokkal. Azt akarja, hogy a szeretetén és irgalmán elmélkedjünk; hogy tanulmányozzuk azt a csodálatos munkát, amelyet a dicső megváltási tervben végez. Akkor egyre jobban megértjük az igazságot, mélyebb és megszenteltebb vágygal sóvárgunk szívünk és gondolataink megtisztulására. Miközben az Ige kutatásával ápoljuk az Istennel való közösséget, lelkünk a szent gondolatok tiszta légkörében átformálódik. (...)

Lelki életünk erősödik a küzdelemben. A helyesen viselt próbák szilárd jellemet és lelki értékeket alakítanak ki bennünk. A hit, szelídség és szeretet tökéletes gyümölcse sokszor viharfelhők és sötétség közepette érik a legjobban. – *Krisztus példázatai*, 61. o.

Február 22., csütörtök

Krisztus arra vállalkozott, hogy helyettesünk és kezesünk lesz, és hogy senkit sem hagy figyelmen kívül. Az ő engedelmességéből a tökéletes engedelmesség kiapadhatatlan forrása származik. A mennyben az ő érdemei, önmegtagadása és önfeláldozása olyan értékes tömjén, melyet népének imáival együtt mutatnak be. Amikor a bűnös ember őszinte, alázatos imádsága felszáll Isten trónja elé, Krisztus hozzáadja azokhoz az ő életének érdemeit és tökéletes engedelmességét. Imádságainkat ez a tömjén illatosítja be. Jézus arra vállalkozott, hogy közbenjárjon az érdekünkben, az Atya pedig mindig meghallgatja Fiát.

Ez a kegyesség titka: hogy Krisztus emberi természetet öltött, és alázatos élete által felemelte az embert az erkölcsiség magas szintjére; hogy Isten trónja elé vitte felvett természetét, hogy ott bemutassa gyermekeit az Atyának, és angyaloknak kijáró tisztességben részesítse őket – ez a világegyetem csodája, a titok, melybe angyalok vágnak betekinteni. Ez az a szeretet, mely meglágyítja a bűnös szívét. – *Isten fiai és leányai*, 22. o.

Hogy szent és Istennek tetsző életet élhessünk, épp oly mértékben függ Krisztustól, mint a szőlővessző növekedése a szőlőtőkétől, melyből a gyümölcsözéshez szükséges erőt nyeri. Tőle elszakadva hójával lesztek az erőnek és életnek, melynek segítségével szembeszállhattok a kísértésekkel, és kegyelemben és szentségben növekedhettek. Ha ellenben benne maradtok, életetek az övéből sarjadzik, nem csak, ha napról napra, sőt, ha óráról órára közösségünk van vele – ha benne maradunk –, növekedhetünk a kegyelemben. Ő nemcsak a szerzője, hanem befejezője is a hitünknek. Krisztus az alfa és az ómega, a kezdet és a vég. Ám nemcsak a kezdetnél és végnél, hanem minden lépésünknel legyen velünk. Fenségesen fejezik ki ezt Dávid következő szavai: „Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.” (Zsolt 16:8) – *Jézushoz vezető út*, 68–69. o.

Isten azt szeretné, hogy boldog legyen az ember, és azért adta a törvényt, hogy az engedelmesség örömet hozzon számára odahaza és az emberekkel való érintkezésében is. Ha megőrzi erkölcsi tisztaságát, ha elvhűséget tanúsít, és megfékezi a képességeit, lehetetlen, hogy ne legyen boldog. Ha szorosan belekapaszkodik Istenbe, szíve megtelik békével és örömmel, lelke pedig még akkor is felvidul, ha hitetlenség és romlás veszi körül. – *Reflecting Christ*, 305. o.

Február 23., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme: „A szövetség jelképe” című fejezet (159. o.)

ÁLDOTT, KI JÓ AZ ÚR NEVÉBEN!

Február 24., szombat délután

A megvetett kő jövendölésének felidézésével Krisztus Izrael történetének egyik valóságos eseményére utalt. Az eset az első templom építésével kapcsolatos... Az alapozáshoz hoztak egy követ, melynek rendellenes mérete és különleges alakja volt, és a munkások nem találtak neki helyet, így nem akarták elfogadni. Bosszantotta őket, hogy csak felhasználatlanul hever az útban. Hosszú ideig elvetett kő maradt. Ám amikor a munkások a sarkot akarták kialakítani, sokáig kerestek egy elég nagy méretű, erős, megfelelő alakú követ, mely elbírja a ránehezülő hatalmas súlyt. Ha megfontolatlanul választanak követ erre a fontos helyre, az egész épület biztonsága veszélybe került volna. (...)

Időközben több követ is kiválasztottak, de ezek a hatalmas súly nyomása alatt darabokra hullottak... Végül a figyelem a rég elvetett kőre terelődött. Kinn állt a szabadban napon és viharban, de a legkisebb repedés sem látszott rajta. Az építők megvizsgálták ezt a követ. Egy kivételével minden próbát elvégeztek rajta. Ha kibírja az óriási nyomást, elhatározták, hogy ezt a követ választják. Elvégezték a próbát. A követ elfogadták, kijelölt helyére tették, s úgy találták, hogy pontosan odailik. Profetikus látomásában Ézsaiás megértette, hogy ez a kő Krisztust jelképezi. – *Jézus élete*, 597. o.

Még negyven napig időzött Jézus a földön. Ezalatt előkészítette a tanítványokat a rájuk bízott feladatra, és mindazt megmagyarázta nekik, amit addig fel nem foghattak. Beszélt a jövendölésekről, melyek eljövételét hirdették; majd arról, hogy a zsidók elvetik Őt; továbbá haláláról. Kimutatta, hogy a jövendölések minden egyes részlete beteljesedett. Felhívta a figyelmüket, hogy e jövendölések teljesedésében lássák biztosítékát annak az erőnek, amely további működésüket kíséri. Minderől olvashatjuk: „Akkor megnyilatkoztatta az ő elméjüket, hogy értsék

az Írásokat. És monda nekik: Így van megírva, és így kellett szenvedni Krisztusnak és feltámadni a halálból harmadnapon. És prédikáltatni az ő nevében a megértésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között Jeruzsálemtől elkezdve.” Még hozzáfűzte: „Ti vagytok pedig ezeknek bizonyágai.” (Lk 24:45–48) – *Az apostolok története*, 26. o.

Buzgó követői örömmel hallgatták tanításait, és rendkívül lelkesítette őket minden egyes szó, amely szent ajkát elhagyta. Most már egészen biztosak voltak abban, hogy Ő a világ Megváltója. Szavai mély gyökeret vertek a szívükben, s végtelenül szomorúak voltak, hogy szeretett Mesterüktől nemsokára el kell válniuk, s többé nem hallgathatják vigasztaló, kegyes szavait. De szívük ismét túláradó örömmel és szeretettel telt meg, midőn Jézus elmondta nekik, hogy elmegy hajlékokat készíteni nekik, és ismét eljön, hogy magához vegye őket, hogy ahol Ő van, örökre ott legyenek az övéi is. Azt is megígérte nekik, hogy távozása után elküldi a Vigasztalót, Istennek Szentlelkét, aki minden igazságra elvezeti őket. „És felemelé kezét, és megáldá őket.” – *Tapasztalatok és látások*, 190. o.

Február 25., vasárnap

Az összes teremtmény közül a juh a legbátortalanabb, leggyámoltalanabb. Keleten a pásztornak fáradhatatlanul, szüntelenül gondoskodnia kell nyájáról. (...)

Amint a pásztor sziklás dombokon, rengetegen át, vad szakadék mentén vezetni nyáját a folyóparti dús legelőkre, amint magányos éjszakákön át figyelni őket a hegyekben, védi a tolvajoktól, szelíden gondoskodik a gyöngékről, betegekről, élete egybefonódik az övékkel. Erős, de gyöngéd vonzalom fűzi össze gondoskodásának alanyaival. Bármily nagy is legyen a nyáj, a pásztor minden juhot ismer. Mindegyiknek neve van, melyre válaszol, ha a pásztor hívja.

Ahogy a földi pásztor ismeri juhait, úgy ismeri az isteni Pásztor is a világban szétszóródott nyáját. „Ti az én [...] juhaim, legelőm nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek, ezt mondja az Úr Isten.” (Ezék 34:31) Jézus így szól: „Neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ésa 43:1) „Az én markaimba metszettelek fel téged.” (Ésa 49:16) – *Jézus élete*, 478–479. o.

Krisztust népéhez való viszonyában a pásztorhoz hasonlítják. Krisztus a bűnbeesés után látta, hogy nyája a bűn sötét útjain a pusztulás felé rohan. Megmentéséért elhagyta Atyja házának dicsőségét.

Ezt mondja: „Az elveszettet megkeresem, s az elűzöttet visszahozom, s a megtöröttet kötözgetem, s a beteget erősítem. [...] És megtartom az én juhaimat, hogy többé ne legyenek zsákmányul. [...] S a föld vadai nem eszik meg őket.” (Ezék 34:16, 22, 28) Hangja hallatszik, amint nyája közé hívja őket, amely „[...] sátor leszen árnyékul nappal a hőség ellen, s oltalom és rejtek szélvész és eső elől” (Ésa 4:5). Ő fáradhatatlanul gondoskodik nyájáról. Erősíti a gyengéket, enyhít a szenvedésen, karjára veszi és keblén hordozza a bárányokat. Juhai szeretik Őt. – *Pátriárkák és próféták*, 190. o.

Mikor ránk tör az üldözés vihara, az igazi juhok hallani fogják az igaz Pásztor hangját. Önmehtagadó igyekezetet fejtenek majd ki az elveszettek megmentéséért. Sok eltévelyedett visszatér a nyájhoz, hogy kövesse a nagy Pásztort. Isten népe közeledni fog egymáshoz, s egységesen száll szembe az ellenséggel. A közös veszedelemre tekintettel megszűnik az elsőbbségre törekvés, nem lesz vita, hogy ki számít a legnagyobbnak. Az igazi hívők közül egyik sem mondja majd: Pálé, Apollósé vagy Kéfásé vagyok! Mindenki bizonyágtétele ez lesz: „Krisztushoz ragaszkodom, benne örvendek, személyes Üdvözítőmben.” (...)

Krisztus szeretete, testvéreink szeretete bizonyítja majd a világ előtt, hogy Jézussal voltunk, és tőle tanultunk. – *Bizonyágtételek*, 6. köt., 400–401. o.

Február 26., hétfő

Krisztus a zsoltáríró által is megjövendölte, hogy az emberek milyen elbánásban részesítik majd: „De én... embereknek csúfja és a nép utálatosa vagyok. Akik engem látnak, mind csúfolkodnak rajtam, félrehúzzák ajkukat, és hajtogatják fejüket: az Úrra bízta magát, mentse meg őt; szabadítsa meg őt, hiszen gyönyörködött benne... Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak néznek és bámulnak rám. Megosztoznak ruháimon, és köntösömre sorsot vetnek... Atyámfiái előtt idegenné lettem, és atyámfiái előtt jövevényné. Mivel a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a te gyalázóidnak gyalázásai hullanak reám... A gyalázat megtörte szívemet, és beteggé lettem; várok vala részvétre,

de hiába; vigasztalókra, de nem találék.” (Zsolt 22:7–9, 18–19; 69:9–10, 21) – *Az apostolok története*, 225. o.

Az Isten által teremtett emberek, akiknek minden pillanatban tőle függött az életük, és azt vallották, hogy Ábrahám leszármazottai, valójában a végtelen Isten ártatlan Fiára kiáradó sátáni harag munkáját végezték. Miközben az ember törvénytaposásának súlyos terhét viselte, és magára vette a bűneinket és a fájdalmainkat, Krisztust még a nép legelőkelőbb vezetői és a papok is megvetették. De ott a jóság és a hűség találkozott, az igazság és a békesség „csókolgatta egymást”. Ez egy olyan magasztos témakör, amit minden embernek meg kellene értenie, hiszen itt mutatkozik meg a minden értelmet felülhaladó mélység, hosszúság, szélesség és magasság.

Krisztus jelleme maga a határtalan tökéletesség. Ezt az Ige jelenti ki. Ő felemeltetett és megdicsőítettetett, hiszen életét adta a világért. Krisztus önként vállalta a halált, hogy a hűtlenek és az engedetlenek is megérthessék a János evangéliumának első fejezetében elhangzó ígéret igazságát: „Valakik pedig befogadják Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.” (Jn 1:12) Ezt ismételgessétek szüntelen. Isten gyermekeivé, a királyi család tagjaivá, a mennyei Király fiaivá válhatunk. Akik befogadják Jézus Krisztust, és töretlen hitük mindvégig kitart, azok Isten örökösei, Krisztus örökostársai lesznek egy „romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan” örökségben. – *That I May Know Him*, 70. o.

Amikor a bűnös látja Jézus semmihez sem fogható szépségét, többé már nem tűnik vonzónak számára a bűn, mivel azt szemléli, aki tízezer közül is kitetszik, és akinek a lénye magához vonzza az embert. Így személyes tapasztalat által érti meg az evangélium erejét és azt a tervet, amelynek a nagyságához csak annak célja fogható. – *Reflecting Christ*, 76. o.

Február 27., kedd

Ragyogóak az ígéretek, amelyeket Isten Dávidnak és házának adott. Olyan ígéretek ezek, amelyek az örökkévalóságra mutatnak előre, és Krisztusban találják meg beteljesedésüket. Az Úr ezt mondja: [...] megesküdtem Dávidnak, az én szolgámnak, [...] akivel állandóan velem lesz

az én kezem, sőt, az én karom erősíti meg őt. [...] És vele lesz az én hűségem és kegyelmem, és az én nevemmel magasztaltatik fel az ő szarva. És rávetem az ő kezét a tengerre és az ő jobbját a folyóvizekre. Ő így szólít engem: Atyám vagy te; én Istenem és szabadításom kősziklája! Én meg elsőszülöttemmé teszem őt, és felebbvalóvá a föld királyainál. Örökké megtartom néki az én kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos marad ővele.” (Zsolt 89:4–30) – *Pátriárkák és próféták*, 754–755. o.

Sok gonosztevő mentegette már saját bűnét Dávid bukására való hivatkozással, de milyen kevesen vannak, akik tanúbizonyságot tesznek Dávid bűnbánatáról és megalázkodásáról is. Nagyon kevesen hordozzák el olyan türelemmel és állhatatossággal a feddést és a megtorlást, mint ahogy azt ő tette. (...)

Dávid azonban a saját bűneiben látta a baj okát. Mikeás próféta szavai ugyanazt a lelkületet fejezik ki, mint amely Dávid szívét ösztönözte: „[...] Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom! Az Úr haragját hordozom, mert vétkeztem ellene; mindaddig, amíg leperli peremet, és meghozza ítéletemet.” (Mik 7:8–9) Az Úr nem hagyta el Dávidot. Tapasztalatainak ez az a fejezete, amikor a legkegyetlenebb igazságtalanságok és sérelmek közepette is alázatosnak, önzetlennek, nagylelkűnek és engedelmesnek mutatkozott, és ezért ez a fejezet élettapasztalatának egyik legnemesebb része. Izrael uralkodója a menny szemében soha nem volt olyan nagy, mint külső megaláztatásának ebben az órájában. – *Pátriárkák és próféták*, 737–738. o.

Az apostol hittestvérei előtt Krisztust magasztalta, mint aki által Isten mindent teremtett, és aki megváltásunkat kieszközölte. Megmagyarázta, hogy az a kéz, ami a világot fenntartja, és a világegyetemben mindent szabályozott rendszerben és fáradhatatlan tevékenységben tart, ugyanaz, amelyet mindannyiunkért keresztre szegeztek. „Mert őbenne teremtett minden – írja Pál –, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek ő általa és őreá nézve teremtettek.” (Kol 1:16) (...)

Isten Fia leszállt, hogy az elesetteket felemelje. Otthagytta a magasztalást, a bűn nélküli világokat, a kilencvenkilencet, akik szerették Őt, és lejött erre a földre, ahol „megsebesítettett bűneinkért, megronta-

tott a mi vétkeinkért” (Ésa 53:5)... Mindenkor gyöngéd, részvétteljes, szeretetteljes volt, másokkal szemben elnéző. Isten jellemét így szemléltette lényében. „Az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk..., aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14) – *Az apostolok története*, 471–472. o.

Február 28., szerda

„Monda az Úr az én uramnak: Ül az én jobbomon, amíg ellenségeidet zsámfolyul vetem a te lábad alá.” (Zsolt 110:1)

Az Atya szeretete felfoghatatlan, leírhatatlan és egyedülálló. Ebből a szeretetből fakadt, hogy beleegyezzen egyszülött Fia halálába, hogy ezáltal a lázongó ember egységbe kerülhessen a menny kormányzatával, és megmeneküljön törvényszegésének büntetésétől. Isten Fia leereszkedett királyi trónjáról, szegénnyé lett értünk, hogy szegénysége által gazdaggá lehessünk. Fájdalmak férfiája lett, hogy az örökké tartó öröm részeseivé tehessen bennünket... Isten megengedte szeretett, kegyelemmel és igazsággal teljes Fiának, hogy a leírhatatlan dicsőségű országból egy olyan világba érkezzen, amelyet megcsúfított a bűn, és amelyet a halál és átok keserűsége árnyékoz be. (...)

Ember volta az emberi család közösségébe vonta Krisztust, isteni lény pedig az Atya trónjához kapcsolta. – *Isten csodálatos kegyelme*, 79. o.

Azon a napon, mikor Jézus ismét eljön a földre, az emberi nemzetiség többé nem a csőcseléktől körülvevett fogolyként látja meg, hanem a menny királyaként ismeri meg Őt. Krisztus a saját dicsőségében, Atyja dicsőségében és a szent angyalok dicsőségében jön el. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer angyalból álló mennyei sereg kíséretében mindent felülmúló dicsőséggel jelenik meg. Azután majd dicsősége trónjára ül, s minden népet és nemzetet színe elé gyűjtenek. Akkor majd minden szem meglátja Őt; azoknak a szeme is, „akik őt általszegezték” (Jel 1:7). A töviskorona helyett a dicsőség koronáját hordja majd fején. A fakó, gúnyból ráadott bíborpalást helyett királyi palást lesz a vállán, és a legtisztább fehér ruha lesz az öltözéke, úgy, hogy „a ruhája fényes, [...] olyan fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthet” (Mk 9:3). „És az ő ruháján és tomporán oda [...] írva az ő neve: királyoknak Királya és uraknak Ura.” (Jel 19:16) – *Jézus élete*, 739. o.

Isten kegyelmének országa most épül, amint nap mint nap bűnnel és lázadással teli szívek hódolnak be a szeretet uralkodásának. Ám a dicsőség országának teljes megalapítása csak Krisztus második eljövételével következik be. (...)

A mennyei kapuk akkor ismét feltárulnak, s Üdvözítőnk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer szenttel mint királyok Királya és uralkodók Ura jön el. Ekkor az „Úr lesz az egész föld királya” (Zak 14:9). Azon a napon egy Úr lesz, és a neve is egy. „Isten sátora az emberekkel lesz... velük lakozik, s ők az ő népe lesznek, és maga Isten lesz velük, és lesz Istenük.” (Jel 21:3) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 108. o.

Február 29., csütörtök

Krisztus munkája az volt, hogy az evangélium szemszögéből mutassa be az igazságot, és tárja fel azokat az előírásokat és alapelveket, melyeket Ő adott a bukott embereknek. Minden feltárt gondolat a sajátja volt. Nem volt szüksége gondolatok kölcsönzésére, mert Ő volt minden igazság szerzője. Bemutathatta a prófétákat és a bölcseket úgy, hogy közben megőrizze eredetiségét, mert minden bölcsesség az övé volt. Ő volt minden igazság forrása, kútfeje. Mindenki felett állt, és tanításai által minden kor lelki vezetőjévé vált.

Krisztus szólt Melkisédeken, a hatalmas Isten papján keresztül. Melkisédek nem volt Krisztus, de ő volt Isten szava a világban, az Atya képviselője. A múlt minden nemzedékén keresztül Krisztus szólt. Krisztus vezette népét, és Ő volt a világ világossága. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 409. o.

A betlehemi gyermekben ott rejlett az a dicsőség, amely előtt az angyalok leborultak. Ez az öntudatlan csecsemő volt az a megígért mag, akire az Éden kapujában felállított első oltár mutatott. Ő volt Siló, a békesség adományozója. Ő volt az, aki kijelentette önmagáról Mózesnek, hogy VAGYOK. Ő vezette Izraelt felhő- és tűzoszlopban. Róla jövendöltek régóta a próféták. Ő volt minden nemzet vágya, Dávid gyökere és sarja, a fényes Hajnalcsillag. E gyámoltalan csecsemő neve, amelyet Izrael könyvtekercsébe bevezettek, az a név, amely testvérünknek hirdeti ki Őt, az elbukott emberiség reménysége volt. E gyermek, akiért megfizették a váltságpénzt, váltságdíjat fizetett az egész világ bűneiért. Ő volt az igazi „nagy papunk Isten háza felett” (Zsid 10:21), a „vál-

tozhatatlan papság” (Zsid 7:24) feje, a közbenjáró, aki „a Felségnek jobbára” ült „a magasságban” (Zsid 1:3). – *Jézus élete*, 52. o.

A trónt övező szivárvány záloga annak, hogy Isten hű, és hogy nála nincs változás, sem változásnak árnyéka. Vétkeztünk ellene, és nem érdekeljük meg, hogy kedvezzen nekünk. De Ő maga tanít a legcsodálatosabb könyörgésre: „A te nevedért kérünk, ne utálj meg, ne engedd, hogy meggyalázzák dicső trónodat! Gondolj ránk! Ne bontsd fel a velünk kötött szövetségedet!” (Jer 14:21, új prot. ford.) Megígérte, hogy ha méltatlanságunk és bűneink beismerésével hozzá fordulunk, figyel kiáltásunkra. Trónja becsülete múlik szava betartásán.

Megváltónk Áronhoz hasonlóan, aki Krisztust szimbolizálta, képviseli minden gyermeke ügyét a szenthelyen. Nagy Főpapunk nem felejt el egyetlen szót sem, amellyel bizalomra bátorított minket. Az Úrnak gondja van szövetségére.

Mindazok, akik keresik Őt, megtalálják. Mindazoknak, akik zörgetnek, kinyílik az ajtó. Jézus nem fog vonakodni: ne zavarj; az ajtó zárva van; nem akarom kinyitni! Senki sem fogja ezt hallani: nem segíthetek rajtad! – *Krisztus példázatai*, 148. o.

10.

A MŰLT TANULSÁGAI

Március 2., szombat délután

Izrael történelmének kutatása segít megtanulnunk azokat a leckéket, amelyek megóvnak azon tévedések elkövetésétől, amik az izraeliták életét beszennyezték. Az Úr csodás módon mentette meg ezt a népet az elnyomó uralkodó rabságából, és Ő maga viselte a nagy sereg terheit. Nappal felhőoszlopban, éjszaka pedig tűzoszlopban vezette őket, és ez a felhő az ő jelenlétét vette körül. A pusztában táplálékot adott nekik, így az angyalok kenyerét ehtették.

Röviddel az után, hogy tábort vertek a Sínai-hegynél, az Úr felhívta Mózeset a hegyre, mert találkozni akart vele. Mózes egyedül kapaszkodott föl a meredek, sziklás ösvényen, és megközelítette a felhőt, amely Jehovát övezte. Ettől kezdve Izrael egy szoros és különleges kapcsolatra lépett a magasságos Istennel, immár nemzetként is az Úr különleges oltalma alá került. – *This Day With God*, 237. o.

Az Írásokról kell elmélkednünk; józanon és mélyen gondolkodnunk az örök üdvösségünkre vonatkozókról. Jézus végtelen világossága, szeretete, értünk hozott áldozata a legkomolyabb és legmélyebb elmélyedésre szólít bennünket. Időzzünk drága Üdvözítőnk s Közbenjárónk jellemén. Törekedjünk megérteni a megváltás tervének eseményeit. Annak küldetéséről elmélkedjünk, aki azért jött, hogy megmentse népét bűneiktől.

Ha állandóan mennyei légkörben mélyedünk el, hitünk is, szeretetünk is erősebb lesz. Imáink egyre Istennek tetszőbbek lesznek, mert egyre több lesz bennük a hit és a szeretet. Akkor majd értelmesebben és buzgóbban fogunk könyörögni. Egyre szilárdabbá válik Jézusba vetett bizalmunk, s élő tapasztalatunk lesz naponta Krisztus készségéről és hatalmáról, hogy mindenképpen üdvözítse azokat, akik általa járulnak Istenhez. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 732. o.

Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nemzetek fejlődése, birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vitézség függvénye, és az események alakulását nagymértékben emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehúzza a függönyt, és az emberi érdekek, hatalmak és indulatok minden pro és kontra ténykedése fölött, mögött és által meglátjuk a végtelen irgalmú Isten munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez a maga szándékát.

Pál apostol páratlanul szép és kedves szavakkal tárta Athén bölcsei elé, hogy mi volt Isten célja a teremtéssel, valamint a fajok és népek felosztásával. „Isten, aki teremtette a világot... – mondta az apostol –, az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén, meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják...” (Csel 17:24, 26–27) – *Próféták és királyok*, 499–500. o.

Március 3., vasárnap

Isten Igéje legyen a tanácsadónk, és irányítsa az életünket. Ez úgy valósulhat meg, ha szorgalmasan tanulmányozzuk az Ótestamentumban található leckéket. A nappal felhőoszlopban, éjjel pedig tűzoszlopban megjelenő Krisztus volt Izrael számára az útmutató és világosság a pusztai vándorlás alatt. Olyan vezető volt, aki sosem téved el.

Isten tapasztalatok által próbálta megtanítani őket, hogy hallgassanak a mennyei vezetőre, és higgyenek abban, hogy Ő képes megszabadítani őket. Az egyiptomi rabszolgaságból való szabadulásuk és a Vörös-tenger átkelése által lett kinyilatkoztatva számukra Isten dicsősége. De amikor fellázadtak, és a menny akarata ellen fordultak, akkor az Úr megbüntette őket. Ha megmaradtak lázadó magatartásuk mellett, és saját útjukat akarták járni, Isten teljesítette a kéréseiket, de ezzel egy időben arra is rámutatott, hogy emiatt épp a jóléttől fosztották meg magukat. Zúgolódásuk következményeként minden egyes büntetés azt akarta megtanítani a népnek, hogy Isten parancsolatainak áthágása mindig csak fájdalmat és nehézséget eredményez. – *This Day With God*, 254. o.

A zoltáríró azt mondja: „És megkísérték Istent az ő szívökben, enni-valót kérvén az ő kívánságuk szerint. És szólának Isten ellen, mondván:

Avagy tudna-é Isten asztalt teríteni a pusztában? Ímé, Ő megcsapta a kősziklát, és víz ömlött, és patakok özönlöttek; de vajon tud-é kenyeret is adni? Avagy készíthet-é húst az ő népének? Meghallotta az Úr, és megharagudott ezért, és tűz gyulladt fel Jákób ellen, és harag gerjedt fel Izrael ellen.” (Zsolt 78:18–21) Gyakran zúgolódtak és lázongtak a Vörös-tengertől a Sínai-hegyig tartó vándorlás alatt, de Isten megszánta tudatlanságukat és vakságukat, bűnüket nem látogatta meg ítélettel. Közben a Hórebben kijelentette magát nekik. Ennek következtében nagy világosságot kaptak, ami által tanúi lettek Isten fenségének, hatalmának és dicsőségének. Ezután azonban elégedetlenségükkel és hitetlenségükkel még nagyobb büntetést vettek magukra, és vétkeesebbé lettek Isten előtt. Zúgolódásuk most már lázadás volt, és mint ilyent, meg kellett kapják az azonnali és kiemelkedő büntetést, ha Izraelt megakarta őrizni az Úr az anarchiától és az összeomlástól. „[...] és felgyullada ellenük az Úrnak tüze, és megemészte a tábornak szélét.” (4Móz 11:1) A panaszkodók legbűnösebbjeit elpusztította a felhőből előcikázó villám. – *Pátriárkák és próféták*, 379. o.

Az izraeliták ismételt zúgolódásait és az Úr haragjának kitöltését törvényszegéseik miatt feljegyezték a szent történelemben Isten népének javára, tanulására, akik azután élnek majd a földön, hogy még inkább figyelmeztetésül szolgáljanak azok számára, akik az idők végéhez közel élnek. Odaadó cselekedeteiket, buzgóságukat és bőkezűségüket, amelyekkel Mózeshez hozták önkéntes adományait, Isten népe áldására és tanulására jegyezték fel. Példaadásuk, amellyel oly készségesen készítettek anyagot a szent sátor számára, példakép mindazoknak, akik igazán imádják Istent. – *A megváltás története*, 152. o.

Március 4., hétfő

Az ótestamentumi történelem a későbbi nemzedékek okulására lett feljegyezve. De az Újtestamentumban található leckék is hasonlóan fontosak. Itt Krisztus az, aki tanít, vezet, vezeti népét, hogy megtalálja a fentről jövő bölcsességet, és el is sajátítsa azt a feddhetetlenséget, amely mennyei jellemet alakíthat ki az emberben. A Szentírásban mind az Ó-, mind pedig az Újszövetség azt hirdeti, hogy az isteni parancsolatok elvei iránti engedelmség biztosítja az örök életet azok számára, akik az isteni élet mércéjéhez szeretnének igazodni. Engedelmség

által válhatunk az isteni természet részeseivé, és tanuljuk meg, hogy el kell kerülnünk a világi kívánságokban rejlő romlottságot. Éppen ezért tehát kutassuk az Ige tanításait, és tartsuk meg a parancsolatokat, mert értékesebbek az aragnál, ha nap mint nap életünk részévé válnak. – 342. levél, 1907. szeptember 2.

Többet kellene beszélnünk arról, amit Isten tesz népéért. Az Úr nagyon sokszor állított emlékoszlopot a régi Izrael iránti gondoskodásának. Hogy ne feledkezzenek meg a múltról, azt parancsolta Mózesnek, hogy a múlt eseményeit foglalja bele egy énekbe, amit aztán a szülők tanítsanak meg a gyermekeiknek. Ezenkívül különböző emlékeztető jeleket kellett készítsenek, és jól látható helyen őrizzenek. Ezeknek a megőrzése különlegesen fontos volt, hogy amikor majd a gyerekeik kérdéseket tesznek fel a jelekre vonatkozóan, akkor egész történelmüket el tudják nekik mesélni. Így őrizték élénken az elméjükben a gondviselés műveit és Isten irántuk tanúsított különleges jóságát, valamint irgalmát, amikor megszabadította népét. Minket is erre bátorít: „Emlékezzetek pedig vissza a régebbi napokra, amelyekben, minekutána megvilágosítottatok, sok szenvedésteljes küzdelmet állottatok ki.” (Zsid 10:32) A mai nemzedék számára az Úr csodatevő Istenként jelent meg. Szükség, hogy Isten ügyének történelmét gyakran elevenítsük fel a nép, a fiatalok és az idősek előtt. Ismételten emlékeznünk kell Isten jóságára, és dicsőítenünk kell Őt csodálatos műveiért. – *Conflict and Courage*, 364. o.

Férfiak, nők, fiatalok! Isten erkölcsi bátorságot, töretlen céltudatoságot, határozottságot, lelkiemelőt, kitartást, önálló gondolkodást vár el tőletek, mely nem egyszerűen átveszi a mások állításait, hanem maga néz utána, mielőtt elfogadna vagy elvetne valamit; mely szemügyre veszi, mérlegeli a bizonyítékokat, s imában az Úr elé viszi azokat. „Ha valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik neki.” S most következik a feltétel: „Kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt, és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól.” Mikor bölcsességért esdeklünk, ne legyen semmitmondó az imánk, mely a következő percben már ki is röppen emlékezetünkéből, hanem olyan legyen az ima, mely a szív erős, komoly kívánságát fejezi

ki, amely a bölcsesség hiányának tudatából fakad, hogy kifürkésszük Isten akaratát. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 130. o.

Jézus Krisztus egészen eléggő áldozatként adta magát Ádám minden fiáért és leányáért. És micsoda megaláztatásban volt része! Lejjebb és egyre lejjebb ereszkedett megaláztatásában, de mégsem rontotta meg lelkét egyetlen szégyenfolttal sem! Mindezt azért szenvedte el, hogy felemelhessen, megtisztíthasson, formáljon és nemesítsen téged, és társörököseként önmaga mellé ültessen trónjára. Hogyan akarjátok „erőssé tenni elhivatásokat és kiválasztásokat” (vö.: 2Pt 1:10)? Mi az üdvösség útja? Krisztus ezt mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Bármilyen bűnösök vagy vétkesek lehettek, elhívottak, kiválasztottak vagytok. „Közeledjete Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzátok.” (Jak 4:8) Akarata ellenére senki sem kényszerül Jézus Krisztushoz jönni. A Kálvárián tett áldozatával a menny Fensége, az igaz és élő Isten egyszülött Fia utat nyitott nektek, hogy hozzá jöjjetek... Krisztus vére mindig érvényes útlevel, amellyel összes könyörgésetek hozzáférést nyit Isten trónjához. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 251. o.

Március 5., kedd

Aki azt állítja, hogy Isten gyermeke, gyertek valamennyien, vegyük fontolóra az izraeliták történetét, amint azt a 105., 106. és 107. zoltárban lejegyezték. Ha figyelmesen tanulmányozzuk ezeket az írásokat, tökéletesebben tudjuk értékelni Istenünk jóságát, kegyelmét és szeretetét. (...)

Az ősi Izrael miért felejtette el olyan könnyen az Úr bánásmódját? Mert a nép nem tartotta meg emlékezetében Isten tetteinek nagyságát, hatalmas voltát és figyelmeztető szavait sem. Ha emlékeztek volna csodálatos tetteire, nem érte volna őket szemrehányás. (...)

De Izrael gyermekei elfeledték Istent, akié a teremtés és megváltás jogán voltak. Látták minden csodatettét, mégis megkísértették az Urat. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 107, 114. o.

Mi, akik az utolsó időkben élünk, nem tudjuk tán fölfogni Isten küldöttje szavainak fontosságát? „Vigyázzatok, atyámfiai, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen, gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon.” (Zsid 3:12)

Az elmúlt korszakok fölhalmozódott világoSSága mind ránk ragyog. Izrael feledékenységeinek feljegyzéseit a mi tanulságunkra őrizték meg. Isten kinyújtotta kezét, hogy népet gyűjtsön magának minden nemzetből, törzsből és nyelvből. Az adventmozgalomban örökségéért szállt síkra, mint az izraelitákért, mikor kivezette őket Egyiptomból. Az 1844-es nagy csalódással próbára tette népehitét, akár a zsidókét a Vörös-tengernél. Ha a korai adventisták bíztak volna az irányító kézben, mely velük volt a múlt élményeiben, meglátták volna Isten szabadítását. Ha akik egy szívvel-lélekkel fáradoztak 1844 munkájában, mind befogadták volna a harmadik angyal üzenetét, s a Szentlélek erejével hirdették volna, az Úr hatalmasan megsegítette volna igyekezetüket. Világosság özöne árasztotta volna el a világot. Évekkel ezelőtt figyelmeztettük volna a föld lakosait, befejeztük volna a záró munkát, s Krisztus is már eljött volna megváltani népét. – *Bizonyágtételek*, 8. köt., 115. o.

Isten nem fogad el bűnvallomást őszinte bűnbánat és javulás nélkül. Egész életünknek át kell alakulnia, és mindazt, ami az Urat sérti, el kell hagynunk. Ez lesz az eredménye a bűneink felett érzett őszinte bánatunknak. A következő szavak tisztán és érthetően mutatják kötelességeinket: „Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemem elől cselekedeteitek gonoszságát, szűnjetek meg gonoszt cselekedni; tanuljatok jót tenni, törekedjeteK igazságra, vezesséteK jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét.” (Ésa 1:16–17) – *Jézushoz vezető út*, 39. o.

Március 6., szerda

A zsidók a szőlőt mindig a legnemesebb növénynek tartották: jelképnek tekintették mindenre, ami erős, pompás és termékeny. Isten Izraelt mint szőlőskertet ábrázolta, amelyet a megígért földbe ültetett. A zsidók üdvösségük reménységét arra építették, hogy Izrael ivadékaik voltak. Jézus azonban azt mondta: „Én vagyok az igazi szőlőtő.” (Jn 15:1) Ne gondoljátok, hogy az Izraellel való kapcsolat által részeseivé lehetek Isten országának, és örökösei ígéreteinek! Az örök életet egyedül általam kaphatjátok meg. (...)

Palesztina halmaira mennyei Atyánk plántálta ezt az igazi szőlőtövet, és Ő maga volt a szőlőműves. Sokakat vonzott, lebilincselteK ennek a szőlőtőnek a szépsége, és felismerték mennyei eredetét. Izrael vezetői

azonban csak olyannak látták ezt a szőlőtövet, mint valami száraz talajból kiszakított gyökeret. Fogták a növényt, összetörték, és lábukkal megtaposták. Azt gondolták, hogy örökre elpusztítják. A mennyei szőlőművász azonban sohasem veszítette szem elől a növényét. Miután az emberek azt gondolták, hogy megsemmisítették, a szőlőművász fogta, és újra elültette a szőlőtövet a fal másik oldalán. A szőlőtőke többé nem volt látható. A szőlőművász elrejtette az emberek durva támadásai elől. A szőlőtő vesszői azonban átnyúltak a falon. Továbbterjedtek. A beoltott ágak még mindig egyesülhettek a szőlőtővel. Gyümölcsöt is érlelhettek, amelyből szedhettek az arra menők. – *Jézus élete*, 675. o.

Jézus Krisztus egészen eléggő áldozatként adta magát Ádám minden fiáért és leányáért. És micsoda megaláztatásban volt része! Lejjebb és egyre lejjebb ereszkedett megaláztatásában, de mégsem rontotta meg lelkét egyetlen szegényfolttal sem! Mindezt azért szenvedte el, hogy felemelhessen, megtisztíthasson, formáljon és nemesítsen téged, és társörökösékként önmaga mellé ültessen trónjára. Hogyan akarjátok „erőssé tenni elhívástokat és kiválasztásokat” (vö.: 2Pt 1:10)? Mi az üdvösség útja? Krisztus ezt mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Bármilyen bűnösök vagy vétkesek lehettek, elhívottak, kiválasztottak vagytok. „Közeledjete Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzátok.” (Jak 4:8) Akarata ellenére senki sem kényszerül Jézus Krisztushoz jönni. A Kálvárián tett áldozatával a menny Fensége, az igaz és élő Isten egyszülött Fia utat nyitott nektek, hogy hozzá jöjjetek... Krisztus vére mindig érvényes útlevelel, amellyel összes könyörgésetek hozzáférést nyit Isten trónjához. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 251. o.

Március 7., csütörtök

Az izraelitákat Isten rabszolganépből emelte fel, és helyezte minden nép fölé, hogy a királyok Királyának legnagyobb kincse, választott népe legyen. Isten elkülönítette őket a világtól, hogy rájuk bízassa szent letétét. Törvénye letéteményeseivé tette őket. Az volt a szándéka, hogy általuk őrizze meg az emberek között az önmagáról adott, kijelentett ismeretet. Így kellett a menny világosságának felragyognia ebben a sötétségbe burkolt világban, és Isten minden néphez intézett szava így vált hallhatóvá a népek és nemzetek között, hogy elfordítsa őket a bálványok imádásától, és rávezesse őket az egy igaz és élő Isten szol-

gálatára. Ha az izraeliták hűségesek maradnak megbízatásukhoz és örökségükhöz, akkor nagy hatalommá válnak ebben a világban. Isten lenne a védelmük, Isten emelné fel őket minden más nép és nemzet fölé. Isten világossága és igazsága láthatóvá válna általuk, és Isten bölcs és szent uralma alatt példaképe lennének annak, hogy Fenségének imádata mennyire felette áll minden bálványtiszteletnek. – *Pátriárkák és próféták*, 314. o.

Bűneik elválasztották Izraelt Istentől: erejét visszavonta tőlük, és ők nem tudtak ellenállni ellenségeiknek. Így azoknak a nemzeteknek lettek alattvalói, amelyeket Isten segítségével elűzhettek volna.

„És elhagyák az Urat, atyáik Istenét, aki kihozta őket Egyiptom földéből.” (Bír 2:12) „[...] És vezeté őket, mint nyájat a pusztában. Haragra ingerelték őt magaslataikkal, és bosszantották faragott bálványaikkal.” Ezért az Úr „elveté magától silói hajlékát, a sátort, amelyben lakott vala az emberek között; sőt, fogságba viteté erejét, dicsőségét pedig ellenség kezébe”. (Zsolt 78:52, 58, 60–61) Isten mégsem hagyta el teljesen népét. Mindig volt maradék, mely hű volt Jahvéhoz, és az Úr időről időre hűséges, bátor férfiakat választott, hogy ledöntsék a bálványokat, és megszabadítsák ellenségeitől Izraelt. De amikor ezek a férfiak meghaltak, a nép fokozatosan visszatért bálványaihoz, s így állandóan megisméltődött a bukás és büntetés, a beismerés és szabadulás története. – *Pátriárkák és próféták*, 544–545. o.

Terveinkben és az érzelmeinkben Isten ügye legyen az első helyen. Határozott üzenetet kell hirdetni az önzés ellen, miközben a menny ügye pénzhiányban szenved. Egyesek annyira ridegek és olyan mélyen hitehagyóak, hogy már fel sem ismerik, hogy túlságosan ragaszkodnak a nemsokára örökre elmúló földi kincshez. A világ szeretete hatalmas lepelként veszi őket körül, és ha nem változtatnak a magatartásukon, nem fogják megtudni, hogy milyen értéke van az önmegtagadásnak Krisztusért. Az összes bálványt és a világ szeretetét ki kell úzni a szívből. (...)

Bárcsak fölébrednének lelki szunnyadásukból, és megismernék Istent! A világ eltakarta a szemüket, hogy ne lássák meg a láthatatlant. Nem képesek felismerni a legértékesebb, örök érdekeket, ezért csupán olyan gyenge fényben látják Isten igazságát, hogy az jelentéktelennek tűnik számukra. Mulandó érdekeikhez köthető hiábavalóságok

foglalják le elméjüket, miközben az örök értékek iránt már nem érdeklődnek. – *Counsels on Stewardship*, 220–221. o.

Március 8., péntek – További tanulmányozásra

A nagy Orvos lányomán: „Krisztus kinyilatkoztatta Istent a tanítványoknak” című fejezet (419. o.)

11.

VÁGYÓDÁS ISTEN UTÁN A SIONON

Március 9., szombat délután

„Kívánkozik, sőt, emésztődik lelkem az Úrnak tornácai után; szívem és testem ujjong az élő Isten felé.” (Zsolt 84:3) (...)

Az emberi szív a Szentlélek lakhelyévé válhat. Krisztusnak az értelmet meghaladó békessége nyugodhat meg lelkünkben. Kegyelmének átforgató ereje nyilvánulhat meg az életünkben, és tehet alkalmassá a menny dicsőséges otthonára. De ha az agy, az ideg, az izom és minden más az „én” szolgálatát végzi, akkor nem Istent és a mennyet tesszük életünk legfontosabb helyére.

Ha figyelmünk a menny felé irányul, akkor a menny világossága tölti be a lelkünket, és a földi dolgok már jelentéktelenné és közömbösnek tűnnek a számunkra. Szívünk szándéka megváltozik, és odafigyelünk Jézus készítésére... Gondolataink az örökkévalóság csodálatos ajándékaira összpontosulnak. Minden tervünket az eljövendő, halhatatlan élet szempontjából fektetjük le. – *Isten csodálatos kegyelme*, 251. o.

Isten mennyei temploma nyitva van. Küszöbét olyan dicsőség övezi, amelyben minden gyülekezet részesülhet, mely szereti az Urat, és megtartja a parancsolatokat. Tanulmányozunk, elmélkedünk és imádkozunk kell. Csak így nyerjük el a szükséges lelkierőt ahhoz, hogy bepillantassunk a mennyei templom belsejébe. Ott fogjuk megérteni a trón körül álló mennyei kórus énekét és hálaadását. Amikor Sion föl-emelkedik és világítani fog, mindent átható világosságát és csodálatos hálaénekeit fogja hallani a szentek gyülekezete. Akkor majd megszűnnek az apró csalódások és nehézségek okozta zúgolódások és panaszok. Amikor gyógyírt kenünk a szemünkre, akkor meglátjuk a mennyei dicsőséget. A hit áthatol Sátán sűrű árnyékán, és meglátjuk védelmezőnként, amint érdemeinek jó illatát mutatja fel a mi érdekünkben. – *That I May Know Him*, 273. o.

Abban a pusztai sátorban és abban a templomban, melyek Isten lakóhelyének szimbólumai voltak, egy helyiség az Úr jelenlétének szentségét őrizte. A bejáratnál lévő, kerubmintákkal átszőtt függönyt egyvalakinek a kivételével senkinek sem volt szabad felemelnie. A függöny felemelése és a szentek szentje szent titkába való hivatlan behatolás halált jelentett, mert a frigyládát betakaró fedél felett fénylett a legszentebb lény dicsősége, és meghalt, aki arra a dicsőségre rátekin-
tett. Az év egyetlen napján, a szentek szentjében végzendő szolgálatra kijelölt napon a főpap remegve lépett Isten elé, miközben tömjénfüst takarta el szeme elől a dicsőséget. A templom egész területén minden hang elnémult. Egy pap sem szolgált az oltároknál. A hívek serege néma áhítattal meghajolva könyörgött Isten irgalmáért. (...)

„Az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!” „Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek; kerubokon ül, remegjen a föld! Nagy az Úr a Sionon, és magasságos Ő minden nép felett. Tiszteljék a te nagy és rettenetes nevedet – szent az!” (Zsolt 99:1–3) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 437–438. o.

Március 10., vasárnap

Lelkem az élő Istenhez kiált. Egész lényem rá vágyik. Ó, mennyire szeretném a legtökéletesebben tükrözni az ő csodálatos képmását! Szeretném teljesen neki szentelni az életemet! Ó, de milyen nehezen hal meg az énem! Teljes mértékben örülhetünk Megváltónknak, aki minden bűntől megvált bennünket. Isten mellett maradhatunk minden nap, és elmondhatjuk: „Élek azért többé már nem én, hanem él bennem Krisztus”, aki „megadja mind az akarást, mind a munkálást jókedvűből”. Dicsőség az Úrnak! Tudom, hogy az életem el van rejtve Krisztussal együtt Istenben.

A leplet eltávolították. Láttam a szentekre váró gazdag jutalmat. Megízlelhettem az eljövendő világ örömét, és így már nem tűnt olyan szépnek ez a világ, mint korábban. Érzelveim, gondolataim és remény-
ségek mind a mennyhez kötődnek. Vágyom látni a Királyt az ő szépségében, aki szereti az én lelkemet. Ó, menny, édes menny! Vágyom oda jutni, és ha arra gondolok, hogy milyen közel van, akkor még türelmetlenebbül várom Krisztus eljövetelét. Áldott legyen Isten a Jézus Krisztus által megszerezhető halhatatlanság és örök élet jó reménységéért!
– *Reflecting Christ*, 350. o.

Miután imában megkeresem az Urat, hálát adok a kapott áldásokért. Úgy járulok Atyám elé, ahogy a gyermek járul kérésével földi atyja elé. Mi tudjuk, hogy Istent minden velünk kapcsolatos dolog érdekli, ahogy egy földi szülőt is a gyermekével kapcsolatos dolgok, viszont ennél sokkal magasabb szinten. Én az ő gyermeke vagyok, és egyszerű hittel jövök hozzá, apró dolgokat kérek, pontosan úgy, mintha nagy dolgokat kérnék, és hiszem, hogy az Úr meghallgatja a megtérő bűnös egyszerű imáját.

Folyton ezt ismételve szívemben: „Ő szeret engem, és azt akarja, hogy szeressem Őt, és legyek boldog.” „Mert nap és pajzs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ad az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, akik ártatlanul élnek. Seregeknek Ura! Boldog ember az, aki bízik benned.” (Zsolt 84:11–12) – *That I May Know Him*, 143. o.

A megváltás munkája befejeződik. Ott, ahol eláradt a bűn, az Úr kegyelme még bőségebb lesz. A földet – amit Sátán magának igényel – Isten nemcsak megváltja, hanem meg is dicsőíti. A mi kis világunk, amely a bűn átka miatti egyetlen sötét folt az ő dicső teremtésén, a világegyetem minden más világát felülmúló megbecsülésben részesül. Itt, ahol Isten Fia emberi testben sátorozott, ahol a dicsőség Királya élt, szenvedett és meghalt – amikor mindent megújít –, itt lesz „Isten sátora az emberekkel. [...] és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük” (Jel 21:3). A megváltottak pedig a végtelen korszakokon át – miközben az Úr világosságában járnak – dicsőíteni fogják Őt kimondhatatlan ajándékáért, aki Immánuel: „VELÜNK AZ ISTEN”. – *Jézus élete*, 26. o.

Március 11., hétfő

Az egész ország tele volt Jeruzsálembé vonuló zarándokcsoportokkal. A pásztorok nyájaitól, a gulyások a hegyekről, a halászok a Galileai-tengerről, a földművesek a földjeikről és a prófétaifjak a szent iskolákból valamennyien ama hely felé tartottak, ahol Isten jelenléte nyilatkozott meg. A menet állandóan növekedett, és a szent város elérése előtt nagyon nagygyá lett.

A természet szépsége örömet ébresztett Izrael szívében, és hálát a minden jót adó iránt. Jahve dicsőségét és fenségét magasztalva zsoltárokat énekeltek. A jeladó trombita hangjára cimbalmok kíséretével sok

száz torokból csendült fel a hálaadó ének: „Örvendezek, mikor mondják nékem: Menjünk el az Úr házába! Ott álltak a mi lábaink a te kapuidban, ó, Jeruzsálem! [...] Ahová feljárnak a nemzetségek, az Úrnak nemzetségei, [...] Izraelnek, az Úr nevének tiszteletére. [...] Könyörögjetek Jeruzsálem békességéért; legyenek boldogok a téged szeretők!” (Zsolt 122:1–6) – *Pátriárkák és próféták*, 538. o.

Krisztus meghagyta tanítványainak, hogy úgy szeressék egymást, ahogyan Ő szerette őket. Ezzel bizonyítsák be a világ előtt, hogy Jézus, a dicsőség reménysége testet öltött bennük. „Új parancsolatot adok néktek – mondta –, hogy egymást szeressétek; amiként én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:34) Midőn ezen szavak elhangzottak, a tanítványok nem értették meg, de miután szemtanúi voltak Krisztus szenvedéseinek, keresztre feszítésének, feltámadásának és mennybemenetelének; miután pünkösdkor elnyerték a Szentlelket, felfogták Isten szeretetét, fogalmat alkothattak maguknak arról a szeretetről, amellyel egymás iránt kellett viseltetniük: „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta érettünk; mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiáiért.” (...)

A mindennapi érintkezésben azt a szeretetet tanúsították egymással szemben, amelyet Krisztus parancsolt nekik. Ezt a szeretetet igyekeztek nyájas szavak és önzetlen cselekedetek által mások szívében is felébreszteni. – *Az apostolok története*, 547. o.

A dicső evangéliumot, Isten üdvözítő szeretetének jó hírét kell elvinni az embereknek, és ennek a szeretetnek kell megmutatkoznia a munkások szívében is. A durva lelkület ellenszere az üdvözítő kegyelem. Krisztus emberi szívből lakozó szeretete a bűnösök megmentését célzó őszinte munkában kerül kifejeződésre.

Úgy kell bemutatnunk az evangéliumot, mint Isten szavát az életre és az üdvösségre. Az evangéliumot a szeretetből munkálkodó lelkület fogja kifejezésre juttatni. „Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet.” (Ésa 52:7) – *This Day With God*, 287. o.

Március 12., kedd

A megváltottak csak egy törvényt fognak ismerni: a menny törvényét. Mindnyájan egy boldog, összeforrt, dicsőítő és hálaadó család lesznek.

Felettük a hajnalcsillagok kórusban énekelnek, és Isten fiai örömben felkiáltanak, miközben Isten és Krisztus közösen hirdetik: „Nem lesz többé bűn, és halál sem lesz többé.” (...)

„Bizony, megvigasztalja Siont az Úr, megvigasztalja összes romjait. Olyanná teszi pusztaságát, mint az Éden, kopár földjét, mint az Úr kertje...” „Része lesz a Libánon pompájában, a Karmel és Sáron díszében...” „Nem mondanak többé elhagyottnak, országodat sem mondják pusztaságnak, hanem úgy hívnak, hogy gyönyörűségem, országodat pedig úgy, hogy férjné van... Ahogy a vőlegény örül menyasszonyának, úgy örül majd neked Istened.” (Ésa 66:23; 40:5; 61:11; 28:5; 51:3; 35:2; 62:4-5) – *Próféták és királyok, 732–733. o.*

Krisztus országa is gyengének és jelentéktelennek látszott az indulásakor. Földi birodalmakhoz viszonyítva a legkisebbnek tűnt. A világ uralkodói szemében nevetséges volt, hogy királynak mondja magát. A követőire bízott nagyszerű igazság azonban mennyei erővel ruházta fel azt a birodalmat, amelyről prédikáltak. És milyen rohamosan nőtt, milyen messzire terjedt a befolyása! Amikor Krisztus ezt a példázatot elmondta, csak néhány egyszerű galileai képviselte az új birodalmat. Újra meg újra elhangzott, hogy az emberek ne társuljanak a Jézust követő, egyszerű lelkivilágú halászokhoz, mert szegények, és számuk nagyon kevés. De a mustármagnak fejlődnie kellett, és ágait az egész világra kiterjesztenie. Amikor a földi birodalmak, amelyeknek dicsősége elkápráztatta az embereket, elpusztulnak, Krisztus országa – a csodálatos, a mindent átfogó hatalom – akkor is megmarad. (...)

Ma, az utolsó nemzedék idején a mustármagról szóló példázat diadalmas és teljes megvalósuláshoz jut. A parányi magból fa lesz. Az utolsó intő és kegyelmet hirdető üzenetet „minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek” (Jel 14:6–14) meg kell hallania, „hogy a pogányok közül vegyen népet az ő nevének” (Csel 15:14). És a föld fényleni fog Isten dicsőségétől (lásd: Jel 18:1). – *Isten csodálatos kegyelme, 17. o.*

Legyen ez a szíved állandó kérdése: Mit tehetek azon lelkek megmentése érdekében, akikért Krisztus meghalt? A körülöttem élő bűnös lelkek elvesznek, ha nem teszek semmit a megmentésük érdekében. Hogyan juthatok el ezekhez a tévelygőkhöz, és hogyan vezethetem el őket Isten dicsőséges országába, hogy bemutassam őket a trón előtt, és így szóljak: „Íme, én és a gyermekek, akiket nekem adott Isten”?

Krisztus minden embernek adott feladatot... Hűségese szolgálai nem fogják elszalasztani a jutalmat. Elnyerik az örök életet, miközben e szavakat hallják: „Jól vagyok, jó és hű szolgálom.” És ezen szavak kellemes zeneként érik fülüket. – *This Day With God*, 218. o.

Március 13., szerda

„Boldog ember az, akinek te vagy erőssége.” (Zsolt 84:6) Énók élete olyan volt, amelyet bárki megtapasztalhat, ha Isten közelségében él. Ne feledjük, hogy Énók is szentségtelen befolyással volt körülveve. Az akkori társadalom már annyira romlott volt, hogy Istennek özönvizet kellett zúdítania a világra, hogy elpusztítsa züllött életű lakóit. (...)

József becsületes maradt az egyiptomi bálványimádók, a bűn, a szentségtelenség és a rossz befolyások közepette. Amikor meg lett kísértve, hogy térjen le az erény útjáról, ő így válaszolt: „Hogy követhetnék el ekkora gonosztságot Isten ellen?” Énók, József és Dániel a végtelen erőttől tették függővé az életüket. Ez az egyetlen út, amelyen napjaink keresztényeinek járniuk kell. – *Reflecting Christ*, 307. o.

Eljött az idő, amikor egyik pillanatban még nyugodt világban élhetünk, a másikban pedig ez a bolygó esetleg megmozdul a lábunk alatt. Akkor rendül meg a föld, amikor ezt a legkevésbé várjuk.

A tüzek, az árvizek, a földrengések, a nagy mélység dühöngései, a tengeri és szárazföldi szerencsétlenségek mind arra figyelmeztetnek, hogy Isten Lelke nem küzd örökké az emberrel.

Mielőtt az Emberfia megjelenik az ég felhőiben, a természetben minden felborul. Az ég villámai a föld tüzével egyesülve lánggra lobbantják mint kemencéket a hegyeket, amelyek hatalmas lávafolyamokat ontanak a falvakra és városokra. A rejtett erőktől felfakadó megolvadt sziklatömbök a tengerbe zuhannak, ami a vizet forrásba hozva köveket és földet röpít szerteszét. Hatalmas földrengések lesznek, és nagy pusztítást okoznak az emberéletben. – *Az utolsó napok eseményei*, 26. o.

Ha ma időt szakítanánk rá, hogy Jézushoz menjünk, és elmondjuk, mire van szükségünk, nem csalódnánk. Jobb kezünknel állna, hogy segítsen. Egyszerűbbnek kellene lennünk, több hitre, több bizalomra van szükségünk Megváltónk iránt. (...)

Mindenkiben, akit Isten nevel, olyan életnek kell megnyilatkoznia, amely nincs összhangban a világgal, szokásaival vagy gyakorlatával. Mindenkinek személyes tapasztalatra kell szert tennie, Isten akarátának ismeretére eljutnia. Egyénileg kell meghallgatnunk Őt, aki a szívhez szól. Mikor minden más hang elcsitul, s nyugodtan várakozunk előtte, a lélek csendje még érthetőbbé teszi Isten hangját. Ő int: „Csendesedjete és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt 46:11) Egyedül itt találunk igazi nyugalmat. Ez a gyakorlati felkészülés mindenkinek, aki Istenért munkálkodik. A rohanó tömeg közepette, az élet feszültségében, az intenzív munkában a világosság és béke légköre lengi körül az így felfrissült lelket. Az élet jó illatot lehel, isteni erő nyilatkozik meg, mely eléri az emberi szíveket. – *Jézus élete*, 363. o.

Március 14., csütörtök

A farizeusok és a szaduceusok elhatározták, hogy meg kell akadályozni a tanítványok munkáját, mivel tevékenységük azt sugallja, hogy ők a felelősek Jézus haláláért. Így hát a feldühödött papok megragadták és börtönbe zárták Pétert és Jánost.

Az apostolok nem hátráltak meg, és nem félemlítette meg őket a durva bánásmód. A menny Istene, a világegyetem hatalmas Ura vette kézbe tanítványai bebörtönzésének ügyét. Az éjszaka folyamán Isten angyala kinyitotta a börtön kapuit, és így szólt hozzájuk: „Menjete el, és felállván hirdesséte a templomban a népnek ez életnek minden beszédét!” (Csel 5:20)

Nem sokkal keresztre feszítése előtt Krisztus a béke testamentumát hagyta tanítványaira: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14:27) Ez nem olyan béke volt, amely a világhoz való igazodásból fakad. Jézus sosem szerzett békét a bűnnel való megalkuvás által. A tanítványaira hagyott békesség többnyire belső béke, amely örökre ott marad tanúiban a küzdelmek és elleneskedés közepette is. – *Lift Him Up*, 228. o.

Mi adott erőt a múltban Krisztus követőinek a szenvedések között? Istennel, a Szentlélekkel és a Megváltóval való közösségük! A gyalázat és üldöztetés sokakat elválasztott ugyan földi barátaiktól, de sohasem az Úr szerelmétől. A vihartól korbácsolt lelkeket akkor szereti

legjobban az Üdvözítő, amikor az igazságért szenvednek. Jézus mondta: „Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (Jn 14:21) Ha a hívőt az igazságért földi törvényszék elé állítják, Krisztus ott áll mellette. Ha börtönfalak közé kerül, Krisztus megnyilatkozik neki, és szeretetével vidítja fel szívét. Ha Krisztusért szenved halált, az Üdvözítő így szól hozzá: „A testet ugyan megölhetik, de a léleknek nem árthatnak.” „Bízzatok, én meggyőztem a világot.” „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt, megsegítelek, és igazságom jobbával támogatlak.” (Jn 16:33; Ésa 41:10)

„Akik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye, amely meg nem inog, örökké megáll. Jeruzsálemet hegyek veszik körül, az Úr pedig körülveszi az ő népét mostantól fogva mindörökké.” (Zsolt 125:1–2) „Az elnyomástól és erőszaktól megmenti lelküket, és vérük drága az ő szemében.” (Zsolt 72:14) – *Az apostolok története*, 85–86. o.

A jólétben ott leselkedik a veszély. A gazdagság és a dicsőség minden korszakban veszélyeztette az alázatosságot és a lelkiséget. Nem az üres poharat hordozzuk nehezen: a csordultig töltött kelyhet kell vigyázva egyensúlyban tartanunk. A szenvedés, a csapás fájdalmat okozhat, de leginkább a jólét veszélyezteti a lelki életet. Ha az ember nem veti magát alá állandóan Isten akaratának, ha nem szenteli meg az igazság, a siker biztosan felébreszti benne az elbizakodottságra való természetes hajlamot. – *Próféták és királyok*, 59. o.

SOHA VÉGET NEM ÉRŐ IMÁDAT

Március 16., szombat délután

„Ki beszélhetné el az Úr nagy tetteit? És jelenthetné ki minden dicsőségét?” (Zsolt 106:2)

„Magasztaljátok az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit! Énekeljete néki, zengedeztetek néki!” (Zsolt 105:1–2)

„Beszéljétek el minden ő csodatételét. Dicsekedjete az ő szent nevével; Örvendezzen azoknak a szívük, akik keresik az Urat.” (Zsolt 105:2–3) (...)

Az evangéliumi meghívást nem szabad korlátok közé szorítani és csak néhány olyan kiválasztotthoz intézni, akikről feltételezzük, hogy elfogadják azt, és ezáltal érdemeket szereznek nekünk. Az üzenetet mindenkihez el kell juttatni. Amikor Isten megáldja gyermekeit, ez nemcsak az ő javukat szolgálja, hanem a világét is. Isten azért árasztja ránk ajándékait, hogy továbbításukkal megsokszorozzuk őket. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 101–102. o.

„Legyen kedves néki az én rebegésem; örvendezem én az Úrban.” (Zsolt 104:34)

Gondolataitok miért nem időznek Krisztus felbecsülhetetlen gazdagságain, hogy másoknak is bemutathassátok az igazság drága kincseit? Isten Igéjében az igazság gazdag lelőhelyei találhatóak, amelyeket egész életünkön át feltárhatunk, és bármennyit is fedoznánk fel, rá kell jönnünk, hogy csak alig kezdtük el megtalálni értékes tartalékait. Ássatok mélyre, és hozzátok felszínre az elrejtett kincseket! (...)

Szüntelenül Krisztusra összpontosítson az elménk, hogy meg tudjuk üresíteni az énünktől és a bűntől. Miközben kiűzitek elmétekből a hiúságot és a léhaságot, az ott keletkezett űrt az Úr azonnal be akarja tölteni Szentlelkével. Akkor majd nemes dolgokat szerezhettek szívetek jó kincstárából és gondolataitok felbecsülhetetlen gazdagságából,

így mások is megértik a szavaitokat. Gondolataitok kitartóan időzzenek Krisztusnál, ragaszkodjatok hozzá, és akkor másokra is ki fogjátok tudni árasztani azt a világosságot, amit az igazság Napjától nyertek. – *Our High Calling*, 115. o.

Javunkra szolgál, ha Isten minden ajándékát frissen az emlékeztünkben tartjuk. Így erősödik a hit, egyre többet kér és kap... Az Isten kegyelmére válaszoló lélek az öntözött kerthez lesz hasonló. Egészsége gyorsan kivirul, világossága felkel rejtekéből, és az Úr dicsősége meglátszik rajta. Jusson eszünkbe akkor az Úr szerető nyájassága, gyengéd, irgalmas cselekedeteinek sokasága. Izrael népéhez hasonlóan emeljük emlékköveket, és írjuk rájuk Isten értünk végzett munkálkodásának drága történetét. S mikor átgondoljuk, hogyan törődött velünk vándorutunkon, szívünk megtelik hálával, úgy mondjuk: „Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül. Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt.” (Zsolt 116:12–14) – *Jézus élete*, 348. o.

Március 17., vasárnap

Isten azt igényli, hogy az emberek a pogány istenek helyett csak Őt tiszteljék és imádják. Isten ezt az igényét arra alapítja, hogy Ő a Teremtő, és hogy minden lény neki köszönheti létét. Így tárja ezt elénk a Biblia. Jeremiás próféta ezt mondja: „De az Úr igaz Isten, élő Isten Ő, és örökkévaló király... Az istenek, akik az eget és földet nem alkották, el fognak veszni e földről és az ég alól! Ő teremtette a földet az ő erejével, Ő alkotta a világot az ő bölcsességével, és Ő terjesztette ki az egeket az ő értelmével.” (Jer 10:10–12)... A szombat Isten teremtő hatalmának emlékeként úgy mutat Istenre, mint a mennynek és a földnek Alkotójára. Ezért a szombat állandó bizonyága Isten létezésének és emlékeztetője nagyságának, bölcsességének és szeretetének. Ha a szombatot mindig szentül megtartották volna, akkor sohasem lett volna senki istentagadóvá vagy bálványimádóvá a földön. – *Pátriárkák és próféták*, 336. o.

A gyülekezet szent helye azonban az imaház... Ne legyünk hanyagok és közömbösek semmivel kapcsolatban, ami szent, ami az Úr tisztele-

téhez tartozik. Ahhoz, hogy az ember a legmegfelelőbb módon dicsőítse Istent, gondolkodásának olyannak kell lennie, hogy éles különbséget tehessen szent és közönséges között. Akiknek nemes terveik, gondolataik és törekvéseik vannak, minden gondolatot megerősítenek magukban, amely Istenhez kapcsolódik. Boldogok, akiknek van szent helyük, akár kicsiny, akár nagy, akár a hegyek barlangjában, akár a pusztában, akár pedig egy egyszerű faházban. Ha az a hely a legmegfelelőbb, legjobb, amit fel tudunk ajánlani az Úrnak, akkor jelenlétével szenteli meg, és szent lesz az a seregek Urának szemében. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 491. o.

Itt Jézus ugyanazt az igazságot jelenti ki, amit Nikodémusnak is kinyilatkoztatott, amikor ezt mondta: „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát” (Jn 3:3)... Egyedül az a vallás vezet Istenhez, amely Istentől jön. Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, az isteni Lélektől kell születnünk. Ő megtisztítja a szívet, megújítja a gondolkodást, új képességgel ruház fel, hogy ismerjük és szeressük Istent. Összes parancsolata iránt készséges engedelmességgel ajándékoz meg. Ez az igazi istentisztelet, a Szentlélek munkájának gyümölcse. A Lélek fogalmaz meg minden őszinte imát, és az ilyen ima elfogadható Isten előtt. Ha valahol egy lélek vágyakozik Isten után, ott megnyilvánul a Lélek munkája, és Isten megnyilatkozik annak az embernek. Ő az ilyen imádókat keresi. Arra vár, hogy elfogadhassa, fiaivá és leányivá tehesse őket. – *Jézus élete*, 189. o.

Március 18., hétfő

Az Úr azt akarja, hogy jóságáról és hatalmáról beszéljünk. Dicséretünkkel és hálaadásunkkal megdicsőítjük Őt. Ezt mondja: „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem.” (Zsolt 50:23) Izrael népe szent énekekkel dicsőítette Istent a pusztai vándorlás alatt. Parancsolatait és ígéreteit megzenésítették. A zarándokok egész úton énekelték ezeket az énekeket. Kánaánban pedig, amikor szent ünnepet ültek, elsorolták Isten csodálatos tetteit, és hálás szívvel mondtak neki köszönetet. Isten azt akarta, hogy népe egész életében dicsőítse. Így kellett volna megismertetni „e földön” Isten útját, és „minden népek közt” szabadítását (Zsolt 67:3). – *Krisztus példázatai*, 298. o.

Amikor a bűnösnek Krisztus érdemei alapján megbocsátják, hogy áthágta a törvényt, és hit által felöltheti Krisztus feddhetetlenségének ruháját, akkor a zsoltárossal együtt elmondhatja: „Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méznél édesebb az az én számnak!” „Kívánatosabbak az aranynál, még a sok színaranynál is; és édesebbek a méznél, még a színméznél is.” Ez a megtérés. Isten Lelke átveszi az irányítást az elme és a szív fölött, a szülők szívét a gyermekek felé fordítja, és az engedetlen embert pedig az igaz ember bölcsessége felé fordítja. Isten törvényére ekkor már az isteni jellem átirataként tekintenek, és amely szívet megérint az isteni kegyelem, új éneket kezd énekelni, hiszen megértette, hogy az életében teljesült a menny ígérete, és hogy vétke elfedeztetett, bűne megbocsáttatott. Istenhez tért, mert áthágta a törvényt, és mert hiszi, hogy Jézus Krisztus azért halt meg, hogy őt igaznak tudja nyilvánítani. – *The Review and Herald*, 1892. június 21.

Már felvirrad ránk az a nap, amikor Isten titkai feltáruznak előttünk, útjait igaznak ismerjük el, nevezetesen, hogy igazság, irgalom és szeretet az ő trónjának alapja. Ha földi harcunk véget ér, ha a szentek már az otthonukban örvendenek, első énekük Mózesnek, Isten szolgájának éneke lesz. A második pedig a Báránynak éneke, a kegyelem és megváltás éneke. Ez utóbbi hangosabb, magasztosabb, fennköltebb lesz. Az egész mennyországon át visszhangzik... Ez a tárgykor, ez az ének – Krisztus minden mindenkiben – hangzik dicshimnuszokban tízezer-szer tízezer és ezerszer ezer és a megváltottak megszámlálhatatlan seregeinek ajkáról az egeknek egein át. Mindannyian éneklük Mózesnek és a Báránynak énekét. Új ének, mert addig még sosem énekeltek a mennyben. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 433. o.

Március 19., kedd

Emberekkel való kapcsolatában szívélyesen és udvariasan viselkedett, ezért mindig megvédte az elnyomottak ügyét, legyenek azok zsidók vagy pogányok. Krisztust így mindenki szerette. Tökéletes életével és jellemével megválaszolta a 15. zsoltár kérdését: „Uram, kicsoda tartózkodhat sátorodban, kicsoda lakozhat szent hegyeden? Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében.” (Zsolt 15:1) Gyerek- és ifjúkorában olyan volt az élete, hogy amikor tanítóként ténykedett, elmondhatta tanítványainak: „Ha az én parancsolataimat

megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; amiképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.” (Jn 15:10)

Amint idősebb lett, folytatta a gyerekkorában megkezdett munkát, és tovább növekedett bölcsességben és Isten és emberek előtti kedvességben. Családjában nem foglalta el a helyét pusztán vérségi kötelek miatt. Egyetlen esetben sem volt hajlandó vitás ügyeket igazolni, ahol igazság dolgában bűnösök voltak, vagy helytelenül jártak el, hanem mindig az igazság mellett állt ki. – *A keresztény nevelés alapjai*, 402. o.

Mit jelent kereszténynek lenni? Azt, hogy hasonlónak válunk Krisztushoz, és a krisztusi munkát végezzük. Némelyek egyféleképpen vétkeznek, mások másféleképpen. Egyesek türelmetlen természetűek. Sátán látja a gyengeségüket, és úgy irányítja a dolgokat, hogy folyamatosan legyőzhesse őket. De senki se csüggedjen el emiatt. Valahányszor nehézség és próba ér, csendes imában kérj Istentől erőt és kegyelmet, hogy mindezt türelemmel viselhesd el. A hallgatásban és a csendben erő van; egyetlen szót se szólj, mielőtt kérésedet a menny Istene elé tárod. Ha minden alkalommal így jársz el, hamarosan le fogod győzni hirtelenkedő természetedet, s akkor már itt, a földön részed lesz egy szeletnyi mennyországból, és majd feljuthatsz a mennybe.

Isten azt várja gyermekeitől, hogy tisztítsák meg kezüket és szívüket. Vajon emiatt boldogtalanok lesznek? Boldogtalan lesz a családi életük, ha jók és türelmesek, tisztelettudóak és jóindulatúak? Távolról sem! A családtagok iránt tanúsított jóság megtérül. Ezt kell nekünk tennünk az otthonainkban. Ha a családtagok nem állnak készen a békességes együttélésre, akkor nem állnak készen a fehér trón körül összegyűlő mennyei családdal való együttlakozásra sem. A bűn mindig sötétséget és rabságot eredményez, de aki helyesen viselkedik, az békességben és szent örömben részesül. – *Lift Him Up*, 341. o.

Kedves testvéreim! Legyenek állandóan Isten parancsai és Jézus Krisztus bizottsága gondolataitoknak tárgyai, és ezek őrizzék el a világi gondolatokat tőletek. Mikor lefekszetek, és mikor felkeltek, ezekről elmélkedjétek. Életetek és eljárásotok legyen összhangban az ember Fiának eljövételével. Az elpecsételés ideje rövid, s csakhamar vége szakad. Most, amíg a négy angyal tartja a négy szelet, van itt az ideje, hogy

megerősítsük és biztosítsuk elhivatottságunkat és kiválasztottságunkat. – *Tapasztalatok és látomások*, 58. o.

Március 20., szerda

Krisztus megbízta tanítványait, hogy végezzék azt a munkát, amit rájuk hagyott, és Jeruzsálemben kezdjék el tevékenységüket. Jeruzsálem volt a színtere az emberért történt legmélyebb megaláztatásának. Jeruzsálemben szenvedett, itt vetették el, és itt ítélték kereszthalálra. Júdea volt Krisztus szülőföldje. Itt öltötte magára az emberi alakot, itt járt és élt együtt az emberekkel, és csak néhányan ismerték fel, hogy a menny közel jött a földhöz, mikor Jézus közöttük volt. Ezért a tanítványok munkálkodásának Jeruzsálemben kellett elkezdődnie. (...)

A munkának azonban nem volt szabad itt megállnia. Isten művét ki kellett terjeszteni a föld legtávolabbi határáig. Krisztus azt mondta tanítványainak: Tanúi lettetek az életemnek, a világért hozott önfeláldozásomnak. Láttátok Izraelért végzett fáradozásaimat. Nem jöttek hozzám, hogy életük lehessen; jöllehet a papok és főemberek a felsoroltakat mind megcselekedték velem; elvetettek engem, amint azt a szent Írások előre megmondták, mégis kapnak majd egy másik alkalmat Isten Fia elfogadására. Láttátok, hogy mindazokat, akik hozzám jönnek, és megvallják bűneiket, kész vagyok elfogadni. „Azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6:37) Mindazok, akik csak akarják, megbékülhetnek Istennel, és megkaphatják az örökkévaló életet. Rátok, tanítványaimra bízom most az irgalmasságnak ezt az üzenetét. Először Izraelnek kell ezt átadnotok, és azután minden nemzetnek, nyelvnek és népnek. Mindazokat, akik hisznek Jézus Krisztusban, egy egyházba kell összegyűjtenetek. – *Jézus élete*, 820–821. o.

„A szombatnak mint a teremtés emlékünnepének az az igazi jelentősége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért is illeti Istent imádat.” Azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei. „A szombat tehát az Úr imádásának éppen a gyökerét érinti, mert semmi más intézmény nem tanítja ezt a nagy igazságot ilyen meggyőzően. Isten imádásának igazi alapját – nem csupán a hetedik napinak, hanem minden istentiszteletnek – a Teremtő és teremtményei közötti különbségben kell megkeresni. Ez a nagyszerű tény soha nem fakulhat meg, és sohasem szabad elfelejteni.” (John N. Andrews: *A szombat története*, 27. fejelet)

Isten az Édenben azért rendelte el a szombatot, hogy állandóan emlékeztesse az embert erre az igazságra. Ameddig azért imádjuk Istent, mert Ő a Teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. Ha a szombat egyetemes ünnep lett volna, az ember értelmével és szívével felfogta volna a Teremtőt, akit tisztelet és imádat illet, és soha senki nem lett volna bálványimádó, istentagadó vagy hitetlen. A szombat megünneplése az igaz Istenhez való hűségünk jele, ahhoz az Istenhez, „aki teremtette a mennyet és a földet és a tengert és a vizek forrásait”. – *A nagy küzdelem*, 437. o.

Március 21., csütörtök

A farizeusok szerettek kitűnni a formaságok aprólékos betartásával. Azzal bizonyították vallásos lelkesedésüket, hogy erről vitatkoztak. A szembenálló felek közötti érvelések hangosak és hosszúak voltak, és nem volt szokatlan esemény a dühös ellenkezés hangjait hallani az utcákon a törvény tudós doktoraitól.

Mindezzel szöges ellentétben állt Jézus élete. Az ő életében nem fordult elő zajos vita, kérkedő imádkozás, sem pedig dicséretet igénylő cselekedet. Krisztus Istenben rejtőzött el, és Isten nyilatkozott meg Fiának jellemében. Jézus erre a kinyilatkoztatásra akarta ráirányítani az emberek figyelmét és tiszteletét.

Az igazság Napja nem ragyogva jelent meg a világon, hogy dicsőségével elkápráztassa az embereket. Meg van írva Krisztusról: „Az ő kijövedele bizonyos, mint a hajnal.” (Hós 6:3) A napfény csendesen, lágyan önti el a földet, eloszlatja a sötétség árnyait, és életre kelti a világot. Így kelt fel az igazság Napja is, gyógyulást hozott „az ő szárnyai alatt” (Mal 4:2). – *Jézus élete*, 261. o.

Isten megvizsgálja népét. Itt e világ az öltözőhely, hogy megjelenjenek előtte. Itt, e világban, az utolsó időkben az emberek kinyilvánítják, milyen erő hat a szívükre, melyik erő irányítja tetteiket. Ha az isteni igazság a hatalmas, az jó tettekre vezeti őket. Főlemeli befogadóját, nemes szívűvé, bőkezűvé teszi, isteni Urukhoz hasonlóvá. De ha a gonosz angyalok ellenőrzik szívüket, az különféle utakon válik láthatóvá. Önzés, irigység, hiúság és gonosz szenvedélyek lesznek a gyümölcsei.

Csalárdabb a szív mindennél, és mindenestül gonosz. A hitvalló keresztények nem hajlandók közelről megvizsgálni a szívüket, hogy lásák, hitben élnek-e. Félelmetes tény, hogy sokan hamis reményekre építenek. Néhányan régi tapasztalatokra támaszkodnak, és arra, ami évekkkel ezelőtt volt. De mikor eljutnak ehhez a szívet kutató időhöz, mikor mindenkinek naponta tapasztalatokra kell szert tennie, már nincs mondanivalójuk. Azt gondolják, hogy az igazság megvallása megmenti őket. Mikor legyőzik az Isten által gyűlölt bűnöket, Jézus belép a szívükbe, velük vacsorázik, és ők ővele. Akkor isteni erőben részesülnek, felnőtté válnak Jézusban, és szent diadallal mondhatják: „Hála legyen Istennek, aki győzelmet ad nekünk Urunk Jézus Krisztus által.” Az Úrnak jobban tetszene, ha a langyos hitvalló keresztények sohasem vennék ajkukra nevét. Ők örökös koloncok azoknak, akik Jézus hűséges követői akarnak lenni: a hitetleneknek pedig botránykövek. A gonosz angyalok örülnek nekik, és bűnös útjaikkal gúnyolják Isten angyalait. Az úgy átkai ők itthon és külföldön. Ajkukkal közelednek Istenhez, de szívük távol marad tőle. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 188. o.

Március 22., péntek – További tanulmányozásra

Isten fiai és leányai: „Ne legyenek más isteneink” című fejezet (56. o.)

VÁRJAD AZ URAT!

Március 23., szombat délután

Ne feledjétek, hogy erőtök forrása az ima. A munkás nem lehet eredményes, amíg kapkodva imádkozik, majd elrohan, hogy valaminek gondját viselje, attól tartva, hogy elhanyagolták, elfeledték. Istennek csak néhány elsietett gondolatot ad. Nem szakít időt az elmélkedésre, imára, és nem várja meg, míg az Úr megújítja testi és lelki erejét. Rövidesen fáradtság vesz erőt rajta. Nem érzi Isten Lelkének fölemelő, ihlető hatását. A Krisztussal való új élet nem eleveníti meg őt, nem csöndesíti le gondolkodását.

„Várjad az Urat, légy erős, bátorodjék szíved, és várjad az Urat.” „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.” (Zsolt 27:14; Sir 3:26) Vannak, akik egész nap és késő estig dolgoznak, hogy elvégezzék, amit feltétlenül elvégzendőnek tartanak. Az Úr szánakozva tekint ezekre a fáradt, túlterhelt terhek hordozóira, és így szól hozzájuk: „Jöjjetek énhozzám... én megnyugosztlak titeket.” – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 243. o.

Mindannyian várjuk az Urat, Ő pedig megtanít, hogy dolgozzunk. Megmutatja nekünk, hogy milyen munkára vagyunk a legalkalmasabbak. Ez pedig nem arra buzdít, hogy független szellemmel induljunk el, és új elméleteket terjesszünk. Épp korunkban, amikor Sátán Isten törvényének eltörlésére törekszik az áltudományok felmagasztalása által, ügyeljünk gondosan arra, hogy elkerüljük mindazt, ami gyengítheti hitünket és szétforgácsolja erőnket. Mi mint Isten munkatársai legyünk összhangban az igazsággal és hittestvéreinkkel. Tanácskozzunk és működjünk együtt.

Éppen az utolsó napok nagy csalásai közepette, amikor emberek szeme láttára sátáni elméletek érdekében megtévesztő csodák történnek, kiváltságunk, hogy Krisztus Jézusban elrejtőzzünk. Lehetséges, hogy keressük és elérjük az üdvösséget. És éppen e rendkívüli vesze-

delmek idején álljunk meg erősen, mozdíthatatlanul, hitünk gyökerez-zék Isten biztos ígéreteiben és nem emberek szavában. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 490–491. o.

Sokan még az áhítat pillanataiban sem részesülnek az Istennel való közösség igazi áldásából, mert túlságosan sietnek. Sietős léptekkel próbálnak belépni Krisztus szeretetteljes jelenlétébe, és csak egy pillanat erejéig akarnak ott időzni a szent légkörben, de nem várják meg a tanácsot. Nincs idejük a mennyei Mester mellett maradni, ezért a terheikkel együtt térnek vissza a teendőikhez.

Nem elég egy pillanatra megállni az ő jelenlétében. Személyes kapcsolatra van szükségünk vele, és arra, hogy maradjuk Krisztus mellett. – *The Faith I Live By*, 225. o.

Március 24., vasárnap

Várjátok az Urat! Ismét mondom: várjátok az Urat! Segítséget kérhetünk az emberektől, és megtörténik, hogy nem segítenek. Kérhetünk viszont segítséget Istentől, és Ő így szól: „Megkapjátok.” Ezért tehát tudnotok kell, hogy kihez folyamodhattok, és kiből bízhattok. Ne bízzatok emberekben, és ne támaszkodjatok halandókra. Kapaszkodjatok erősen a Mindenhatóba, aki kijelentette: „Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” Utána pedig várjátok, virasszatok, imádkozzatok és dolgozzatok, miközben az igazság Napját szemlélitek.

A Jézus arcáról sugárzó fény világítsa be a szíveteket, általatok pedig mások szívét is. „Ti vagytok a világ világossága... Úgy fénylőjék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:14–16) Magasztaljuk Jézust az emberek előtt. – *Reflecting Christ*, 119. o.

Az Úr elé járulhatunk apró gondjainkkal és nehézségeinkkel, mint ahogy a nagyobb nehézségekkel is. Bármilyen zavar vagy elszomorít, vigyünk imában az Úr elé.

A lélek csendben, de mégis vágyódva kell, hogy keresse Istent, és akkor milyen kellemes és tartós lesz annak jelenléte, aki titokban lát, akinek a füle meghallja a szívből küldött imát! Az az ember, aki egy-

szerű hittel megy Isten elé, begyűjtheti a mennyei fénysugarakat, hogy erőt és támogatást nyerjen a Sátánnal vívott küzdelemben.

Ha szüntelenül az Urat szemléljük, ha engedjük, hogy a szívünk hálát és köszönetet mondjon neki, akkor a vallásos életünk folyamatosan felüdül. Imáink az Istennel folytatott párbeszédékké válnak, mint ahogy a barátok szoktak beszélgetni. Ő személyesen fogja kinyilatkoztatni titkait. Így gyakrabban tapasztalhatjuk meg a Jézus jelenlétének kellemes és örömet hozó érzését. Az imák pedig távol tartják Sátán támadásait. – *The Faith I Live By*, 225. o.

Ha nem nyerünk azonnal választ imánkra, ne fáradjunk bele a várakozásba, ne hervadjunk le, ne veszítsük el lábunk alól a talajt. Kapaszkodjunk az ígéletbe: „Hű az, aki elhívott titeket, s Ő meg is cselekszi azt.” Akár a követelőző özvegy, sürgesd a kérésedet, légy szilárd a célkitűzésedben. Fontos-e, amit kérsz, és nagyon lényeges? Bizony az. Ne ingadozz tehát, mert lehet, hogy hited kerül megvizsgálásra. Ha értékes dolgot kívánsz, érdemes erősen, komolyan, kitartóan ostromolni érte az eget. Tied az ígélet, virrassz hát és imádkozzál. Légy állhatatos, akkor választ nyersz imádra. Hisz Isten ígérte meg. Ha nehezen kapod meg, többre becsülöd, mikor megkaptad. Az Ige világosan mondja, hogy ha kételkedsz, ne is várj el semmit az Úrtól. Az előbbi szöveg intést is tartalmaz, hogy ne fáradjunk bele, hanem támaszkodjunk szilárdan az ígületre. Ha tehát kértek, az Úr bőven, szemrehányó szavak nélkül meg fogja adni. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 131. o.

Március 25., hétfő

Nem kell mindig gyermekeknek maradnunk a lelki dolgok terén szerzett ismereteinkben és tapasztalatainkban. Nem kell mindig azok nyelvén kifejeznünk magunkat, akik éppen csak elfogadták Jézus Krisztust, hanem imádságainknak és beszédünknek növekednie kell értelemben, ahogy haladunk előre az igazság terén szerzett tapasztalatokban. (...)

És amikor eljön az utolsó nap, mi pedig meglátjuk, mit érhattünk volna el, ha kihasználtuk volna a menny által nyújtott segítségeket; amikor látjuk, hogyan növekedhattunk volna kegyelemben, és szemlélhettük volna úgy a dolgokat, ahogy Isten látja őket; amikor látjuk, mit

veszítettünk azzal, hogy nem nőttünk fel érett férfivá és nővé Krisztusban, azt fogjuk kívánni, hogy bárcsak buzgóbbak lettünk volna. (...)

Az Úr azt szeretné, ha megértenénk azt a pozíciót, amelyet a Magaságos fiaiként és leányaiként, a menny királyának gyermekeiként tölünk be. – *Isten fiai és leányai*, 330. o.

A mag kicsírázása a lelki élet kezdetét ábrázolja, a növény növekedése pedig a keresztény növekedés csodálatosan szép példája. Ahogy a természet mutatja, úgy van a kegyelem világában is. Fejlődés nélkül nincs élet. A növény vagy fejlődik, vagy meghal. A keresztény életben való fejlődés éppoly csendes, észrevétlen, de állandó, mint a növény növekedése. Életünk tökéletes lehet a fejlődés minden szakaszában; és ha Isten szándéka valóra válik bennünk, akkor állandóan előrehaladunk. A megszentelődés az egész élet munkája. Ahogyan lehetőségeink tágulnak, tapasztalatokban is gazdagodunk, és ismeretünk növekszik. Alkalmassak leszünk felelősség hordozására, és érettségünk arányos lesz a lehetőségeinkkel.

A növény azáltal fejlődik, hogy beépíti mindazt, amit Isten rendelt el élete fenntartására. Gyökereit a földbe ereszti. Merít a napfényből, harmatból és esőből. Magába szívja a levegő éltető kincseit. Így kell a kereszténynek is a menyeeiekkal együttműködve fejlődnie. Érezve tehetetlenségünket, ragadjuk meg a mélyebb tapasztalatok szerzésére kínáló alkalmakat! Miként a növény gyökeret ereszt a talajban, nekünk is mélyen meg kell gyökereznünk Krisztusban. – *Krisztus példázatai*, 65–66. o.

Isten súlyos, nehéz próbák által vonja közel magához népét – azzal, hogy feltárja előttük gyöngeségüket és alkalmatlanságukat, s megtanítja őket rá, egyedüli segítőjükre és biztonságukra támaszkodni: így éri el a célját. Eztán már készen állnak, hogy bármilyen szorult helyzetben fölhasználja őket a bizalom fontos tisztségeinek betöltésére, nagyszerű célok megvalósításához, melyekért képességeiket kapták. Isten próbára teszi az embereket. Vizsgálja őket jobbról is, balról is, így neveli, szoktatja, fegyelmezi őket. Jézus, a Megváltónk, az emberiség képviselője és feje maga is elviselte a próba idejét. Többet szenvedett, mint amennyi szenvedés elviselésére minket szólít... S most győzelmének érdemeire támaszkodva az ő nevében mi is diadalt arathatunk. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 86. o.

Március 26., kedd

Ha az Úr kiválasztott hírnökei mindaddig várakoznának, amíg minden akadály elhárul az útjukból, akkor közülük sokan egyáltalán nem is mennének el a szétszórt nyáj felkutatására. Sátán kifogásokat hoz eléjük, hogy visszatartsa kötelességük teljesítésétől. A hírnökök menjenek ki Istenbe vetett hittel és bizalommal, és az Úr, aki elhívta őket, majd megnyitja előttük az utat annyira, hogy a munkások javára s nevének megdicsőítésére szolgáljon. Jézusnak, a nagy Mesternek, a mi példaképünknek nem volt hova fejét lehajtania. Élete a nehéz munka, gond és aggodalom élete volt; végül önmagát adta oda értünk. Azoknak, akik Krisztus helyett kérik a lelkeket, hogy békéljenek meg Istennel, és akik majd Krisztussal együtt akarnak dicsőségben uralkodni, el kell készülniük, hogy most szenvedéseinek részeseivé legyenek. „Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő kévéit emelve.” (Zsolt 126,5-6) – *Tapasztalatok és látomások*, 63. o.

Gyakran megesik, hogy mi [James és Ellen White] elcsüggedünk az elvárások miatt, de amikor látjuk az Urat, ahogy együtt munkálkodik velünk, és hogy lelkek térnek meg Krisztushoz, elfelejtjük a fáradtságot, csalódást és próbát, és megtiszteltetésnek érezzük, hogy Isten megengedte, hogy elvégezzük a ránk eső részt a munkából. Nagyon értékes imaórákat töltöttünk egyesekkel azok közül, akik el voltak keseredve. Együtt örültünk velük, amikor világosság árasztotta el lelkük sötét zugait. Az Úr valóban bátorította a szívünket, és megerősített a szolgálatunkban. Hisszük, hogy ez a gyülekezet bőséges gyümölcstermést hoz majd Isten dicsőségére.

Ő, bárcsak az imáitok eredményeképpen Isten megismertetné az igazságot azon lelkekkel, akik még a tévelygés sötétségében élnek! Az Úr Igéjének minden lapjáról világosság, értékes világosság árad. Az Ige az, ami megszentel. Ha őszinte vágy él bennünk, hogy lapjait tanulmányozva megismerjük kötelességünket, akkor angyalok jönnek el, hogy felfrissítsék az elmét, és megerősítsék abban, hogy megértse az Isten Igéjében kinyilatkoztatott szent dolgokat. – *This Day With God*, 174. o.

Bíznunk kell Istenben. Ő tartja ezt a világot a kezében. Isten a mi oldalunkon áll. Az egész menny arra vár, hogy együtt munkálkodhasson velünk. Az Úr mindennél és mindenkinél felettebb való. Akkor miért

kellene félnünk? Az Úr mindenható; akkor miért rettegnénk? Hajdanán Isten megszabadította népét, és nekünk is segíteni fog, ha az ő erejére támaszkodva haladunk előre. (...)

Dolgozzunk úgy, ahogy eddig még nem tettük! Tegyük félre az önzést, és kapaszkodjunk szorosán hit által Jézusba! Mutassuk be a világnak Őt, akinek a lénye tízezer közül is kitetszik! – *That I May Know Him*, 342. o.

Március 27., szerda

Mivel a szombat a teremtői hatalom emlékezete, ezért minden más nap felett ez az a nap, amikor meg kell ismernünk Istent teremtett művei által. A gyerekek elméjében a szombat gondolatát össze kell kapcsolnunk a természet szépségével! Boldog az a család, amelyik az istentisztelet helyét réteken át, tó partján vagy ligeteken keresztül közelítheti meg, mint ahogy Jézus és tanítványai a természetben igyekeztek a zsinagóga felé! Boldog az az apa és anya, aki gyermekeit Isten Igéjéből taníthatja a természet nyitott könyvének keresztül; akik összegyűlhetnek a zöld fa alatt a friss, tiszta levegőn, hogy tanulmányozzák a Szentírást, és dicséretet énekeljenek a mennyei Atyának! – *Előtted az élet*, 251. o.

A menny munkája sohasem szűnik meg, és az embernek sem kell megpihennie a jó cselekedetek véghezvitelében. A szombat nem a haszontalan semmittevés idejével rendeltetett. A törvény megtiltja a világi munkát az Úr pihenőnapján; a megélhetés érdekében végzett mindennapi tevékenységet szüneteltetni kell, a világi örömeikért vagy haszonért való munka sem törvényes e napon – de ahogy Isten megszűnt teremtő munkájától, megpihent szombaton, és megáldotta, úgy kell az embernek is elhagynia hétköznapi elfoglaltságát, és az egészséges pihenésnek, a magasztalásnak és a szent cselekedeteknek szentelnie a szent órákat. Krisztus munkája, a beteg meggyógyítása tökéletes összhangban volt a törvénnyel, és megtisztelte vele a szombatot. – *Jézus élete*, 207. o.

A Bibliában bemutatott szentség az ember egész lényét – értelmét, lelkét és testét – érinti. Pál így imádkozott a thesszalonikaiakért: „egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék

meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére” (1Thessz 5:23). Ezt is írja a hívőknek: „Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul.” (Róm 12:1) Az ősi Izrael korában minden állatot, amelyet áldozatként hoztak Isten elé, a pap gondosan megvizsgált, és ha bármilyen hibát talált benne, nem fogadta el, mert az Úr megparancsolta, hogy az áldozat hibátlan legyen. A keresztyéneknek testüket kell odaadniuk „élő, szent és Istennek kedves áldozatul”. Hogy ezt megtehesék, minden képességüket a lehető legjobb állapotban kell tartaniuk. Minden szokás, amely csökkenti a fizikai és a szellemi erőt, alkalmatlanná teszi az embert arra, hogy a Teremtőnek szolgáljon. És vajon megelégszik-e Isten olyan dologgal, aminél jobbat is tudnánk nyújtani? Krisztus azt mondta: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből.” Azok, akik teljes szívükből szeretik Istent, a legjobb szolgálatot szeretnék neki nyújtani, és állandóan arra törekszenek, hogy minden képességüket összhangba hozzák azokkal a törvényekkel, amelyek segítik az embert, hogy talentumait Isten szolgálatába állítsa. – *A nagy küzdelem*, 473. o.

Március 28., csütörtök

Mikor a menny világossága ragyog az emberre, arca a benne élő Úr örömet fogja kifejezni. Krisztusnak a lelkükből való távolléte teszi szomorúvá és kételkedővé az embereket. Ezért szomorú az arcuk. Életük a sóhajok zarándoklata. Isten Igéjének alaphangja örvendezés az őt befogadók számára, mivel övék az élet világossága. A világosság örömet és boldogságot hoz, s ez az öröm az életben és jellemében jut kifejezésre. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1144. o.

A hit, hogy Isten szeret, és gondot visel rólunk, megkönnyíti a bajt és szenvedést, és örömteli megelégedéssel tölt el jólétben és szükségben egyaránt. A mennyből jövő világosság közvetlenül hat az egészségre, meghosszabbítja az életet, és így az Úr minden áldását jobban élvezhetjük. Az igazi vallás a boldogságnak soha ki nem apadó forrását nyitja meg az ember számára, és sokkal jobbat nyújt, mint amit ő keres. Az ember akkor követi el a legnagyobb igazságtalanságot önmaga ellen, amikor ellenkezik Isten akaratával. Mert a Teremtő által tiltott utakon nincsen igazi boldogság; Ő tudja, mi a jó gyermekeinek, és minden terve

a javunkra van. Az engedetlenség útja nyomorba, veszedelembé visz, de „az ő útjai gyönyörűséges utak, és minden ösvényei: békesség” (Péld 3:17). – *Pátriárkák és próféták*, 600. o.

Micsoda változás ment végbe a tanítványok szívében, amikor újra láthatták Mesterük kedves arcát (Lk 24:32)!... Tanúi voltak Isten bölcsességének és hatalmának, és tudták, „hogya sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény” nem szakaszthatja el őket „az Istennek szerelmétől, mely van a mi Urunk Jézus Krisztusban” (Róm 8:38–39). (...)

Így szól az Úr: „Este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm.” (Zsolt 30:6) A tanítványok találkoztak a feltámadás napján a Megváltóval, és szavai hallatán gerjedezett a szívük; tekintetük az értük megsebzett fejére, kezére és lábára esett; mennybemenetele előtt pedig kivezette őket egészen Bethániáig, és áldásra emelve kezét megparancsolta nekik: „Elmenvén e széles világra hirdessétek az evangéliumot”, majd hozzátette: „Ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mk 16:15; Mt 28:20)... Még ha útjuk az övéhez hasonlóan az áldozat és mártíromság útja is – korábbi tanítványságuk reménységével, valamiféle földi trón dicsőségével?! Ő, aki „véghetetlen bőséggel” mindezeket megcselekedheti, „feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk”, megadta nekik – a szenvedésében és örömeiben való részesüléssel együtt – a „sok fiak dicsőségre” vezetésének kimondhatatlan örömét, az „igen-igen nagy örök dicsőséget”. – *A nagy küzdelem*, 349–350. o.

Március 29., péntek – További tanulmányozásra

A nagy Orvos lányomán: „A próbák fegyelmező ereje” című fejezet (470–473. o.); *Az evangélium szolgálói:* „Személyes szolgálat” című fejezet (185–187. o.)

